nguyễn nhật ánh

cây chuối non đi giày xanh

NHÀ XUẤT BẢN TRẺ

phuongnam

Mục lục

Mở Đầu
Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Kết Chuyện

https://thuviensach.vn

CÂY CHUỐI NON ĐI GIÀY XANH

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Mở Đầu

Truyện dài: Cây Chuối Non Đi Giày Xanh

Tác giả: Nguyễn Nhật Ánh

Phần mở đầu

Thỉnh thoảng tôi vẫn nhận được email của Phan.

Nó bây giờ đã là một nhạc sỹ nổi tiếng, đang là giáo viên dạy nhạc ở trường Đại học Sư Phạm Quảng Nam. Thư của Phan trước nay hầu như chỉ liên quan đến chuyện âm nhạc. Khi thì nó nhờ tôi tới một hãng sản xuất băng đĩa ở Sài Gòn đòi giùm nhuận bút của các ca khúc của nó- những ca khúc người ta tùy tiện in vào đĩa; khi thì nó nhờ tôi xác nhận vào một tờ giấy, đại khái là đồng ý cho nó lấy cảm hứng từ một cuốn truyện của tôi để viết ca khúc gửi tới cuộc thi sáng tác nào đó ở ngoài Hà Nội. Nó bảo ban tổ chức cuộc thi buộc phải có xác nhận của tôi thì bài thì của nó mới hợp lệ.

Email mới nhất của Phan có vẻ nghiêm trọng hơn:

" Đăng thân,

Chả rõ mày biết chưa, thằng Biểu bây giờ đã là chủ tịch Hà Lam. Nó nhờ tao đứng ra làm tập Kỷ yếu nhân kỉ niệm 35 năm thành lập thị trấn và bảo tao nói mày viết cho nó một bài về những kỉ niệm lúc mày còn ở đây dù lúc đó

https://thuviensach.vn

về mặt hành chính thôn Hà Lam chưa được " nâng cấp " thành thị trấn. Nó bảo mày viết bất cứ cái gì cũng được, dài ngắn không thành vấn đề, có bao nhiêu nó in tất. Mày viết thật thơ mộng vào. Như viết tiểu thuyết càng tốt".

Tôi và Phan bây giờ đã vào tuổi trung niên nhưng thói quen xưng hô " mày -tao" thời đi học vẫn không sao gột bỏ được.

Tôi trả lời nó:

" Mày nói với thằng Biểu tao không hứa chắc nhưng tao sẽ cố gắng".

Vài ngày sau, nó trả lời tôi:

" Thằng Biểu bảo nó không cần mày cố gắng, chỉ cần mày hứa chắc".

Tôi cố tình trả lời tụi nó theo kiểu lừng khừng nhưng hai thằng này khôn như cáo. Tụi nó nói kiểu đó tôi hết đường thoái thác.

Tôi sống ở thị trấn Hà Lam từ bé cho đến năm mười bốn tuổi. Đầu năm lớp Mười trong khi gia đình tôi vẫn tiếp tục sống ở thị trấn thì tôi chuyển vào học tại Tam Kỳ rồi sau đó do thời thế đẩy đưa, tôi đi biệt cho tới bây giờ.

Viết về Hà Lam thì có cả tỉ thứ để viết, vì đây là thị trấn tuổi thơ tôi; biết bao kỷ niệm của tôi gắn với nơi này. Nhưng chính vì quá nhiều kỷ niệm ùa về cùng một lúc, tôi không biết phải bắt đầu bài viết của mình từ đâu. Giống như quả bom thì có rồi nhưng chưa mò ra ngòi nổ nằm chỗ nào. Người phương Tây có câu " Ôm nhiều thì ôm không chặt ". Tôi đang rơi ngay chóc vào tình cảnh đó, vì vậy mà tôi cứ lần lữa mãi.

Người phương Tây chỉ cho tôi biết tình cảnh tôi đang rời vào. Còn người phương Đông chỉ cho tôi cách thoát ra. Tôi đã từng nghĩ đến câu "tam thập lục kế, tẩu vi thượng sách", tức là tính đến chuyện " lặn" một mạch, khỏi sủi tăm luôn, mặc kệ tụi thằng Biểu, thằng Phan thúc dục. Nhưng rồi trong một

https://thuviensach.vn

lần ngồi hớt tóc, tôi bất chợt tìm được chỗ để đặt mũi khoan đầu tiên. À, tôi sẽ bắt đầu câu chuyện của mình từ ông Cứ, một thợ hớt tóc dạo trong Thị Trấn, nỗi kinh hoàng của tuổi thơ tôi...

https://thuviensach.vn

CÂY CHUỐI NON ĐI GIÀY XANH

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Chương 1

Chương 1.1

Trẻ con thành phố chả biết sao chứ trẻ con thôn quê bao giờ cũng sợ một thứ gì đó hay sợ một ai đó.

Tôi nghiệm ra điều đó từ chính tuổi thơ mình. Lúc tôi còn nhỏ, bọn trẻ trong thị trấn tôi đứa nào cũng sợ ông Cứ hớt tóc dạo. Hồi bốn, năm tuổi, tôi sợ ông vô cùng. Hồi đó, ông Cứ trạc năm mươi tuổi nhưng đã rụng mất hai răng cửa. Ông lại thích nhai trầu, miệng lúc nào cũng đỏ lòm như máu. Ông thích hả họng ra để hù dọa bọn trẻ con. Mỗi lần như thế, bọn tôi sợ chết khiếp. Nhiều đứa sợ hãi thét be be, có đứa òa ra khóc.

Ông Cứ thường đi rảo ngoài đường với hòm đồ nghề bằng gỗ có dây đeo qua vai. Tay phải ông cầm cây kéo cứ lốc cốc. Đó là cách ông báo hiệu sự có mặt của mình. Ông Cứ không chỉ hả giọng nhát ma trẻ con. Có những lúc ông cao hứng giữ bọn tôi lại bằng một tay, tay kia ông nhịp nhịp cây kéo trước bụng bọn tôi, miệng cười khà khà:

- Để tao cắt chim thằng bé này đem về nhắm rượu!

Bọn tôi nhìn mũi kéo nhọn hoắt trên tay ông, sợ muốn tè ra quần. Đứa nào cũng khóc lóc xin tha, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt.

Nói chung, trẻ con trong thị trấn sợ ông và ghét ông vô hạn. Hễ nhác thấy

https://thuviensach.vn

ông từ xa đứa nào cũng tìm cách nấp kỹ, cố đừng để ông chộp được. Nhưng con nít vốn ham chơi, cứ mỗi khi lơ đễnh là bị ông tóm lấy.

Các bệnh phụ huynh trong thị trấn chẳng rõ có biết về cái trò nghịch ngợm quái gở đó không mà chẳng thấy ai quát mắng hay trách móc ông Cứ. Đã vậy, còn lấy ông ra làm ông Kẹ để đe nẹt con cái:

- Ăn cơm lẹ đi con! Con cứ ăn nhơi nhơi như thế, mẹ kêu ông Cứ tới bây giờ!

Tôi ghét ông Cứ suốt nhiều tháng năm. Cho đến khi lên lớp Năm, tôi vẫn còn ghét ông dù lúc đó tôi đã đủ lớn để không bị ông chặn đường giở trò dọa dẫm ưa thích của ông nữa.

Năm lớp năm cũng là năm tôi bắt đầu chơi thân với nhỏ Thắm .

Cho đến bây giờ tôi vẫn không hiểu tại sao hồi đó tôi thích chơi với nhỏ Thắm. Da ngăm ngăm đen, nó không phải là đứa con gái xinh nhất lớp tôi. So với những đứa khác, nhỏ Thắm chỉ xếp hạng trung bình. Chắc tôi thích nó vì nó thắt tóc bím. Mỗi khi nó chạy nhảy hoặc nó vùng vằng với tôi, hai bím tóc không ngừng nhảy nhót trên vai nó như hai con sóc nhỏ trông rất ngộ nghĩnh. Cũng có thể tôi thích nó vì nó hay cười. Sau này lớn lên, tôi luôn thích những đứa con gái hay cười. Con gái cười trông có duyên tệ. Nhưng có lẽ lý do quan trọng là nhỏ Thắm ngồi cạnh tôi trong lớp, hay trò chuyện với tôi, và tôi thích nó còn vì nó hay chống tay lên cằm mắt nhìn xa xăm đi đâu đó bên ngoài cửa sổ. Tôi thỉnh thoảng cũng ngồi chống cằm như vậy trong lúc học bài, có khi ngay giữa bữa ăn và bị mẹ tôi la hoài:

- Đang ăn mà con nhìn đi đâu vậy?

Đó là những lúc tự dưng tôi thích nghĩ ngợi vẩn vơ. Chỉ một cánh chim bay ngang cửa sổ cũng khiến đầu óc tôi lơ đãng.

https://thuviensach.vn

Nhỏ Thắm cũng bị cô giáo nhắc nhở hoài về cái tật đó:

-Thắm, trò có nghe cô giảng bài không đó?

Nhà nhỏ Thắm bán bún mẹt trong chợ. Xưa nay tôi nổi tiếng là chúa lười. Mẹ tôi sai tôi việc gì, tôi cũng đùn cho chị Hoài, riêng khoản đi mua bún thì tôi bao giờ cũng xung phong.

Và cũng từ khi thích chơi với nhỏ Thắm, tôi đấm ra thích ăn bún. Lúc nào tôi cũng đòi ăn bún dù chỉ ăn với nước mắm hay xì dầu. Đến mức mẹ tôi đâm thắc mắc:

- Sao dạo này con thích ăn bún vậy con?

Chị Hoài trêu:

- Tại nó thích con Thắm đó mẹ.

- Con Thắm là đứa nào?

- Nó là con bài Ước bán bún dưới chợ đó.

Chị tôi vừa nói vừa cười hích hích trong khi tôi đỏ bừng mặt và co giò chạy mất.

Chị khiến tôi xấu hổ không để đâu cho hết. Và tôi đấm ra giận chị. Tôi giận lây cả nhỏ Thắm. Nhỏ Thắm không biết tôi giận nó. Và trên trái đất bao la mày chắc cũng chẳng ai biết, vì cơn giận của tôi rất vô duyên. Từ bữa đó mẹ tôi sai tôi xuống chợ mua bún, tôi nhất quyết không đi. Đến lớp, tôi cũng không quay sang trò chuyện với nhỏ Thắm như mọi ngày mặc dù những lúc vang lên câu rầy quen thuộc của cô giáo " Thắm, trò có nghe cô giảng bài không đó?", tôi rất muốn đưa mắt liếc trộm.

Nhỏ Thắm có vẻ ngạc nhiên trước thái độ kỳ lạ của tôi. Tới ngày thứ ba,

https://thuviensach.vn

không nhịn được nó khều tôi:

- Đăng giận mình chuyện gì hả?

-Ừ. Tôi gật đầu và ngay lập tức cảm thấy lẽ ra tôi nên từ chối phắt mới phải. Tôi liền lúng túng chữa - À không, tao đâu có giận mày.

-Mình có làm gì đâu mà Đăng giận?- Phớt lờ sự đính chính của tôi, nhỏ Thắm tò mò hỏi.

Tôi nhìn ra cửa sổ lớp học, chép miệng:

-Mày thấy đàn bướm kia không?

-Đăng chưa trả lời mình. -Nhỏ Thắm lay lay tay tôi, quyết không cho tôi lảng sang chuyện khác,.

Tôi đành phải quay lại:

-Tao giận mày là vì...là vì...

-Vì sao?

-Vì chị tao " cáp đôi" tao với mày.

-"Cáp đôi" là sao?

- Sao mày ngu quá vậy! " Cáp đôi" tức là bảo tao và mày...thích qua thích lại đó.

Tôi chửi nhỏ Thắm " ngu" quả không oan ức chút nào. Trong khi tôi khó khăn lắm mới thốt ra được cái câu khó nói đó, mặt nó vẫn tỉnh bơ:

-Thích qua thích lại thì có gì đâu mà Đăng giận!

https://thuviensach.vn

Chương 1.2

Nhỏ Thắm " ngu" như vậy nhưng nó chưa bị cô giáo Sa phạt bao giờ. Tôi chẳng biết nó học hành ra sao mà lần nào cô kêu lên bảng, nó cũng trả bài làu làu.

Ngược lại với nó, tôi học trước quên sau học sau quên trước. Không ít lần tôi đinh ninh tôi đã thuộc lòng bài học nhưng khi đối diện với cô giáo, tôi lại quên sạch. Lần nào bị cô giáo dò bài, tôi cũng ấp úng vài câu rồi đứng trơ như cột nhà.

-Hôm qua trò không học bài hả, Đăng?

-Dạ, có ạ.

-Có sao trò không thuộc -Con không biết ạ.

Cô giáo tôi tên Sa. Năm nay hai mươi tám tuổi nhỏ hơn mẹ tôi hai tuổi. Cô Sa thương họ trò ngoan và ghét học trò không ngoan. Cô liệt tôi vào hạng " không ngoan" vì tôi luôn làm cô mất bình tĩnh. Cô có vẻ chán nản trước cụm từ " con không biết " ưa thích của tôi.

Khi đã tiêu nốt gam kiên nhẫn cuối cùng, cô chỉ tay ra cửa:

-Trò ra sân nhặt hết rác cho cô.

Kể từ lúc đó cô Sa nghĩ ra hình phạt đó, giờ ra chơi nào tôi cũng lang thang nhặt rác khắp sân trường. Chỉ vì ngày nào tôi cũng không thuộc bài.

Một hôm đang lui cui nhặt rác thì trời bỗng đổ mưa. Nước mưa dội lên tóc tai tôi, tưới đẫm quần áo tôi. Tôi không hiểu sao lúc đó tôi không chạy vào hàng hiên trú mưa như những đứa khác. Có lẽ tôi đợi cô Sa kêu tôi vào. Nhưng tôi chờ mãi vẫn không thấy cô gọi. Có lẽ cô đã quên mất tôi đang ướt

https://thuviensach.vn

như chuột lột ngoài sân, cũng có thể cô cố tình hạnh hạ tôi cho bõ ghét.

Đến khi tôi không còn chỗ nào để ướt nữa thì nhỏ Thắm chạy ra.

-Đăng, cô giáo gọi bạn vào lớp đó!

Nghe tiếng nhỏ Thắm, tôi bỗng òa khóc tức tưởi

Khi trời vừa chớm mưa cô không gọi tôi vào , bây giờ cô gọi vào làm gì nữa !

-Đăng vào lớp đi! Bạn ướt mèm rồi kìa!

Chính vì ướt mèm nên tôi nhất quyết không vào . Mặc cho nhỏ Thắm nhắc chằm chặp bên tai, tôi một mực giả điếc, vẫn dọ dẫm dọc bờ rào nhặt hết tờ giấy vụn này đến tờ giấy vụn khác, nước mắt hòa lẫn với nước mưa chảy ròng ròng trên mặc.

Chỉ đến khi tiếng trống vào lớp vang lên, tôi mới lững thững quay vào lớp. Nhỏ Thắm đi bên cạnh tôi, người nó cũng ướt đẫm từ đầu tới chân.

Đêm đó, tôi lên cơn sốt.

Sáng hôm sau, nhỏ Thắm ghé nhà tôi. Trước nay nhỏ Thắm chưa bao giờ ghé rủ tôi đi học, dù mỗi khi đến trường nó đi ngang nhà tôi. Có lẽ chiều hôm qua thấy tôi phơi mình ngoài mưa suốt giờ chơi, nó sợ tôi bị ốm nên ghé thăm.

Khi nó vào nhà, tôi còn ngủ li bì, trán nóng ran.

Chị Hoài nhận ra ngay nhỏ Thắm:

-Ghé rủ Đăng đi học hả em?

https://thuviensach.vn

-Dạ

-Bạn Đăng bị ốm rồi, hôm nay không đến lớp được đâ.

Chị Hoài dò hỏi:

-Hôm qua em có thấy bạn Đăng dầm mưa không?

-Dạ có.

-Bạn Đăng nghịch dại quá. Khi hết sốt, thế nào bạn Đăng cũng bị ba mẹ đánh đòn về cái tội dầm mưa này cho coi.

Thấy tôi bị kết tội oan, nhỏ Thắm lật đật lên tiếng:

-Không phải bạn Đăng nghịch mưa đâu chị ơi.

Rồi nó kể cho chị tôi chuyện tôi bị cô giáo phạt như thế nào, cả chuyện tôi không thuộc bài ra sao.

Khi tôi tỉnh dậy, chị Hoài thuật lại chuyện nhỏ Thắm ghé nhà và nó đã kể lại với chị tôi những gì, tôi tát mét mặt.

-Em học hành cách sao mà ngày nào cũng bị cô giáo phạt vậy, Đăng? - Chị Hoài nhìn chằm chằm vào mặt tôi.

-Em đâu có biết - Tôi gãi đầu - Tối nào em cũng học bài mà.

-Nhưng học nửa chừng thì em bỏ vào đi ngủ, đúng không?

-Dạ đâu có-Tôi phân trần -Thuộc bài rồi em mới đi ngủ. Nhưng không hiểu sao đến lớp em lại không nhớ chữ nào.

Tôi nhìn chị tôi, đau khổ

https://thuviensach.vn

-Chị ơi, em ép cả lá thuộc bài vào tập nhưng vẫn quên Chị Hoài cau mày:

-Hay là tại em thường chui vào bếp?

-Chui vào bếp á?

-Ờ, con trai mà chui vào bếp thì học không ra chữ.

-Vậy hả chị?

Tôi gãi đầu, bối rối hỏi lại. Ngày nào mà tôi chẳng lén chui vào bếp lục thức ăn.

-Con trai là phải tránh xa bếp núc. Cũng không được rúc dưới dây phơi đồ. Nếu không sẽ đứng bét lớp!

Tôi sợ đứng bét lớp. Tôi sợ bị cô giáo phạt. Nhưng tôi không chắc mình có tránh được chuyện chui qua lại dưới dây phơi đồ hay không. Dây phơi nhà tôi giăng ngang sân, nối từ cột nhà đến gốc mít, chơi đùa ngoài sân thế nào cũng có lúc tôi chui qua. Chẳng lẽ chạy nhảy vui đùa mà lúc nào cũng nhìn lên trời. Nghĩ vậy, tôi thở dài:

-Dạ, em nhớ rồi!

Chương 1.3

Tôi nghỉ học hai ngày.

Ngày thứ ba đến lớp, tôi lại gần nhỏ Thắm và thò tay cốc đầu nó một cái thật mạnh.

-Ui da! Sao bạn cốc đầu mình?-Nhỏ Thắm ôm đầu nhăn nhó.

Tôi gầm gừ:

https://thuviensach.vn

-Ai bảo mày tới nhà méc với chị tao chuyện tao bị phạt.

-Mình chỉ muốn xem Đăng có bị ốm không thôi mà.

-Chị tao bảo mày khai ra chuyện tao không thuộc bài, rồi bị cô giáo phạt...

-Tại chị Hoài bảo Đăng sẽ bị ba mẹ đánh đòn vì tội dầm mưa nên mình phải thanh minh cho Đăng chứ bộ!

-Thanh minh cái đầu mày! Mày khai huỵch toẹt như vậy, tội của tao càng nặng hơn!

Mọi thứ không chỉ dừng lại ở đó. Không biết do ai méc mà chuyện tôi bị cô Sa phạt nhặt rác mỗi ngày tới tai bà nội tôi. Trong các đứa cháu, tôi là đứa được bà thương nhất. Nhà bà tôi cất trong khu đất của ông Cửu Năm ở xóm Bàu , cách đuôi chợ chừng ba trăm mét. Thầy hiệu trưởng trường tôi đang ở trọ nhà bà. Thỉnh thoảng xuống chơi với bà, tôi vẫn gặp thầy hiệu trưởng ở đó. Thầy hiệu trưởng có nụ cười hiền nhưng tôi vẫn sợ thầy, đứng trước mặt thầy bao giờ tôi cũng nơm nớp. Chỉ vì thầy là hiệu trưởng. Học trò đứa nào mà chẳng sợ thầy cô. Thầy hiệu trưởng lại càng sợ.

Thầy hay xoa đầu tôi mỗi khi tôi ghé chơi nhà bà tôi:

-Trò Đăng mỗi bữa ăn được mấy chén cơm?

Thầy hỏi giọng thân tình nhưng tôi vẫn run:

-Dạ...thưa thầy, mỗi bữa con ăn được ba chén.

Thầy vỗ vai tôi, khen:

-Giỏi quá! Ờ, trò ráng ăn cho mau lớn.

-Dạ .

https://thuviensach.vn

Bà nội tôi đã kể lại với thầy hiệu trưởng chuyện tôi bị cô Sa phạt nhặt rác ngoài sân trường. Tôi đoán thế vì một hôm bà ôm tôi vào lòng, dịu dàng bảo:

-Con đừng sợ. Cô giáo con sẽ không bắt con nhặt rác nữa đâu!

Bà tôi nói đúng. Tôi chắc là thầy là thầy hiệu trưởng đã rầy la cô Sa, vì từ hôm đó cô không phạt tôi nữa cho dù tôi vẫn không làm sao trả bài trơn tru mỗi khi bị cô kêu lên bảng.

Xưa nay trong mắt tôi, cô Sa là một mụ phù thủy độc ác. Vì vậy tôi vô cùng hả dạ khi nhận ra cô không dám hành hạ tôi nữa. Mụ phù thủy ỷ làm cô giáo đã " ếm bùa" tôi, bây giờ bi thầy hiệu trưởng "ểm bùa" trở lại.

Tôi khoe với nhỏ Thắm:

-Mày thấy không, cô Sa không dám phạt tao nữa.

-Ờ hả -Nhỏ Thắm chớp chớp mắt -Mình cũng thấy là lạ.

Tôi mỉm cười:

-Nhờ mày đó.

-Nhờ mình?

-Ờ, nhờ mày méc với chị tao. Chuyện tới tai bà tao và bà tao méc với thầy hiệu trưởng.

Nhỏ Thắm nhíu mày:

-Chắc thấy hiệu trưởng đã la cô giáo?

Tôi sung sướng:

https://thuviensach.vn

-Chứ gì nữa!

-Tội cô giáo quá há!-Nhỏ Thắm chép miệng.

-Tội gì mà tội!- Tôi hừ giọng -Cô giáo ác như ma vậy bị thầy hiệu trưởng la là phải rồi!Bộ mày không tội cho tao hả?

Thầy tôi sa sầm mặt, nhỏ Thắm nín bặt. Chắc nó sợ tôi nổi điên cốc đầu nó. Mãi một lúc, nó quay mặt nhìn ra xa, khẽ nói:

-Hôm trước mình thấy cô Sa khóc nè.

-Cái gì?- Tôi giật thót-Mày thấy hồi nào?

-Cách đây hai hôm. Lúc đó cô đang ngồi trong phòng giáo vên.

Như có ai đâm dao vào ngực tôi. Tim tôi tự dưng thắt lại. Xưa nay tôi chưa từng thấy thầy cô khóc bao giờ. Chỉ có học trò khóc. Thầy cô khóc là lớn chuyện rồi. Tôi thấp thỏm không biết chuyện cô Sa khóc có liên quan gì đến chuyện cô bị thầy hiệu trưởng rầy la hay không. Trong một phút, cảm giác hào hứng lòng tôi. Tất cả chỉ tại tôi. Tại tôi không thuộc bài. Tại tôi không cố gắng trở thành học trò ngoan nên cô giáo mới không ưa. Cô giáo phạt tôi là đúng rồi, thế mà rốt cuộc tôi đã làm khổ cô giáo tôi.

Trưa đó, sau tiếng trống tan trường tôi cố tình nán lại trong lớp. Đợi tụi bạn ra về hết, tôi bước ra cửa dọ dẫm đi về phía phòng giáo viên.

Phòng giáo viên cửa chính đóng im im, chỉ mỗi cửa sổ khép hở. Tôi lấm lét nhìn quanh và mom mem lần về phía vách tưởng tróc vôi, thò đầu qua cửa sổ nhìn vào bên trong. Đúng như lo lắng của tôi, phòng giáo viên vắng tanh, chỉ còn mỗi cô Sa đang ngồi úp mặt trên bàn.

Tôi vừa mong vừa không mong nhìn thấy cô Sa ở đó. Tôi hi vọng cô đã

https://thuviensach.vn

quên nỗi buồn bị thầy hiệu trưởng quở trách. Nhưng dường như cô đã không quên. Cô đã không ra về như những thầy cô khác. Cô ngồi đó, trước mắt tôi, buồn bã úp mặt lên chồng sổ bày ngổn ngang trên bàn. Có phải cô không làm sao nhấc đầu lên khỏi nỗi buồn?

Tự nhiên tôi bắt gặp trong tôi một cảm giác gì đó như là sự nghẹn ngào. Tôi thấy ngột ngạt như đang đứng trong một cái hố sâu và trong lúc tôi cựa quậy người để cố bò ra khỏi cái hố vô hình đó, khuỷu tay tôi đã va chạm vào cánh cửa.

Tiếng động đã đánh thức cô giáo Sa. Cô ngồi thẳng lưng lên và quay mặt nhìn về phía cửa sổ. Ngay từ khi thấy đôi vai cô nhúc nhích, tôi đã muốn thụp người xuống nhưng không hiểu sao cơ thể tôi không chịu nghe lời tôi.

Người đông cứng lại, tôi muốn ngoảnh mặt đi chỗ khác để tránh ánh mắt cô nhưng cổ tôi cứ trơ ra. Tôi đành đứng ì ra đó, thao láo mắt nhìn cô.

-Đăng chưa về hả trò?

Tiếng cô giáo Sa cất lên khiến tôi choàng tỉnh. Nhưng tôi vẫn không thốt được tiếng "dạ" nghẹn ngay cổ họng

Cô Sa đưa tay ngoắt, giọng êm ái:

-Con vào đây với cô!

Cô không gọi tôi là trò nữ. Tiếng "con" ngọt ngào giúp tim tôi đập chậm lại. Tôi rụt rè bước lại chỗ cửa chính. Cửa không khóa nên tôi chỉ cần đẩy nhẹ.

Khi tôi đến gần, cô Sa mỉm cười:

-Con ngồi đi!

https://thuviensach.vn

Tôi máy móc nghe lời cô, im lặng ngồi xuống bên chiếc bàn dài.

-Chắc con giận cô chuyện cô phạt con lắm phải không?

-Dạ, không ạ.-Tôi lúng búng, xấu hổ vì nói dối cô.

-Lẽ ra cô không nên phạt con như vậy. Nhưng cô không muốn thấy con học hành sút kém.

Cô thở dài, khi cô nói tiếp tôi thấy ánh mắt cô lang thang đâu đó bên ngoài cửa sổ:

-Con trai cô cũng trạc tuổi con, cũng lười học như con.

Cũng như thầy hiệu trường, cô Sa từ nơi khác chuyển về đây dạy học nên tôi không biết gì về gia đình cô. Cô đến thị trấn chỉ một mình. Bây giờ tôi mới biết cô có chồng, có con.

Tôi không rời mắt khỏi gương mặt cô, ái ngại thấy khóe mắt cô vẫn còn ngân ngấn nước. Nhưng tôi không lên tiếng, thật ra tôi cũng không biết nói gì trong lúc này.

Cô Sa tiếp tục câu chuyện bằng giọng rì rầm, và trong khi nói ánh mắt cô vẫn nhìn ra ngoài sân nắng như thể cô đã quên mất tôi. Theo như những gì tôi nghe được trong buổi trưa kỳ lạ đó thì vợ chồng cô đã chia tay lâu rồi. Những năm đầu con trai cô sống với cô. Nhưng thằng bé suốt ngày lêu lổng, chẳng chịu học hành nên rốt cuộc ba nó giành đem về nuôi.

Cô Sa tâm tình với tôi như tâm tình với một người lớn. Cũng có thể cô đang dằn vặt chính mình. Cô nói rất nhiều, có lẽ từ ngày về đây dạy học cô chưa có dịp bộc bạch nỗi lòng với ai, và mặc dù không hiểu biết hết những gì cô bày tỏ, tôi vẫn cảm nhận được cô đang nhớ con qua giọng nói và vẻ mặt buồn hiu hắt.

https://thuviensach.vn

Tôi nghe cô càng lúc càng thiếu tập trung nhưng dần dần tôi cũng hiểu ra cô đang hối hận vì đã trót nuông chiều thằng con quá mức. Cô thương nó thiếu tình cha nên không nỡ trừng phạt tội lười học của nó, rốt cuộc thằng bé đâm hư. Chắc do vậy mà cô nghĩ ra cách phạt tôi-một cách sửa sai muộn màng của cô, hi vọng vì sợ bị phạt mà tôi sẽ chăm hơn. Tôi vẩn vơ nghĩ , nhưng ý nghĩ đó chỉ thoảng qua trong đầu tôi. Với trí não non nớt cuả tôi lúc đó, tôi chỉ ngạc nhiên tại sao con cô giáo mà lại lười học. Xưa nay, tôi vẫn đinh ninh đã là con của thầy cô thì phải học giỏi nhất lớp hoặc nhất trường.

Suốt gần nửa tiếng đồng hồ, tôi lạng thinh nghe cô dốc bầu tâm sự, thỉnh thoảng cựa quậy vai và hông, lòng chùng xuống theo câu chuyện của cô nhưng dù sao tôi cũng có chút nhẹ lòng khi không nghe cô nhắc gì đến chuyện cô bị thầy hiệu trưởng rầy la.

Thêm mười phút nữa, cô vẫn nói và tôi vẫn nghe. Cứ như thể động chạm đến đề tài này, tiếng lòng của cô cứ ngân mãi, không sao dừng lại được. Mệt mỏi và đói bụng, tâm trí tôi bắt đầu loãng đi. Tôi nghe cô tiếng được tiếng mất. Tôi cũng không nhìn vào mắt cô nữa. Tia nhìn của tôi rơi xuống đôi môi cô và trong một lúc tôi hốt hoảng nhận ra tim tôi đập rất mạnh. Môi cô Sa tô son đỏ. Trong trường tôi, chỉ có cô và cô Hải dạy lớp Năm B tô son môi và đi giày cao gót. Từ trước đến nay, tôi không quan tâm đến chuyện đó lắm. Nhưng lúc này tôi phát hiện ra càng nhìn lâu vào đôi môi cô, một cảm giác bất an đột ngột lấp đầy tôi.

Những ý nghĩ trong đầu tôi bắt đầu chạy tán loạn và trong khi cố bắt mình trấn tĩnh, tôi chợt hiểu ra nguyên nhân của nó đến từ đâu. Ông Cứ. Đúng rồi, ông Cứ. Môi son của cô Sa vô tình gợi tôi nhớ đến cái miệng đỏ quạch những vệt trầu của ông. Suốt thời thơ ấu dài lâu, vẻ mặt đe dọa của ông Cứ đã không ngừng ám ảnh tôi. Không ít lần trong khi ngủ tôi đã hét lên hãi hùng vì mơ thấy ông hả họng thật to và gí sát mặt ông vào tôi. Từ khi lên lớp Năm, tôi đã không còn sợ ông nhưng nỗi khiếp hãi ông gây ra cho tôi những năm về trước

https://thuviensach.vn

vẫn còn lẩn khuất mơ hồ trong tiềm thức tôi, chỉ cần một liên tưởng bất chợt cũng đủ khiến tâm trí tôi rối bời.

Bây giờ thì tôi vỡ lẽ tại sao mỗi lần đứng đối diện với cô Sa trước bảng đen, tôi không thể nhớ nổi bài học dù đêm hôm trước tôi đã tụng đến thuộc lòng. Chính hình ảnh của ông Cứ, chứ không phải chuyện tôi lẻn vào bếp hay rúc dưới dây phơi đã khiến đầu óc tôi mụ đi trong lúc đó.

-Mình về thôi, con! Cô xin lỗi vì đã nói chuyện dông dài quá.

Tôi không nhớ trước đó cô Sa đã nói những gì nhưng khi cô chấm dứt câu chuyện thì tôi nghe rõ.

Cô đặt tay lên vai tôi khép nép đứng lên khỏi ghế và ân cần dặn:

-Con cố gắng học hành nghe con! Đừng làm cô và ba mẹ con buồn lòng.

-Thưa cô...-Đột nhiên tôi buột miệng.

-Gì hả con?-Cô Sa nhìn tôi âu yếm.

-Con hứa con sẽ nghe lời cô, nhưng...nhưng...

Tôi lắp bắp một lúc vẫn không thể nào nói hết câu. Cứ như thể câu nói của tôi bị chặt ra làm đôi và tôi chỉ có thể chốt được nửa câu đầu. Nửa câu sau mắc kẹt đâu đó trong họng.

-Con muốn nói gì cứ nói đi con! -Thấy tôi lúng túng, cô Sa động viên tôi. Bàn tay cô xoa nhẹ đầu vai tôi như để truyền thêm dũng khí.

Tôi hít vào một hơi để lấy can đảm:

-Mai mốt cô đừng tô son môi nữa được không cô?

https://thuviensach.vn

Cô Sa như không tin vào tai mình. Cô không ngờ tôi lại đưa ra đề nghị oái ăm như vậy. Không chỉ oái ăm, đề nghị của tôi hoàn toàn không liên quan gì đến câu chuyện trước mắt. Tôi thấy đôi mắt cô mở to, đầy vẻ sửng sốt.

-Tại sao con lại đề nghị như vậy?-Sau một thoáng bối rối, cô chăm chú nhìn tôi, ngạc nhiên hỏi.

-Nếu cô không tô son, con sẽ dễ thuộc bài hơn.

Tôi chắc cô Sa không hiểu được lý lẽ của tôi. Nhưng may mà cô không gặng hỏi, có lẽ vì cô và tôi đã nán lại qua lâu trong trường. Nếu cô thắc mắc, tôi phải giải thích lý do. Và hẳn tôi sẽ rất xấu hổ khi thú nhận nỗi sợ vu vơ của mình, dù đã lâu ông Cứ không còn hù dọa tôi nữa.

-Nếu chuyện đó giúp con thuộc bài, cô sẽ chiều theo ý con.

Cô Sa gật đầu đáp và thình lình cô chìa ngón tay út cong cong ra trước mặt tôi. Tôi không hiểu hành động của cô có ý nghĩa gì cho đến khi cô cười bảo:

-Móc ngoéo đi con!

Đó là trò chơi của con nít tụi tôi. Tôi không nghĩ cô Sa lại hứng thú với trò trẻ con này. Hai ngón tay út móc vào nhau thay cho lời cam kết. Cô cam kết cô sẽ không tô môi son. Tôi cam kết tôi sẽ thuộc bài.

Bất giác tôi nhoẻn miệng cười, nụ cười đầu tiên kể từ khi tôi dặt chân vào phòng giáo viên và vui vẻ chìa ngón tay út ra.

Chương 1.4

Từ ngày son môi đỏ biến mất trên môi cô Sa, tôi học hành tiến bộ hẳn. Cô không tô son, hình ảnh ghê rợn của ông Cứ đã thôi lởn vởn trong tâm trí tôi

https://thuviensach.vn

và tôi bắt đầu trả bài vanh vách. Tất nhiên cô Sa không từ giã son phấn hẳn. Có lẽ đó là thói quen của cô. Đôi khi tôi vẫn tình cờ nhìn thấy cô ngoài đường với màu môi quen thuộc. Nhưng khi đến lớp, cô luôn giữ cam kết với tôi. Và tôi đã không làm cô thất vọng.

Thầy hiệu trưởng biết chuyện, vui vẻ xoa đầu tôi theo thói quen mỗi khi tôi ghé nhà bà tôi:

-Trò ngoan lắm, Thầy ngghe cô Sa bảo dạo này trò siêng học bài hơn trước nhiều.

Dĩ nhiên bao giờ tôi cũng siêng học. trước đây tôi trả bài ngắc ngứ không phải vì tôi lười. Nhưng tôi không thanh minh. Hễ thầy hiệu trưởng khen là tôi sung sướng rồi.

Bà tôi bâng quơ chép miệng, bênh tôi theo kiểu một người bà thương cháu:

-Con nít suốt ngày mà bị phạt nhặt rác thì làm sao nhét chữ vô đầu được!

Chị Hoài phản ứng theo cách khác. Chị gật gù nhìn tôi:

-Như vậy là dạo này em không chui vô bếp và rúc dưới dây phơi đồ nữa phải không?

Người ngạc nhiên nhất trước sự thay đổi của tôi là nhỏ Thắm. Nó liên tục lải nhải bên tai tôi:

-Đăng làm sao vậy?

-Sao là sao?

-Sao gần đây Đăng thuộc bài làu làu vậy?

https://thuviensach.vn

TÔI hừ mũi:

-Ý mày bảo tao ngu chứ gì!

Nhỏ Thắm nhăn nhó:

-Mình đâu có ý đó.

-Không có ý đó thì đừng hỏi nữa! -Tôi gạt phắt.

Không phải tôi muốn giấu nhỏ Thắm lý do tôi trả bài trôi chảy. Chỉ vì tôi không tiện kể cho nó nghe về ông Cứ và những trò quỷ quái của ông đối với bọn con trai chúng tôi.

-Thấy tôi phớt lờ thắc mắc của nó, nhỏ Thắm ấm ức lắm.

Nhưng nó chỉ ấm ức có một ngày. Hôm sau, nó khều tay tôi trong giờ ra chơi, mặt mày hớn hở:

-Mình biết tại sao Đăng thuộc bài rồi.

Tôi giật bắn:

-Tại sao?

-Tại cô giáo không tô son nữa.

Tôi há hốc miệng:

-Sao mày biết?

Nhỏ Thắm cười hí hí:

-Hôm qua mình hỏi cô giáo.

https://thuviensach.vn

Tôi chưa thấy ai tò mò như con quỷ này. Qủa như tôi lo lắng, nhỏ Thắm xoáy vào mặt tôi:

-Tại sao cô giáo không tô son nữa thì Đăng mới thuộc bài?

Tôi nhìn lên trời, đầu xoay như chong chóng:

-Tại tao...Tao...tao ghét màu đỏ.

-Tại sao Đăng ghét màu đỏ?-Nhỏ Thắm nhất địnhkhông buông ta tôi -Tại sao hả?

-Ừ, tại sao?

Tôi nuốt nước bọt, cảm thấy mình nên dừng lại trước khi đi quá xa. Nhưng nhỏ Thắm không ngừng thúc giục, cái cách hỏi chằm chặp của nó y như nó đang gí dao vào lưng tôi, dồn tôi phải trả lời.

Đang bối rối, lại bị nhỏ bạn gây sức ép, tôi bực mình thở hắt ra:

-Tao có nói mày cũng không hiểu đâu.

-Ý Đăng bảo mình ngu chứ gì! - Nhỏ Thắm cố tình lặp lại câu nói của tôi hôm qua. -Ý tao không phải vậy. -Tôi không hiểu sao lúc đó tôi đủ bình tĩnh để tránh xa cái bẫy khiêu khích của nó. Tôi thận trọng đáp, trong đầu hiện ra vẻ mặt đáng sợ và những cú nhắp kéo đầy hăm dọa của ông Cứ. Chẳng qua vì mày là con gái. Con gái thì mày không hiểu được. Chuyện này chỉ con trai mới hiểu thôi.

Có lẽ cái lối trả lời ấm ở của tôi khiến nhỏ Thắm đâm chán. Nó chẳng buồn truy vấn nữa. Mà lảng sang chuyện khác:

-Mình thích tô son môi. Con gái tô son môi nhìn mới đẹp.

https://thuviensach.vn

-Ai bảo mày vậy?

-Cần gì ai bảo! Đăng nhìn các cô dâu trong đám cưới thì biết.

Tôi bĩu môi:

Vậy sao mày không tô son đi!

-Con nít ai lại tô son. -Nhỏ Thắm rụt cổ- Mình tô son mẹ mình đánh cho bét đít -Thế mai mốt lớn lên mày sẽ tô son à?

Nhỏ Thắm nghênh mặt:

-Chắc chắn rồi!

-Vậy chắc là mày nôn nóng lấy chồng?

-Đăng nói bậy! -Nhỏ Thắm vừa nói vừa cấu tôi một cái đau điếng.

-Bậy gì!- Tôi nhích người ra xa - Chính miệng mày bảo các cô dâu hay tô son mà.

Nhỏ Thắm lúc lắc hai bím tóc: -Đó là mình nói ví dụ thôi!

Chương 1.5

Dĩ nhiên là cho đến nhiều năm sau, khi chúng tôi đã lên cấp hai, đến tận ngày tôi rời thị trấn vào Tam Kỳ học tiếp lớp Mười, tôi cũng chưa thấy nhỏ Thắm tô son bao giờ.

Chỉ có lần tôi thấy đôi môi nó xám ngoét.

Đó là hôm cô Sa kêu tụi tôi nặn tượng đem nộp cho cô trong giờ thủ công.

https://thuviensach.vn

Một buổi trứa, hai đứa tôi rủ nhau trốn ba mẹ ra bàu Hà Kiều. Nhà tôi cất trong đất chùa, cạnh trường Bồ Đề nên tôi rủ nhỏ Thắm lần ra mé bàu trước chùa Giác Nguyên moi đất sét. Chùa giác Nguyên cách trường tiểu học của tôi chỉ một con đường nhỏ. Hôm đó, chú tiểu Khôi đang chơi tha thẩn trước sân chùa, thấy tụi tôi đi moi đất sét liền chạy tới đòi nhập bọn.

Chú tiểu Khôi học chung lớp với tụi tôi. Hồi đó tôi toàn xưng hồ "mày-tao" với chú. Chỉ khi lên lớp Tám bị mẹ tôi la, tôi mới chuyển sang xưng hô "tôi" kêu "chú".

Bữa đó tôi không cho chú tiểu Khôi nhập bọn ngay. Vì tôi ghét chú vì hay rình rập những trò tai quái của tôi và tụi thằng Định, thằng Trí - những đứa cũng ở trong xóm Chùa như tôi - rồi chạy đi mách lẻo với sư thầy. Mà những trò tai quái thì tụi tôi có hàng đống: những ngày rằm va mùng một tụi tôi hay lẻn vào chánh điện nấp sau tượng Phật rồi nhân lúc không có ai thò tay bốc trộm xôi và trái cây trên bàn thờ nhanh như chớp. Những ngày khác thì tụi tôi rủ nhau leo lên cây phượng trước sân chùa bẻ hoa hoặc lén lút trèo lên tháp chuông ngồi chia phe đánh bài xì dách ăn tiền xu.

Lần nào cũng giống hệt lần nào, tụi tôi vừa chơi một lát đã thấy cái đầu chú tiểu Khôi lấp ló gần đó. Tiếp theo là tiếng tru tréo:

-Thầy ơi, có mấy đứa ăn cắp đồ cúng nè thầy!

-Ê, mấy đứa này! Tụi mày có leo xuống không hả?

Tụi tôi không ngán gì chú, nhưng ngán sư thầy. Sư thầy mà kể lại với phụ huynh thế nào tụi tôi cũng bị ăn đòn.

Vì những lý do đó mà khi chú tiểu Khôi lại gần, hỏi:

-Tụi mày làm gì vậy?

https://thuviensach.vn

Tôi lạnh nhạt:

-Tụi tao làm gì kệ tui tao, mày hỏi làm chi!

Chú tiểu Khôi phớt lờ thái độ kém thân thiện của tôi, vẫn thản nhiên hỏi tới:

Tụi mày tìm đất sét phải không?

Tôi chưa kịp đáp, nhỏ Thắm đã vọt miệng:

-Ờ, chỗ này có đất sét không, bạn Khôi?

-Chỗ này không có. Chỗ kia mới có. Để tao dẫn tụi mày đi!

Sự nhiệt tình của chú tiểu Khôi khiến tôi không có cớ gì để gây hấn. Tôi và nhỏ Thắm đành lẽo đẽo đi theo chú.

-Bạn Khôi định nặn tượng gì vậy?

Nhỏ Thắm hỏi, vì lần này cô Sa ra đề tự do, đứa nào muốn nặng tượng gì tùy thích.

-Tao nặn tượng Phật Di Lặc.

Tôi "xì" một tiếng:

-Mày không nói tao cũng biết mày nặn mấy ông Phật rồi.

Nhỏ Thắm cười:

-Mình nặn con chó nhà mình.

Tôi nhún vai:

https://thuviensach.vn

-Còn tao, tao nặn con voi.

Dự định thì hăm hở như vậy, rốt cuộc chẳng đứa nào trong ba đứa tôi nộp bài cho cô giáo. Dẫn tụi tôi đi lên ngõ trên, cách chùa Giác Nguyên khoảng năm trăm mét, chú tiểu Khôi lần ra sát bờ nước, cúi người thò tay xuống mấy bụi cỏ nữa chìm nửa nổi:

-Chỗ này đất sét nhiều lắm nè.

Chú tiểu Khôi không lừa tụi tôi. Chú rút tay lên, tôi thấy trong bàn tay chú cả một bụm đất sét màu xám. Tôi bốc một nắm, thấy đất dẻo ơi là dẻo . Đất này mà nặn tượng thì mê tơi.

Nhỏ Thắm nhảy tưng tưng:

-Hay quá! Để mình moi với!

Nhỏ Thắm thò hẳn một chân xuống nước. Nó đứng chân trên chân dưới , lom khom moi đất.

Mép bàu toàn đất sét dẻo và trơn, nhỏ Thắm đứng một lát trượt chân rớt luôn xuống nước.

-Đă....nnnngg!

Nhỏ Thắm chỉ kịp kêu lên một tiếng thất thanh rồi chìm nghỉm, chỉ có một cánh tay giơ lên khỏi mặt nước, cuống quýt khua khoắng.

Tôi điếng hồn, hớt hải chồm người chộp lấy tay nó. Thế đứng chông chênh, dưới chân lại trơn trượt, tôi không những không kéo được nó lên mà còn bị nó lôi xuống. "Tõm" một tiếng, tôi ngã luôn xuống bàu.

Hồi đó, hai đứa tôi chẳng đứa nào biết bơi. Phản xạ đầu tiên của tôi khi rớt xuống nước là khua chân tìm chỗ đứng nhưng hai chân tôi chẳng đụng

https://thuviensach.vn

phải thứ gì khiến tôi hốt hoảng. Trong nhiều phút, người tôi bồng bềnh, hết trồi lên lại hụp xuống. Sau khi uống liên tiếp vài ngụm nước, hồn vía tôi lập tức bay tuốt lên mây.

Lòng dạ rối tung, đầy khiếp hãi, những ý nghĩ trong đầu tôi bắt đầu vón cục lại. Lúc thì tôi chìm sâu xuống bàu, lúc bị nước nhồi lên cao, sau này tôi mới biết trạng thái đó người ta gọi là "giã gạo". Khi bị đẩy lên, tôi nhô đầu khỏi mặt nước, vừa thoáng thấy bầu trời đã chìm ngay xuống, lại tọng cả đống nước vào mồm.

Trong một lúc, tôi uống nước căng bụng, đầu óc bắt đầu mê đi.Đúng vào lúc tôi nghĩ mình sắp chết, tôi bỗng có cảm giác ai đó tóm lấy tay tôi lôi đi.

Người lôi tôi vào bờ là ông Cứ hớt tóc dạo.

Nhỏ Thắm đã được kéo lên trước tôi. Người cứu nó là anh Thắng Khùng.

Tôi sắp chết, nhưng chưa chết. Lúc vào tới bờ, nửa mê nửa tỉnh, vẫn nhận biết ông Cứ và anh Thắng đang dốc ngược tôi và nhỏ Thắm qua vai để nước trong bụng hộc ra.

Sau đó, cả hai cõng tôi và nhỏ Thắm chạy đến nhà thương thị trấn. Người này tưng tưng, tôi thiếp đi trên vai ông Cứ lúc nào không hay.

Lúc tỉnh dậy, tôi thấy tôi đang nằm trên một chiếc giường trải chiếu cói. Tôi nghe nong nóng dưới lưng, đoán là các y tá đặt lò than bên dưới để sưởi ấm người tôi.

Mẹ tôi ngồi trên chiếc ghế bên canh, đang nhìn tôi bằng ánh mắt lo lắng. Vừa thấy tôi mở mắt ra, mẹ tôi òa ra khóc. Sau này tôi mới biết lúc mẹ tôi đang đi chợ, có người chạy tới báo "Thằng Đăng đang chết đuối ngoài bàu" khiến mẹ tôi suýt ngất. Sở dĩ mẹ tôi không ngất ngay lúc đó vì người kia kịp nói thêm "Nhưng có người kịp cứu nó lên và đưa nó tới nhà thương rồi".

https://thuviensach.vn

Mẹ tôi thò tay nắm lấy tay tôi, thút thít:

-Con dại quá! Không biết bơi còn đi tắm bàu làm chi cho suýt chết!

-Con đâu cí đi tắm -Tôi phân trần - Con và bạn Thắm đi tìm đất sét để làm bài thủ công.

Mẹ tôi thở dài:

-Ba con mà biết chuyện thế nào cũng nhừ xương.

Con Thắm chắc cũng no đòn với ba nó.

Tiếng bà ƯỚC vọng vào tai khiến tôi giật mình ngoảnh đầu sang bên cạnh. Đến lúc đó tôi mới nhình thấy nhỏ Thắm. Nó cũng đang nằm trên chiếc giường giống hệt như chiếc giường của tôi và mẹ nó cũng ngồi trên chiếc ghế thấp bằng sắt giống hệt chiếc ghế mẹ tôi đang ngồi. Lúc tôi quay sang nhìn nó thì nó cũng đang nhìn tôi. Hai bím tóc của nó vẫn chưa khô hẳn, nằm bất tỉnh trên vai nó như hai con rết đang ngủ say. Mặt nó đã lấy lại sắc hồng nhưng đôi môi nó vẫn xám ngoét.

Thấy tôi nhìn nó, nhỏ Thắmnhoẻn miệng cười. Tự nhiên tôi thấy nụ cười của nó dễ thương ghê, dù đôi môicủa nó chẳng giống đôi môi của cô dâu chút xíu nào

Chương 1.6

Hôm sau, tôi và nhỏ Thắm được cô giáo hỏi han về chuyện té bàu. Cô an ủi hai đứa tôi và dặn dò tụi tôi lần sau ra bàu ra suối phải có người lớn đi kèm. Xong, cô cho mỗi đứa tám điểm môn thủ công dù tụi tôi không có pho tượng nào để nộp cho cô.

https://thuviensach.vn

Chú tiểu Khôi cũng được tám điểm dù chú không nộp tượng, cũng không té xuống nước.

Sáng sớm, vừa tới trường , tôi đã thộp tay chú:

-Hôm qua sao mày không nhảy xuống bàu kéo tụi tao lên?

Chú tiểu Khôi giật tay ra:

-Tao đâu có biết bơi.

-Cần gì biết bơi! Tôi hùng hổ - Hễ thấy bạn rớt xuống nước phải lập tức xuống cứu chứ.

Chú tiểu Khôi hừ giọng:

-Nhảy xuống để chết chùm luôn thì có!

Tôi gầm lên:

-Mày là thằng hèn. Đồ sợ chết!

Chú tiểu Khôi nhếch môi:

-Hôm qua nếu tao không chạy ngược chạy xuôi kéo cứu thì tụi mày giờ này chắc đang ngủ chung với Hà Bá rồi.

Câu nói của chú tiểu Khôi làm tôi khựng lại như va phải tường. Tôi hết ham nhiếc móc chú. Ờ, nếu hôm qua chú tiểu Khôi liều nhảy xuống nước, giờ này chắc cả ba đứa tôi đã vĩnh viễn không còn nhìn thấy mặt trời. Chú ở lại trên bờ không phải vì chết nhát mà vì để kêu người tới cứu tôi và nhỏ Thắm. Chú sáng suốt ghê!

Tôi đập tay chú, lỏn lẻn:

https://thuviensach.vn

-Ờ, tao xin lỗi!

-Xin lỗi suông thôi hả?

Câu nói của chú tiểu Khôi khiến tôi tròn xoe mắt:

-Mày muốn gì nữa?

Chú cười hì hì :

-Mua cho tao bịch đậu phộng da cá.

Tôi đá chân chú:

Đi tu mà ăn cá hả mày?

Chú tiểu Khôi nhún vai:

-Da cá là gọi thế thôi. Thứ này người ta làm từ đậu phộng và bột mì.

Chú tiểu Khôi không rớt xuống nước nhưng chú là người run rẩy chứng kiến cảnh hai đứa tôi "giã gạo" dưới bàu nên chẳng còn tâm trí nào nặn tượng nộp cho cô giáo vào ngày hôm sau.Đó là lý do chú vẫn được cô Sa cho tám điểm thủ công như hai đứa tôi. Còn được tôi trả ơn bằng một bịch đậu phộng da cá nữa nên ngày hôm đó mặt chú trông hơn hớn như mặt ông Di Lặc.

Nhỏ Thắm còn hạnh phúc hơn cả chú tiểu Khôi. Suốt ngày nó cứ tò tò bám theo tôi, chỉ để hỏi:

-Hôm qua Đăng có sợ chết không?

-Chết ai mà không sợ.

-Thế sao Đăng liều mạng cứu mình?

https://thuviensach.vn

Tôi khịt mũi:

-Lúc đó tao đâu có biết mày kéo luôn tao xuống nước.

Nhỏ Thắm nhìn tôi bằng ánh mắt long lanh:

-Nếu biết mình kéo Đăng xuống nước, Đăng có cứu mình không?

Tôi định nói "không" cho đúng với lòng mình. Nhưng nhìn vẻ hồi hộp chờ đợi của nhỏ bạn, tôi biết nếu tôi nói thật nó sẽ thất vọng lắm, cho dù tiếp theo tôi sẽ giải thích tôi đứng lại trên bờ là để kêu người cứu nó.

Tôi ngước nhìn những đám mây đang trôi lững lờ phía trên đầu, khẽ nuốt nước bọt.

-Dĩ nhiên là tao vẫn sẽ cứu mày.

-Đăng nói thật không?

-Thật.

-Nếu Đăng nói dối thì sao?

-Ờ...ờ..nếu tao nói dối, tao sẽ...rớt xuống bàu lần nữa.

Nhìn đôi má ửng hồng của nó, tôi biết nhỏ Thắm vui lắm. Ngay lúc đó, chỉ mới mười tuổi thôi, tôi đã sớm nhận ra con gái là một sinh vật hay hỏi và đã hỏi thì hỏi dai nhách, đặc biệt lúc nào cũng muốn con trai quan tâm đến mình. Còn con trai dù không muốn cũng bị dồn vào thế phải nói dối con gái để con gái vui lòng. Sau này lên cấp hai, bắt đầu học tiếng Pháp tôi biết đến từ

"galant", tiếng việt là " nịnh đầm", và tôi không ngờ rằng từ này do một thằng nhóc người Pháp mười tuổi sáng chế ra và chắc chắn thằng nhóc đó có

https://thuviensach.vn

một nhỏ bạn y hệt nhỏ bạn của tôi À không, nhỏ bạn của thằng nhóc người Pháp đó chỉ hơi hơi giống nhỏ Thắm thôi chứ không giống hệt. Vì lằng nhằng như nhỏ Thắm chắc không tìm đâu ra đứa thứ hai trên cõi đời này.

Mới hỏi tôi lúc ra chơi, tới giờ về nhỏ Thắm lại xáp lại gần tôi, tặc tặc lưỡi:

-Hôm qua Đăng có sợ chết không?

-Hỏi gì hỏi hoài vậy mày!

Nhỏ Thắm lắc tay tôi:

-Thì Đăng trả lời đi!

Tôi gọn lỏn:

-Sợ.

-Sợ sao Đăng liều mạng cứu mình?

Rất tiếc khi lớn lên nhỏ Thắm không hỏi tôi câu này thêm lần nào nữa. Hồi học lớp Chín, nếu nó lại hỏi như thế, tôi sẽ lãng mạn đáp "Tại mình sợ sẽ không còn nhìn thấy bạn bên cạnh mình mỗi ngày" hay một câu gì đại loại như vậy. Còn hồi học lớp Năm, câu hỏi dai nhách của nó chỉ khiến tôi bực mình.

Tôi cau mày gắt:

-Tại tao sợ nếu không cứu mày, mày chết rồi sẽ hiện hồn về bóp cổ tao!

Chương 1.7

Sau lần chết hụt đó, tôi thường xuyên lén ba mẹ theo thằng Định, thằng

https://thuviensach.vn

Trí ở trong xóm Chùa, kế nhà tôi. Hai đứa nó học trường Bồ Đề, lên cấp hai mới học chung với tôi. Thằng Phan học chung với tôi từ năm lớp Một nhưng nhà nó ở tuốt dưới ngã ba Cây Cốc.

Phan nhà xa, không có ba mẹ kè kè bên cạnh , nó tha hồ đi chơi. Ba mẹ thằng Định và thằng Trí thì đi làm suốt ngày, chẳng đào đâu ra thì giờ để mắt tới con cái nên tụi nó thỏa sức lêu lổng, trèo cây tắm suối, đá bóng, đánh nhau, không thiếu một trò hấp dẫn gì.

Chỉ có tôi là khốn khổ. Chỉ cần tôi vắng mặt ở nhà mười lăm phút thế nào mẹ tôi hoặc chị tôi cũng lật đật đi tìm:

-Thằng Đăng đâu rồi?

-Đăng ơi, Đăng!

Vì vậy muốn ra suối với lũ bạn, tôi phải vờ xin phép mẹ xuống chơi với nội tôi ở xóm Bàu. Tôi băng qua chợ xuống nhà nội nhưng tới nơi tôi chỉ chào bà tôi qua quýt và quanh quẩn ở đó chừng mười phút rồi vội vã phóng đến điểm hẹn với tụi thằng Định tại chân cầu Hà Kiều. Cả bọn kéo vô xóm Trong. Con suối ở xóm Trong nhỏ xíu, bề ngang chừng mười mét nhưng đó là một con suối vô cùng nên thơ. Dòng nước róc rách kéo dài từ đồi xa vắt ngang qua cánh đồng cỏ lấm tấm hoa dại và ở ngay chỗ bọn trẻ con thường bơi lội, hai bên bờ đột ngột um tùm cây cối.Chen giữa những cây dong riềng nở hoa đỏ ối là những loại cổ thụ cắm hẳn thân xuống lòng suối với những khúc rễ quấn quít trông như những con rắn lớn. Ở phía trên, những tán lá rậm rạp xòe ra giữa dòng, đổ bóng xuống mặt nước như che ô cho con suối nhỏ.

Tới nơi, ba đứa kia cởi áo nhảy ùm xuống nước bơi lội tung tăng, tiếng đùa giỡn chí chóe vang động cả một khúc suối vắng. Chỉ có mình tôi đứng trên bờ, vì tôi là đứa duy nhất trong bọn nó không biết bơi.

https://thuviensach.vn

Tôi đứng đó, nắng cháy trên đầu, đưa mắt thèm thuồng nhìn lũ bạn, lòng đau khổ không biết bao giờ mình mới bơi được như tụi nó.

Bơi chán, thằng Định trèo lên bờ lại gần tôi. Nó đưa tay vuốt nước lên tóc, giục:

-Xuống bơi đi, mày!

-Tao đâu có biết bơi. -Tôi liếm môi -Lần trước tao suýt chết đuối ngoài bàu mày không nhớ sao.

Định vỗ vai tôi:

-Không biết thì xuống nước rồi sẽ biết!

Đang nói bất thình lình Định xô mạnh vào lưng tôi. Không đề phòng, tôi loạng choạng vài bước rồi ngã "tõm" xuống suối. Y như lần té bàu hôm nọ, tôi quýnh quáng uống nước và khi thằng Phan kéo tôi vào bơ, nước xông lên tận óc khiến tôi ho sặc sụa.

-Chơi trò gì mất dạy vậy mày? -Mặt mày tái xanh, tôi đảo mắt tìm thằng Định, hậm hực chửi.

Định đứng tuốt ngoài xa, như răng cười hì hì:

-Để tao xô thêm vài lần, mày chắc chắn sẽ bơi được!

Thằng Phan nắm tay tôi:

-Kệ nó đi! Lại đây, tao tập mày bơi!

Ở trong lớp, Phan ngồi chung bàn với tôi. Tôi ngồi giữa nó và nhỏ Thắm. Và không hiểu sao, giữa tôi và nó rất hay xảy ra đánh nhau, mặc dù tôi không hề ghét nó. Tính Phan vui vẻ, lại không thù dai nên tôi thích chơi với nó,

https://thuviensach.vn

đồng thời tôi cũng thích tranh phần hơn với nó.

Phan to con hơn tôi nên những khi vật nhau trong giờ ra chơi, tôi thường bị nó đè xuống đất. Hôm nào tôi bị nó đè sấp thế nào cát cũng chui đầy mồm tôi. Những hôm đó, bao giờ tôi cũng tìm cách trả thù.

Cách trả thù của tôi là cách trả thù của...kẻ tiểu nhân. Nhà tôi gần trường nên lúc ra về Phan phải đi ngang ngõ nhà tôi. Dựa vào lợi thế đó, vừa ra khỏi lớp là tôi lén lút đi theo nó. Tôi đi cách nó một quãng xa và nấp sau lưng nó và thò tay cốc nó một phát vào đầu gối ôm cặp vù thẳng về nhà. Phan kêu "oái" một tiếng, đưa tay xoa ót, và ngoảnh cổ nhìn quanh. Khi nó phát hiện ra thủ phạm thì tôi đã chạy gần tới nhà.

Phan tức lắm nhưng không làm được gì, đành ngoác miệng chửi:

-Đồ chó cắn trộm !

Hôm sau đến lớp Phan bĩu môi về phía tôi:

-Chơi trò "chó ỷ gần nhà, gà ỷ gần vườn" hả mày?

Tôi cười hì hì:

-Tao thử xem mày có giỏi cảnh giác hay không thôi!

-Cảnh giác cái con khỉ!

Phan gầm gừ và tới giờ chơi nó lại quật tôi xuống đất. Để rồi tới giờ về nó lại bị tôi cốc đầu đau điếng. Dĩ nhiên Phan cũng có ý đề phòng, nhưng tính nó hay quên. Bao giờ cũng vậy, ra khỏi cổng trường là nó láo liên quan sát xem tôi đnag ở đâu nhưng nó chỉ dáo dác được một lúc. Mải trò chuyện với mấy đứa bạn đi bên canh, Phan lại lãng đi mối lo của mình. Đến khi bị tôi nện "cốp" một cái, nó mới giật mình ôm đầu chửi toáng.

https://thuviensach.vn

Vậy nhưng Phan không bao giờ giận tôi, dù cái trò này lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần. Cứ như đã chơi với nhau mà thiếu trò "cắn trộm" thì tình bạn sẽ đâm ra nhạt nhẽo!

Có lẽ vì vậy mà Phan nhiệt tình dạy tôi tập bơi. Nó kéo tôi lại chỗ khúc suối hẹp nhất. Cách dạy bơi của nó thật không giống ai.

-Nhìn kỹ tao nè!

Nói xong, nó nhào xuống nước bơi qua bơi lại trước mặt tôi.. Tôi tròn mắt nhìn nó quạt tay và quạt tay, đập chân và đập chân.

Làm mẫu xong, nó bắt tôi đứng trên bờ này, còn nó bơi qua bờ bên kia. Bám chân trên rễ cây, nó quay người về phía tôi và chìa hai tay ra trước mặt, bảo:

-Mày bơi qua đây đi!

Tôi sửng sốt:

-Bơi á?

-Ờ, mày đập tay đập chân giống như tao ấy!

-Không được!-Tôi tái mặt -Tao sẽ chìm.

Phan khoát tay:

Tôi nhìn hai cánh tay đang vươn ra của nó, nhăn nhó:

-Tao sẽ uống nước mất.

-Thì mày nín thở và ngậm miệng lại.

https://thuviensach.vn

Tôi nhìn tới nhìn lui con suối, bụng quặn lại. Tôi từng thấy thằng Trí tập cho thằng Định bơi. Trí luồn tay dưới bụng Định để thằng này luôn nổi trên mặt nước. Khi Định quạt tay và đập chân thuần thục rồi, Trí mới buông tay ra. Chẳng may bạn nó chìm, nó lại vội vàng đưa tay ra đỡ

Tôi tưởng Phan tập tôi bơi theo cách đó. Còn bơi bừa như thế này, tôi chẳng yên tâm chút nào. Lẹ lên đi mày! -Thấy tôi chần chừ lâu lắc, Phan sốt ruột giục. Rồi sợ tôi tiếp tục đóng vai ông phỗng đá, nó nói thêm -Hay mày muốn thằng Định xô mày xuống nước hơn?

Tôi lại đảo mắt nhìn con suối. Khúc suối hai đứa tôi đang đứng là khúc suối hẹp, bờ này cách bờ kia khoảng năm mét. Tôi dùng mắt ước lượng khoảng cách, nhẩm tính nếu phóng hết sức bình sinh tôi có thể nổi mặt nước được hai. ba mét.

Ý nghĩ đó giúp tôi bớt lo lắng một chút. Tôi vịn tay vào cành nhánh đang đung đưa bên cạnh, chân nhấp nhổm trên rễ cây to lấy thế. Hít vào một hơi thật sâu để lấy can đảm, tôi buông tay khỏi cành cây, co giò đạp mạnh vào khúc rễ, phóng vụt người đi.

Tôi có cảm giác tôi như một chiếc xuồng lướt trên mặt nước . Tôi nhắm tịt mắt nên chẳng biết mình đã phóng đi được bao xa, chỉ lo ngậm miệng nín thở theo lời thằng Phan dặn.Đến khi hết đà, người bắt đầu chìm xuống, tôi mới hoảng hốt khua tay chân loạn xạ. Trước đó tôi đã quan sát kỹ những động tác của Phan, định bụng sẽ làm y hệt nó nhưng khi chìm xuống nước thì tôi quýnh quáng đập tứ tung theo bản năng, miệng há ra lúc nào không hay.

Đập rối rít một lúc, tôi chạm phải tay Phan liền níu lấy. Phan dìu tôi vào bờ, tò mò hỏi:

-Bị uống nước không mày?

https://thuviensach.vn

-Không -Tôi phun nước phì phì, hổn hển đáp - Tao ngậm trong miệng nhưng chưa nuốt xuống.

-Vậy là tốt. Chừng vài lần mày sẽ quen.

Phan động viên tôi. Rồi nó bơi qua bờ bên kia. Lại xoay người chìa tay về phía tôi. Lại ngoắt:

-Bây giờ mày bơi ngược qua đây.

Lần này tôi đã bớt run. Bằng một cú phóng, tôi đã trườn đi được nửa đường. Nửa đường còn lại, tôi nín thở quẫy nước đùng đùng. Cũng như khi nãy, khi tôi sắp đuối thì Phan kịp tóm lấy tay tôi kéo lên.

Suốt một tiếng đồng hồ, tôi cần mẫn bơi qua bơi lại giữa hai bờ suối hẹp. Càng về sau động tác của tôi càng thuần thục.

Những lần sau cùng, tôi đã có thể tự bơi về phía thằng Phan mà không cần nó vươn tay ra chụp.

Người tôi đã bắt đầu nổi trên mặt nước.

Phan hài lòng ra mặt. Lúc này, nó chả thèm đứng lom khom để chờ ra tay cứu tôi. Nó lười nhác ngồi bệt trên rễ cây, quần đùi nhúng trong nước, ung dung đưa mắt nhìn tên đệ tử bập bõm bơi.

-Ê, thằng Đăng ơi được chưa, Phan? -Tiếng thằng Trí bất thần vọng lại từ đằng xa.

Phan ngoái cổ ra sau, hào hứng:

-Nó bơi giỏi hơn tụi mày rồi.

Phan quay sang tôi, lúc này đang bám tay vào thân cây nghỉ mệt, liếm môi

https://thuviensach.vn

nói:

-Về thôi, mày.

Tôi hăng máu:

-Tao muốn bơi nữa.

-Hôm nay tập vậy đủ rồi- Phan vuốt tóc - Lần sau tao sẽ dẫn mày ra khúc suối rộng hơn.

Tôi sung sướng:

-Rồi tao sẽ bơi được như tụi mày hả?

-Dĩ nhiên rồi. Mày sẽ thừa sức bơi vào bờ nếu lại sẩy chân té xuống bàu

Tôi sực nhớ đến lời thề của tôi trước mặt nhỏ Thắm bữa trước. Tôi đã trắng trợn nói dối nhỏ bạn tôi, vậy mà tôi dám gân cổ lên thề " Nếu tao nói dối, tao sẽ rớt xuống Bàu lần nữa". Lúc đó bí quá tôi nói phứt cho qua, chứ thật ra bụng tôi run lắm.

Nhưng bây giờ tôi đã hết run. Phan đã trấn an tôi. Nó nhiệt tình tập tôi bơi và khẳng định tôi sẽ bơi giỏi không thua gì tụi nó. Nếu vào ngày xấu trời nào đó lời thề chẳng may ứng nghiệm tôi cũng không sợ chết đuối.

Lòng lâng lâng , tôi cảm động bá vai Phan trên đường về, thầm công nhận thằng này tốt thật. Tôi đã đánh trộm nó không biết bao nhiêu lần thế mà nó vẫn chẳng để bụng, vẫn đối xử tử tế với tôi.

Bất giác tôi buông vai Phan, để nhấc tay xoa xoa lên ót nó, chỗ tôi hay cốc trộm, như để thầm xin lỗi.

Thằng Phan không biết tôi đang nghĩ tốt về nó. Thấy tôi sờ đầu nó cả

https://thuviensach.vn

buổi, nó cau mặt hất tay tôi ra:

-Đầu tao là chỗ để thờ ông bà chứ không phải để cho mày rờ rẫm đâu nha!

Chương 1.8

Kể từ hôm được ông Cứ vớt lên từ dưới bàu, lẽ tự nhiên tôi xe ông là ân nhân của tôi. Vì vậy, tôi đã nhìn ông bằng con mắt khác.

Mỗi khi nghĩ đến ông hoặc tình cờ gặp ông ngoài đường , tôi không còn bắt gặp trong lòng mình cảm giác sợ hãi hay căm ghét như trước đây nữa, dù bây giờ ông vẫn thích nhai trầu và mỗi khi ông mím môi những vệt trầu vẫn ứa ra hai bên mép như những sợi chỉ đỏ.

Không còn bị ông Cứ ám ảnh, dĩ nhiên tôi không còn cảm thấy bất an khi nhìn vào đôi môi đỏ của cô Sa. Tôi tin như vậy và một hôm tôi đánh bạo đến gặp cô sau giờ tan học:

-Cô ơi.

-Gì đó con?- Kể từ lần gặp trước , khi không ở trong lớp cô vẫn kêu tôi bằng "con" Tôi nhìn đôi môi cô, ngập ngừng:

-Cô thích tô môi son lắm phải không cô?

Cô Sa vẻ ngạc nhiên:

-Sao con hỏi vậy?

-Vì con gái tô môi son mới đẹp - Tôi bối rối lặp lại nhỏ Thắm nói với tôi hôm nọ.

-Thằng bé này! - Cô mỉm cười- Con để ý đến nhan sắc phụ nữ từ bao giờ vậy?

https://thuviensach.vn

Tôi lúng túng đưa tay quẹt mũi, nói như phân trần:

-Hôm trước gặp cô trong chợ, con thấy cô vẫn tô môi son.

Cô Sa gật đầu:

-Đúng rồi. Nhưng đến lớp thì cô không tô son. Cô đã móc ngoéo với con rồi.

Tôi phân vân một thoáng rồi lại ấp úng:

-Cô ơi.

Cô Sa cúi đầu thấp xuống, tôi có cảm giác mũi cô sắp chạm vào măt tôi, và khi cô hỏi tôi thấy đôi mày cô nhíu lại:

-Con muốn nói gì với cô vậy?

Tôi cắn môi:

-Dạ...con muốn nói là từ hôm nay mỗi khi đến lớp cô cứ....tô môi son như cũ đi ạ. Con hứa với cô, dù cô tô son con vẫn sẽ thuộc bài.

Có lẽ cho đến mãi mãi sau này, cô Sa vẫn không hiểu tại sao chuyện học hành của tôi lại liên quan đến chuyện tô son của cô. Hôm đó nghe lời tôi nói vậy, cô chỉ xoa đầu tôi:

-Con ngoan lắm! Chắc con muốn làm cho cô vui đây mà!

Cô Sa không thắc mắc nhưng nhỏ Thắm thắc mắc, Vì nó thấy cô Sa tiếp tục tô son khi vào lớp nhưng tôi vẫn trả bài không hề vấp váp.

-Đăng hết ghét màu đỏ rồi hả?- Nó hỏi, sau ba ngày âm thầm quan sát tôi.

https://thuviensach.vn

Tôi đưa tay véo môi:

-Ờ, tao hết ghét rồi.

-Tại sao Đăng hết ghét màu đỏ?

Tôi biết đằng nào nhỏ Thắm cũng hỏi tôi câu này. Nhưng mấy ngày nay tôi bóp móp cả trán vẫn chưa nghĩ ra cách giải thích nào hợp lý.

Thấy tôi ấp a ấp úng cả buổi, nhỏ Thắm chun mũi:

-Chuyện này chỉ có con trai mới hiểu đươc thôi hả?

Mặt tôi ửng lên khi nghe nhỏ Thắm nhắc lại câu nói của tôi hôm trước để chọc tôi. Tôi đưa tay gãi cằm, rồi gãi má, rồi lại gãi cằm, không biết phải nói năng thế nào.

Nhỏ Thắm nhìn tôi chằm chằm, thấy tôi sắp sửa cào toác da mặt, nó thương tình hỏi sang chuyện khác:

-Thế bây giờ Đăng ghét màu gì?

Như người được tha bổng, tôi mừng quýnh lật đật đáp, thật bụng tôi cũng chẳng biết tôi ghét màu gì:

-À, bây giờ tao chuyển qua ghét...màu xanh.

Tôi nói tôi ghét màu xanh chẳng qua đó là màu đối lập với màu đỏ. Tôi chỉ nói bừa cho xong.

Nào ngờ nhỏ Thắm trợn mắt:

-Tức là Đăng chuyển qua ghét mình?

https://thuviensach.vn

-Mày đừng có đoán mò! - Tôi nhăn nhó - Ý tao đâu phải vậy!

Nhỏ Thắm vuốt tay lên vạt áo:

-Đoán mò gì! mình đang mặc áo màu xanh nè.

Tôi quên khuấy mất chuyện đó. Nãy giờ lo đối phó với cả núi câu hỏi của nó, tôi chẳng còn tâm trí nào để ý đến màu áo nó đang mặc.

-Ơ...tao không ghét màu xanh này - Tôi tìm cách chống chế - Tao ghét màu xanh khác cơ.

-Màu xanh khác là màu xanh gì?

-Tao chỉ ghét màu xanh da trời. Còn chiếc áo mày là màu xanh lá cây. Tao là tao thích màu xanh lá cây hạng nhất!

Mặt nhỏ Thắm tươi như hoa sau câu nói của tôi.

Hai ngày sau, tôi ngủ chưa dậy, nhỏ Thắm đã kêu ấm ĩ trước cửa vào lúc sáng sớm:

-Đăng ơi, Đăng! Dậy đi học!

Tôi mở cửa sổ, dụi mắt ngó ra:

-Sao hôm nay mày đi sớm thế? Đồng hồ báo thức của tao đã reo đâu!

Nhỏ Thắm toét miệng cười. Nó chụm hai chân lại và cúi đầu xuống:

-Đăng thấy gì đây không?

Tôi nhìn theo tia nhìn của nó, "à" lên một tiếng:

-Ra là mày có giày mới!

https://thuviensach.vn

-Giày mới của mình màu gì?

Tôi "à" lần thứ hai, lần này giống một tiếng reo hơn:

-Màu xanh lá cây.

Tôi nhảy tót xuống đất , xô cửa chạy ra. Tôi chống tay lên đầu gối, tò mò ngắm đôi giày của nhỏ bạn, miệng không ngớt xuýt xoa:

-Giày đẹp quá ha mày!

Nhỏ Thắm sung sướng lắm. Nó xoay người vòng tròn trên đôi chân, như thể nó đang khoe váy chứ không phải khoe giày.

Còn tôi, trong giây phút đó tôi bắt gặp mình đang cảm động. Đôi giày nhỏ Thắm hằng ngày vẫn mang là đôi giày màu trắng. Đôi giày đó mẹ nó mới mua cho nó vào dịp khai trường cách đây bốn tháng, vẫn còn mới chán. Thế mà chỉ vì tôi nói tôi thích nhất màu xanh lá cây, nó đã vòi mẹ nó mua ngay đôi giày khác.

Nhà nó bán bún dưới chợ Hà Lam, chắc giàu lắm. Nếu tôi vòi mẹ tôi như vậy, thế nào cũng bị mẹ tôi mắng cho một trận.

Nhưng cho dù là con nhà giàu, nhỏ Thắm vẫn chơi thân với tôi.Nó thích được tôi quan tâm , ngược lại nó cũng thích quan tâm đến tôi. Như chuyện đôi giày mới này chẳng hạn. Tại sao như vậy nhỉ? Tôi tự hỏi ,và tôi tự trả lời: Chắc tại vì bữa trước mình liều chết nhảy xuống bàu cứu nó!

Chương 1.9

Thỉnh thoảng nhỏ Thắm vẫn lôi đôi giày màu trắng ra mang. Đó là những hôm mẹ nó đem đôi giày màu xanh đi giặt. Thời gian còn lại, đôi giày màu

https://thuviensach.vn

xanh luôn dính vào chân nó.

Đó là đôi giày vải mềm, cổ cao, có hai quai dán vắt ngang phía trước, đính thêm một chiếc nơ hình cánh bướm bên trên.

Mỗi lần nhìn nhỏ Thắm tung tăng trên đôi giày xanh (có hôm nó mặc cả áo xanh, chỉ thiếu chiếc nón xanh nữa thôi là nó giống hệt một cây chuối non) , lòng tôi dậy lên một cảm giác êm đềm và tôi nhận ra tôi dần dần thích màu xanh lá cây, dù hôm trước tôi bảo tôi thích màu này hoàn toàn là nói dóc.

Tôi rất muốn hỏi nhỏ Thắm "Mày thích màu gì?"để tôi cũng mua một đôi giày , một chiếc áo hay một chiếc nón có màu nó thích rồi hào hứng khoe với nó. Để cho nó biết là tôi cũng rất quan tâm đến ý thích của nó và luôn tìm cách làm cho nó vui. Nhưng tôi e rằng mẹ tôi sẽ không đáp ứng đề nghị của tôi, vì vậy mà đã bao lần định mở miệng hỏi nhỏ Thắm rốt cuộc rồi đành ngậm tăm.

Tôi tìm cách làm cho nó vui bằng cách khác.

Sau vài tháng được thằng Phan hướng dẫn tôi bơi đã kha khá.

-Thắm này! - Một hôm tôi nói.

-Gì hả Đăng?

-Mày có thích học bơi không?

-Thích chứ! -Mặt nhỏ Thắm sáng bừng - Biết bơi mình sẽ không bị chết đuối. Lỡ rớt xuống bàu như bữa trước mình cũng không sợ.

Tôi gật gù:

-Tao sẽ dạy mày bơi.

https://thuviensach.vn

-Đăng á? -Nhỏ Thắm nhướn mày, nó gần như kêu lên - Đăng có biết bơi đâu! Đăng dạy mình uống nước căng bụng thì có!

Cái cách nói chuyện giống như chế nhạo của nhỏ Thắm rất dễ khiến người đối diện mất bình tĩnh. Tôi cắn chặt môi, cố giữ giọng thản nhiên:

-Hôm trước thì tao không biết bơi thật. Nhưng hôm nay tao bơi giỏi lắm rồi. Để tao dạy cho mày.

Tôi chỉ gạ nhỏ Thắm lúc đã ra ngoài sân. Ở trong lớp, tôi sợ thằng Phan nghe thấy sẽ cười tôi, nhất là cái khoản tôi khoe tôi "bơi giỏi". Tất nhiên tôi phải nói như thế để cho nhỏ Thắm yên tâm.

Nhỏ Thắm không đáp ngay nó có học bơi hay không. Mắt nó nhìn tôi như nhìn một sinh vật đáng ngờ và cái tật hay hỏi lại tóm lấy nó:

-Đăng học bơi hồi nào vậy?

-Mới đây thôi.

-Sao mình không biết?

Tôi nhún vai:

-Tao không nói làm sao mày biết được -Bây giờ Đăng bơi giỏi chưa?

Giọng điệu ngờ vực của nhỏ Thắm khiến lòng tự ái của tôi thủng một lỗ to tướng. Tôi sầm mặt:

-Tao nói rồi mà mày còn hỏi

Phớt lờ vẻ cau có của tôi, nó nheo mắt:

-Rủi rớt xuống Bàu lần nữa Đăng có bơi vào được không?

https://thuviensach.vn

-Sao không được!

Nhỏ Thắm cười khúc khích:

-Rớt ở mép bàu hả?

-Rớt ở giữa bàu tao cũng bơi vào được -Bất chấp sự khiêu khích của nó, tôi tự tin đáp. Bơi từ bờ bên này sang bờ bên kia có thể tôi không đủ sức. Nhưng bơi từ giữa bàu vào bờ tôi tin là mình làm được.

Chiều hôm sau tôi dẫn nhỏ Thắm lần vô con suối ở xóm Trong. Tôi tránh đi vào những ngày cuối tuần. Đó là những ngày tụi thằng Định thường rủ nhau đi bơi. Tụi nó mà bắt gặp tôi lén lút dẫn nhỏ Thắm đi tắm suối thế nào tụi nó cũng chọc ghẹo, tệ hơn nữa là đồn ầm cả thị trấn. Lúc đó tôi chỉ có nước chui xuống đất ở với giun.

Tới nơi, tôi dẫn nhỏ Thắm đến khúc suối hẹp thằng Phan từng dạy tôi bơi.

Tôi dặn nó y như Phan dặn tôi:

-Nhìn kỹ tao nè!

Rồi tôi nhào xuống nước, hăm hở bơi qua bơi lại giữa hai bờ suối. Tôi bơi như thể vài lượt, cố ý quẩy nước đùng đùng cho nhỏ Thắm lác mắt chơi.

Qủa nhiên khi leo lên bờ, tôi thấy nhỏ Thắm nhìn tôi bằng ánh mắt thán phục:

-Đăng bơi hay ghê!

Tôi phồng mũi nhưng vờ làm ra vẻ khiêm tốn:

-Bơi như tao ai bơi chẳng được!

https://thuviensach.vn

Rồi tôi bơi qua bờ đối diện, vươn người chìa tay về phía nó:

-Bây giờ mày bơi qua đây!

-Mình bơi á? -Nhỏ Thắm há hốc miệng.

-Ờ, mày đập tay đập chân giống như tao ấy!

-Không được! Mình sẽ chìm.

-Mày cứ lấy trớn phóng đại qua. Tao chụp cho!

Cuộc đối đáp giữa tôi và nhỏ Thắm lại y hệt cuộc đối đáp giữa tôi và Phan hôm trước. Chỉ khác hôm trước là dù sau đó tôi có gân cổ trấn an, dỗ dành, thậm chí năn nỉ đến khô nước miếng, nhỏ Thắm vẫn nhất quyết không nghe lời tôi. Nó cứ ôm chặt thân cây trên bờ và lắc đầu quầy quậy:

-Mình không dám đâu!

-Sao mày nhát gan quá vậy?

-Nhát kệ mình!

-Mày không nghe lời tao, mai mốt rủi té xuống bàu lần nữa mày sẽ chết đuối cho coi.

-Mai mốt chết còn hơn là chết ngay bây giờ!

Nhỏ Thắm chu môi đáp, tay vẫn ôm khư khư cái cây như thể nếu thả ra nó sẽ rớt ngay xuống nước.

Nhỏ Thắm làm tôi tức điên. Tôi đứng bờ bên này, vò đầu bứt tai nhưng không làm gì nó được.

https://thuviensach.vn

-Thôi được. -Cuối cùng tôi hạ giọng -Tao sẽ tập mày bơi theo cách khác.

-Cách khác là cách gì?

-Mày đi theo tao!

Tôi buông thõng một câu rồi đi về khúc suối rộng cách đó một quãng. Hai bờ suối chỗ này xa nhau nhưng lòng suối ven bờ không sâu, nước chỉ ngang ngực tôi.

Tôi nhớ lại cách thằng Trí tập bơi cho thằng Định. Đó là cách tập bơi thông thường. Nhưng tôi không muốn tập bơi cho nhỏ Thắm theo cách đó chút nào. Nghĩ đến cảnh tôi luồn tay dưới bụng cho nó nằm phía trên đập tay đập chân, tôi thấy ngượng chín người. Nhưng tôi không còn cách nào khác nếu muốn nhỏ bạn của mình biết bơi.

Tôi lội xuống chỗ suối cạn, đưa tay ngoắt nhỏ Thắm:

-Mày xuống đây!

Nhỏ Thắm nghiêng ngó một lát, thấy chỗ tôi đứng nước không sâu lắm, nó rụt rè thò một chân xuống, rồi tới chân thứ hai.

Khi gập nửa người trong nước, nó nhìn tôi cảnh giác:

-Giờ sao nữa?

Tim đập bình bịch, tôi nói mà nghe cổ họng khô rang:

-Bây giờ tao chìa hai tay ra, mày...nằm lên tay tao rồi đập tay đập chân cho quen.

Nhỏ Thắm xem ra vô tư hơn tôi nhiều. Nó chẳng thấy động tác của đó có gì xấu hổ.

https://thuviensach.vn

-Ờ, cách này hay đó. -Nó đáp, mặt tươi roi rói.

Hôm đó, suốt hai tiếng đồng hồ nhỏ Thắm bì bõm dưới sự ảnh hướng dẫn của tôi.

Mãi rồi nó cũng bơi được, dù không bơi được xa. Khi tôi lén buông tay dưới bụng nó ra, nó vẫn không bị chìm như những lần trước.

Nhỏ Thắm không biết nó đang bơi một mình. Không nghe tiếng tôi bên cạnh, nó ngoảnh đầu tìm:

-Đăng đâu rồi?

Khi phát giác tôi đang đứng cách nó một quãng nhỏ Thắm hốt hoảng ré lên "Á...á...á...", tay chân quờ quạng lung tung và lập tức chìm ngay xuống nước Tôi phải vội chạy lại đỡ nó lên.

Nhỏ Thắm bị sặc nước. Mặt xanh lè, nó lấy tay vỗ lên đầu lia lịa, giọng trách móc:

-Đăng làm mình uống nước này!

Tôi nói:

-Đó là do mày mất bình tĩnh thôi. Chỗ này mực nước đâu có sâu.

-Nhưng tại sao Đăng lại buông tay ra?

Nhỏ Thắm hỏi, dường như nó vẫn chưa nguôi ấm ức . Tôi chà tay lên chóp mũi:

-Nếu không buông ra làm sao tao biết mày đã biết bơi được chưa.

-Í, vậy là mình bơi được rồi hả?-Nhỏ Thắm reo ầm khi nghe tôi nói vậy,

https://thuviensach.vn

đến bây giờ nó mới nhớ ra chuyện đó. Nếu đang đứng trên mặt đất thế nào nó cũng nhảy tưng tưng.

-Chứ gì nữa! - Tôi sung sướng đáp - Tao len lén buông tay ra cả buổi mà mày có chìm đâu! Nhỏ Thắm còn sung sướng hơn tôi. Nó đập tay lên mặt suối cho nước văng tung tóe và hăm hở giục:

-Đăng tập cho mình bơi nữa đi!

Tôi lại luồn tay dưới bụng nhỏThắm, lòng đã bớt xấu hổ. Nhưng mỗi khi nghĩ đến câu "cáp đôi" củachị Hoài hôm trước, tôi lại nghe mặt mình nóng ran.

Chương 1.10

Tôi và Nhỏ Thắm còn đi vô xóm Trong tập bơi thêm nhiều lần nữa.

Những lần sau, nhỏ Thắm đã đồng ý bơi ngang qua khúc suối hẹp. Tôi không phải luồn tay dưới bụng nó và điều khiến tôi cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Nhưng điều khiến tôi nhẹ nhõm nhất là chưa bao giờ hai đứa tôi gặp tụi thằng Định, thằng Trí trong suối.

Chúng tôi chỉ gặp chú tiểu Khôi.

-Ê, hai đứa mày đi đâu đó?

Một hôm, tôi giật bắn mình khi nghe tiếng chú kêu inh ỏi, lúc này tôi và nhỏ Thắm đã đi gần tới dòng suối.

Tôi ngoảnh lại, thấy chú đang cưỡi xe đạp bằng đồng đuổi theo tôi từ phía

https://thuviensach.vn

sau. Là trẻ con nên chú đi xe đạp người lớn trông rất tức cười. Chân chú không đạp được trọn một vòng. Khi chiếc pê-đan quay ngược xuống phía dưới là chú bị hụt chân. Nhiều lúc chú không ngồi trên yên xe mà ngồi thụp xuống sườn xe, giống hệt con ếch đang đeo gốc cây.

Tôi đáp, giọng cảnh giác:

-Tụi tao đi chơi.

-Chơi gì mà chơi!- Chú tiểu Khôi cười hì hì. -Tụi bay đi hẹn hò thì có!

-Tao đập mày nghe Khôi! - Tôi thu nắm đấm dứ dứ trước mặT -Tu hành gì mà bậy bạ !

Chú tiểu Khôi "xì" một tiếng:

-Tao chứ tụi bay đâu có tu.

-Bọn mình vô suối tập bơi. - Chú tiểu Khôi mắt sáng trưng- Nhưng đâu có ai dạy mình bơi.

Tôi ưỡn ngực:

-Tao dạy cho mày.

-Xạo đi! - Chú tiểu Khôi bĩu môi - Hôm trước đứa nào được ông Cứ vớt lên từ dưới bàu vậy?

-Hôm trước khác hôm nay khác!- Tôi hất đầu - Không tin thì mày đi theo tụi tao.

Chú tiểu Khôi theo tụi tôi đến canh dòng suối. Chú không xuống nước, cũng không xuống xe. Chú ngồi lọt thỏm giữa sườn xe, chân chống xuống cỏ nhướn mắt nhìn tôi và nhỏ Thắm tung tăng bơi lội giữa hai bờ suối.

https://thuviensach.vn

Biểu diễn một lát, tôi leo lên bờ, vuốt tóc:

-Tao dạy mày bơi được chưa?

-Được, được! - Chú tiểu Khôi toét miệng cười - Tụi mày đợi tao một chút. Tao đem thuốc về cho thầy tao rồi tao quay lại ngay.

Nói xong, chú lật đật quay đầu xe, hối hả lao đi. Bấy giờ tôi mới thấy gói thuốc màu vàng buộc dây lạt treo trên ghi-đông. Chắc chú vừa ghé nhà ông thầy Thám ở xóm Trong hốt thuốc cho sư thầy Giác Nguyên.

Từ hôm đó, tụi tôi đi bơi luôn cặp kè ba đứa. Chẳng may đụng đầu ngoài suối, tụi thằng Định, thằng Trí sẽ không có cớ gì trêu tôi.

Chú tiểu Khôi khác nhỏ Thắm. Chú không thích nằm lên tay tôi để tập bơi. Chú chọn cách lao mình qua khúc suối hẹp, có tôi đứng bên kia bờ thò tay ra chụp.

Sau này lên cấp hai, tôi mới biết chú không thích "người phàm" đụng vô người mình. Tôi không hiểu mấy ông Phật có khắt khe như vậy không, nhưng chú nhất quyết không cho tôi ngủ chung giường những đếm tôi qua chùa Giác Nguyên ôn thi chung với chú và ngủ lại.

Khi chú tiểu Khôi bắt đầu bơi qua được quãng suối rộng nhất, mùa hè đã sắp sửa về.

Khác với mùa thu rón rén, bao giờ mùa hè cũng về với những bước chân rộn ràng. Cây phượng trước sân trường tôi và cây phượng trước sân chùa Giác Nguyên thi nhau nở hoa đỏ thắm mấy hôm nay. Trên những ngọn cây cao hai bên bờ suối, tiếng ve đã bắt đầu râm ran. Và trên cánh đồng dẫn vô con suối xóm Trong, cỏ khô đi dưới cái nắng như thiêu, rủ nhau chuyển sang màu rơm rạ và phát ra tiếng lạo xạo mỗi khi bánh xe của chú tiểu Khôi lăn qua.

https://thuviensach.vn

Hồi còn bé, tôi luôn yêu mùa hè. Vì đó là mùa tôi được nghỉ học và rong chơi thỏa thích. Tôi yêu mùa hè còn vì đó là mùa đánh dấu tôi được lên một lớp. Lên một lớp, có nghĩa là tôi lớn thêm một tuổi. Chỉ mùa hè mới gây cho tôi cảm giác rằng tôi đã lớn. Những ngày Tết không đem lại cho tôi cảm giác kỳ diệu đó, vì sau khi nghỉ tết tôi vẫn phải ôm tập đi học lại lớp cũ. Mùa hè năm đó còn giúp tôi nhận ra tình bạn càng gắn bó đón đường bắt nạt. Trước hôm bế giảng, trong một lần đi vào con suối xóm trong tôi bị đám trẻ chăn bò đón đường bắt nạt. Hôm đó chú tiểu Khôi bận việc, chỉ có tôi và nhỏ Thắm đi bơi.

Đó là hai thằng nhóc to xác, những lần trước tôi vẫn trông thấy tụi nó thả bò phía xa xa và giương mắt tò mò nhìn khi chúng tôi đi ngang qua. Hôm nay không hiểu sao tụi nó xông tới chặn đường tôi và nhỏ Thắm:

-Ê, học trò hả mày?

Một đứa hất hàm về phía tôi, nói giọng xất xược. Tôi không biết căn cứ vào đâu nó biết tôi là học trò vì tôi không đeo bảng tên trước ngực áo. Nhưng tôi không có thì giờ để nghĩ ngợi lâu. Nhìn bộ dạng hung hăng của tụi nó, tim tôi đã đánh lô tô trong ngực. Gặp lúc khác tôi đã nhún mình cầu hòa. Kẹt nỗi, lúc này nhỏ Thắm đang đứng ngay bên cạnh, tôi không thể tỏ ra nhu nhược.

Tôi lấy giọng cứng cỏi:

-Học trò thì sao?

-Học trò thì chắc có tiền

-Tụi tao con nít làm gì có tiền.

Tôi đáp, tay bất giác đưa lên bụm chặt túi áo. Tôi không có tiền nhưng hồi trưa tôi có bỏ trong túi mấy viên kẹo mút.

https://thuviensach.vn

Thằng nhãi dán chặt mắt vào bàn tay tôi:

-Chứ mày giấu thứ gì trong túi đó?

-Giấu thứ gì kệ tao!

-Mấy bạn làm gì vậy?- Nhỏ Thắm la lên khi cả hai thằng lao vào tôi.

Trong chớp mắt, tôi thấy hai tay mình bị giữ chặt. Một đứa thò tay vào túi áo tôi khoắng sạch hết mớ kẹo:

-Hà hà! Kẹo mày ơi!

Tôi vùng mạnh khiến những viên kẹo trên tay thằng trấn lột văng tung tóe trên cỏ. Trong khi thằng kia lui cui nhặt kẹo thì thằng này thoi vào mặt tôi:

-Bướng hả mày?

Tôi lập tức vung tay đánh trả, quên cả đau.

Tôi và thằng nhãi đấm nhau bình bịnh, tất nhiên nó đấm tôi nhiều hơn và đau hơn.

Đứa thứ hai sau khi gom kẹo bỏ vài túi quần, lập tức phi lại định phụ thằng bạn nó nện tôi. Nhưng nó đã bị nhỏ Thắm cản lại. Không biết nhỏ Thắm lượm ở đâu một khúc cây và đang mím môi mím lợi phang hai thằng kia tới tấp. Nó không phang vô đầu, có lẽ sợ đối phương bể sọ, cứ nhằm hai chân mà quất thật lực.

Thằng đang đấm nhau với tôi vội vã buông tôi ra, luống cuống nhảy tránh. Cả hai thằng nhảy loi choi một hồi, đến khi thấy tôi cúi xuống lượm đất cục chọi mù mịt, liền ba chân bốn cẳng chạy tuốt ra xa.

-Mày hay thật- Tôi quay sang nhỏ Thắm, thở hổn hển. -Bữa nay không có

https://thuviensach.vn

mày chắc tao bầm mình với tụi nó.

Nhỏ Thắm cười hì hì:

-Nhờ mình nhặt được khúc cây này đó.

Nó nhét khúc cây vô tay tôi:

-Đăng cầm đi. Tụi nó xông tới nữa thì Đăng cứ đánh vô chân.

Tôi cầm lấy khúc cây, ngần ngừ hỏi:

-Bây giờ tụi mình có vô suối nữa không?

-Về thôi, Đăng.

Nghe nhỏ Thắm đòi về, tôi gật đầu ngay. Vì tôi cũng đang muốn về. Quần nhau với thằng nhãi kia một hồi, tôi vẫn còn thở dốc, chẳng muốn quạt tay đập chân gì nữa.

Tôi ra về nhưng bụng vẫn tức anh ách. Cứ chốc chốc tôi lại ngoái đầu ra sau, giọng ấm ức:

-Hay mình quay lại bắt tụi nó trả kẹo cho mình?

Nhỏ Thắm lắc mái tóc:

-Thôi bỏ đi!

Tôi tiếc rẻ:

-Cả đống kẹo mà bỏ! Từ trưa đến giờ tao mới ăn được có một viên à.

-Mình có cái này ngon lắm nè!

https://thuviensach.vn

Như để xoa dịu thói ham ăn của tôi, nhỏ Thắm cho tay vào túi quần lôi ra một trái ổi. Trái ổi tròn căng, da láng bóng trông thật hấp dẫn.

Tôi nuốt nước bọt, mắt đau đáu nhìn trái ổi trên tay nó:

-Mày lận theo trái ổi này hồi nào sao tao không biết?

-Đăng thích ăn ổi không?

-Thích chứ! - Tôi gãi gáy - Tao không những thích màu xanh lá cây mà còn thích cả...trái cây nữa!

Nhỏ Thắm đưa trái ổi lên miệng cắn một miếng rồi chìa sang tôi, tủm tỉm:

-Đăng ăn đi!

Tôi cầm trái ổi cạp một miếng thật to, nhai chóp chép rồi đưa lại cho nó:

-ổi ngon ghê há mày!

Cứ vậy, tôi cắn một miếng nhỏ Thắm cắn một miếng, hai đứa đi chưa tới cầu Hà Kiều trái ổi đã biến mất một cách kỳ diệu hệt như khi nó hiện ra.

Đó có lẽ là trái ổi ngon nhất đời tôi.

https://thuviensach.vn

CÂY CHUỐI NON ĐI GIÀY XANH

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Chương 2

Chương 2.1

Ngày giã từ trường tiểu học, tôi nửa vui nửa buồn.

Vui vì từ nay tôi đã là học sinh trung học , mỗi ngày đến lớp đều mặc quần dài xanh, áo sơ mi trắng bỏ vô quần và đeo dây nịt đàng hoàng, chị Hoài sẽ không còn chế nhạo tôi "hỉ mũi chưa sạch mà đã thích...ăn bún" khiến tôi đỏ bừng mặt co giò chạy trốn ra sau hè như trước đây nữa. Buồn vì tôi phải rời xa ngôi trường quen thuộc, xa thầy hiệu trưởng hiền lành, xa cô Sa thương tôi như con. Hôm liên hoan bế giảng, tôi cầm tay cô Sa khóc như mưa khiến tụi bạn tròn xoe mắt. xa cô giáo đứa nào cũng buồn nhưng khóc tồ tồ như tôi thì chỉ có một. Nhưng trừ nhỏ Thắm ra, những đứa còn lại đâu có biết những kỉ niệm đáng nhớ giữa tôi và cô.

Lên cấp hai, chúng tôi đã là...người lớn. Sau này nhớ lại, tôi luôn yêu những tháng năm tiểu học của mình. Lúc đó, chúng tôi vẫn còn là những đứa trẻ ngây thơ. Những vui buồn giận hờn của chúng tôi hoàn toàn là kiểu vui buồn giận hờn của trẻ em.

Thực ra, hai năm đầu tiên của cấp hai tôi và lũ bạn vẫn chưa lớn hẳn. Tính cách tụi tôi những năm lớp Sáu, lớp Bảy vẫn còn hồn nhiên, có lẽ chẳng khác mấy so với hồi lớp Năm. Bạn bè vẫn là những khuôn mặt cũ, trừ những đứa ở lại lớp, những đứa theo ba mẹ chuyển trường đi nơi khác và những đứa nghỉ học hẳn vì lý do gia cảnh. Học trò nghỉ học nhiều nên trường trung học thị

https://thuviensach.vn

trấn chỉ mở một lớp Sáu. Lớp học của tôi vì vậy có thêm những gương mặt mới từ lớp Năm B của cô Hải chuyển lên và từ trường Bồ Đề chuyển sang như tụi thằng Trí, thằng Định.

Tôi, nhỏ Thắm và thằng Phan năn nỉ ỉ ôi gần suốt tiết sinh hoatj đầu tuần mới được thầy chủ nhiệm đồng ý xếp ngồi chung một bàn. Bàn học ở trường mới dài hơn ở trường cũ nên năm nay còn có thêm chú tiểu Khôi và nhỏ Ngọc, em gái anh Thắng khùng ngồi cạnh ba đứa tôi. Ngược với trường tiểu học, trường trung học thị trấn nằm gần đường quốc lộ, cách khá xa nhà tôi. Bây giờ mỗi khi đi học, nếu muốn rút ngắn đoạn đường tôi phải đi luồn trong chợ, Đi luồn trong chợ tức là phải đi ngang nhà nhỏ Thắm.

Tôi đi học chừng ba hôm, tới hôm thứ tư nhỏ Thắm nhàu mặt trách:

-Đăng xấu quá.

Tôi trố mắt:

-Xấu chuyện gì?

Nhỏ Thắm thẳng toẹt:

-Ngày nào Đăng cũng đi ngang nhà mình mà không rủ mình đi với.

Tôi gãi cổ:

-Tao đi nguyên một đám mà.

-Một đám thì sao?

-Toàn con trai không hà.

-Con trai thì sao?

https://thuviensach.vn

Tôi liếm môi:

-Nguyên đám con trai tự nhiên có đứa con gái lọt vô tao thấy nó kỳ kỳ thế nào!

-Có gì đâu mà kỳ.

-Tao thấy kỳ.

-Đăng xấu thì có.

Lần thứ hai trong vòng một phút, nhỏ Thắm mở miệng chê bai tôi. Tôi nổi điên tính vặc nó lại, bất chợt ánh mắt tôi đậu xuống đôi giày màu xanh nó đang mang, lòng bất giác dịu đi. Ờ, nhỏ Thắm đã quan tâm đến tôi như thế; chỉ vì biết tôi thích màu xanh lá cây mà nó nằng nặc đòi mẹ nó mua cho đôi giày này; rồi mới đây nó chẳng quản phận "liễu yếu đào tơ" đã cầm cây "ra trận" để giải vây cho tôi lúc tôi bị trấn lột giữa cánh đồng, vậy mà bây giờ chỉ vì xấu hổ trước tụi thằng Định tôi làm như nó không phải là bạn tôi. Mặt tôi càng thêm nóng ran khi tôi nhớ ra năm ngái ngày nào nhỏ Thắm cũng ghé rủ tôi đi học, kể từ hôm tôi bị sốt vì nhặt rác dưới mưa. Nhỏ Thắm là con gái, lẽ ra nó phải ngại ngần, thế nhưng nó vẫn siêng năng ghé nhà tôi mỗi ngày. Nó tốt ghê!

-Ờ, ngày mai tao sẽ ghé rủ mày.

-Thật không?

-Thật

-Đăng hết thấy kỳ rồi hả?

-Ờ.

-Tại sao Đăng hết thấy kì?

https://thuviensach.vn

Nhỏ Thắm tốt thì tốt thật, nhưng cái tật hỏi tới hỏi lui dai nhách của nó làm nó bớt tốt đi một chút. Tôi nghĩ thầm trong bụng và nhún vai:

-Tao cũng không biết nữa. Tự nhiên tao thấy vậy thôi!

Thực ra tôi vẫn ngường ngượng với quyết định của mình. Cho nên để rủ nhỏ Thắm đi học, tôi phải để đồng hồ báo thức sớm hơn lệ thường nửa tiếng. Tôi tìm cách ra khỏi nhà thật sớm, trước khi tụi bạn xóm Chùa đứng trước cổng nhà tôi réo om sòm.

Chị Hoài khen:

-Dạo này em siêng học ghê. Còn dậy sớm hơn cả chị nữa.

Tụi thằng Định thắc mắc:

-Sao mấy hôm nay không đợi tụi tao hả mày?

Tôi phịa:

-Tao phải đi sớm ghé nhà bà nội tao có việc.

Mấy hôm sau gặp tôi, tụi nó nhe răng cười:

-Ủa, nhỏ Thắm là bà nội mày mà lâu nay tụi tao đâu có biết.

Chương 2.2

Thỉnh thoảng nhỏ Thắm hờn giận khi thấy tôi đùa giỡn hay trò chuyện thân mật với những đứa con gái khác. Riêng nhỏ Ngọc thì nó không nói gì.

Ngọc là em anh Thắng khùng người vớt nhỏ Thắm lên từ dưới bàu. Có lẽ

https://thuviensach.vn

vì vậy mà nhỏ Thắm xem Ngọc là ngoại lệ. Năm ngoái, khi tôi mười tuổi thì anh Thắng đã hai mươi ba tuổi. So về tuổi tác, lẽ ra tụi tôi phải gọi anh bằng "chú" nhưng vì anh là anh của nhỏ Ngọc nên cả bọn nó đều bắt chước nó gọi là anh Thắng bằng "anh".

Nhà nhỏ Ngọc theo đạo Cao Đài. Đó cũng là gia đình duy nhất thị trấn theo đạp này. Với miền Trung thời đó, Cao Đài là một tôn giáo lạ lẫm.

Đằng trước nhà nhỏ Ngọc , tít trên cao có vẽ hình một con mắt khác đang tỏa hào quang chớp nháy trên tấm bảng điện tử.

Hồi nhỏ, mỗi lần đu ngang nhà nó, tôi đều có cảm giác sờ sợ. Tôi chỉ liếc con mắt trên tường chút xíu rồi lật đật ngó lơ chỗ khác. Đi một quãng, tôi tò mò ngoái đầu nhìn lại, lạnh toát sống lưng khi thấy con mắt dường như đang nhìn theo mình.

Tôi nghe chị Hoài bảo, anh Thắng mới khùng gần đây thôi. Có nghĩa trước khi khùng thì anh Thắng...chưa khùng. Tôi nghe đồn anh Thắng học rất giỏi. Anh là người duy nhất trong thị trấn học tới cao học. Cao học nghe nói là cao hơn cả đại học. Thắng Phan giải thích cho tôi: " Đại là lớn, nhưng chưa chắc đã cao. Còn cao học là vừa lớn vừa cao. Học tới cao học là siêu đẳng vô cùng". Nghe vậy, tôi phục anh Thắng sát đất. Chỉ tiếc anh học giỏi thế nhưng đầu óc không bình thường.

Theo bà nội tôi, anh Thắng học nhiều quá nên bị ngộ chữ. Bà hay cốc yêu lên trán tôi:

-Con học vừa vừa thôi, kẻo giống anh Thắng!

Có lẽ anh Thắng ngộ chữ thật. Anh điên vì chữ nghĩa nên cách điên của anh không nhếch nhác, bẩn thỉu như những người điên tôi từng thấy. Anh hay đi lang thang ngoài đường nhưng quần áo lúc nào cũng tươm tất, tóc chải

https://thuviensach.vn

bóng mượt, chân xỏ giày da, tay lúc nào cũng ôm kè kè cuốn từ điển Pháp-Việt dày cộm. Gặp ai, anh cũng nói tiếng Tây.

Tụi tôi hỏi anh:

-Anh Thắng ơi, anh đi đâu đó?

Anh xổ một tràng xí lô xí là. Tụi tôi chẳng hiểu gì hết, chỉ ôm bụng cười bò.

Lại hỏi:

-Anh Thắng ăn cơm chưa?

Anh lại nổ lốp bốp một tràng khác. Tụi tôi lại cười rũ.

Thỉnh thoảng tôi nghe anh Thắng hát. Đó là những lúc anh đi ngang cổng trường tiểu học, lúc bọn học trò đã vào lớp và giọng anh bất ngờ nổi lên văng vẳng trong gió.

Anh hát đi hát lại mỗi một bài. Lên lớp Sáu, tình cờ nghe một cô ca sĩ nổi tiếng hát trên ra-dô, tôi mới biết đó là bài Aline của Christophe, bản Tiếng việt dịch thành Gọi tên người yêu. Đang ngồi học, nghe tiếng hát quen thuộc vọng tới là bọn học trò nhớn nhác nhìn ra, biết anh Thắng sắp đi ngang cổng.

-J'avais dessinộ sur le table

Son doux visage qui me souriait ...

Tới đoạn điệp khúc, giọng anh cao vút, rền rĩ:

-Et j'ai criộ, criộ Aline pour qu'elle revienne

.....

https://thuviensach.vn

Mỗi lần anh Thắng hát tới đoạn này, bọn tôi nhấp nhổm gần như muốn đứng hết cả dậy, không phải vì ý nghĩa của ca từ mà vì cái giọng rấm rứt như khóc than của người hát. Cô Sa mặt mày như sầm xuống. Cô nhíu mày đập đập cây thước xuống bàn, lúc đó tụi tôi mới thôi cựa quậy. Nhỏ Ngọc năm ngoái học lớp Năm B của cô Hải nên tôi ít có dịp tiếp xúc với nó. Năm nay nó ngồi chung bàn nên tôi hay lân la lại gần nó, dò hỏi:

-Anh Thắng có hay đánh mày không, Ngọc?

-Anh Thắng là anh của mình mà.

-Nhưng anh mày bị điên.

-Anh mình điên nhưng anh mình rất hiền.

Nhỏ Ngọc bảo anh nó thậm chí chưa bao giờ quát nó, cũng chẳng gây sự với ai. Chỉ có lầm rầm một mình suốt ngày. Thoạt đầu thì nó cũng hơi sợ nhưng bây giờ nó quen rồi. Bây giờ nó thấy thương anh nó hơn.

Từ khi quen nhỏ Ngọc vậy, tôi không trêu chọc anh Thắng nữa. Gặp anh ngoài đường, tôi chỉ hiếu kỳ giương mắt ngó. Tôi không hỏi anh "đi đâu đó" hay "ăn cơm chưa" như trước đây.

Giống như nhỏ Ngọc, tôi thấy thương anh chẳng hiểu vì sao. Hay vì anh từng cứu nhỏ Thắm như ông Cứ từng cứu tôi?

Chương 2.3

Trong thời gian đó, chú Lãm cụt chân mở tiệm cho thuê truyện trên con đường chạy ngang cổng chợ.

Thị trấn tôi ở không có nhà sách. Muốn mua sách, phải vào Tam Kỳ hoặc

https://thuviensach.vn

ra Đà Nẵng. Và phải có tiền. Thị trấn nghèo đa số cư dân phải lo chạy ăn từng bữa, bỏ tiền mua sách là chuyện xa xỉ. Ông ngoại tôi ở Cẩm Lũ, thỉnh thoảng cưỡi mobylette ra thị trấn thăm gia đình tôi, có khi ông ở lại chơi vài ngày. Đó là quãng thời gian tuyệt vời nhất đối với tôi. Khi biết tôi học khá, ông thường vui vẻ hỏi: "Con thích thứ gì, ông thưởng cho con?". Câu trả lời của tôi bao giờ cũng là: "Sách". Thầy tôi ham đọc sách, ông càng hài lòng. Vài hôm sau, thế nào ông cũng mua sách nhờ người đem tới cho tôi.

Nhưng sách ông tôi mua cho, đến năm tôi học lớp Sáu, bày chưa kín một góc bàn. Số sách đó tôi đã đọc hết từ lâu và bắt đầu đọc lại đến lần thứ năm, thứ sáu.

Vì vậy, việc chú Lãm mở tiệm cho thuê truyện là một sự kiện đối với tôi. Tôi nghe người ta bảo hồi nhỏ chú Lãm đi chơi bị núi đè, phải cưa bỏ một chân. Bây giờ, chú đi lại bằng một cây nạng chống. Từ ngày lui tới tiệm cho thuê truyện của chú, tôi để ý thấy chú không có vẻ gì lúng túng với việc đi lại bằng nạng. Khi có việc gấp, tôi thấy chú đi rất nhanh. Chú chống nạng vọt tới, lướt băng băng, còn nhanh hơn người bình thường. Sau này đọc truyện "Thiên long bát bộ" của Kim Dung, tôi thấy chú giống hệt nhân vật Đoàn Diên Khánh. Tôi cũng nhiều lần thấy chú cưỡi xe honda phóng vi vút như một tay chơi bạt mạng và hình ảnh đó khiến tôi phục lăn.

Tiệm cho thuê truyện của chú Lâm chỉ có hai loại sách: truyện kiếm hiệp và truyện tình cảm. Tôi còn bé, mới mười một tuổi nên không quan tâm đến các loại truyện tình cảm lâm ly sướt mướt.

Riêng truyện kiếm hiệp, tôi bị nó mê hoặc ngay từ khi chạm vào trang sách đầu tiên. Trước đó, tôi say sưa với truyện của Tô Hoài, Thế Lữ, Lan Khai và các loại sách Hồng dành cho thiếu nhi. Tiếp xúc với truyện kiếm hiệp, lần đầu tiên tôi biết đến một thế giới hấp dẫn theo kiểu khác. Đó là một thế giới rộng lớn có kích thước khác hẳn với thế giới đời thường, nơi những cao thủ võ lâm đi trên nóc nhà, cũng sở hữu những chiêu thức vô cùng kỳ dị.

https://thuviensach.vn

Truyện kiếm hiệp kích thích trí tưởng tượng của một chú bé mới lớn và nhanh chóng dẫn dụ chú vào vương quốc quyến rũ của nó.

Tôi không có tiền đặt cọc để thuê truyện đem về nhà. Tôi thuê sách đọc tại tiệm chú Lãm, chỉ phải trả tiền giờ. Hôm nào lớp học nghỉ hai tiết đầu hoặc hai tiết sau. tôi ghé tiệm của chú và chết chìm ở đó.

Chú Lãm thấy tôi chúi đầu vào cuốn truyện dày cộm trên bàn hàng tiếng đồng hồ, tội nghiệp tôi mỏi lưng, mỏi cổ, bèn cho phép tôi lên giường nằm đọc sách. Đó là giường ngủ của vợ chồng chú, chỉ ngăn cách với gian cho thuê truyện bằng một tấm rèm bằng vải hoa.

Từ ngày được ngả lưng trên giường, tôi càng nằm lì ở nhà chú Lãm, đọc sách mê man. Truyện kiếm hiệp tình tiết ly kỳ lắt léo, bộ nào bộ nấy dài cả chục tập nên tôi không làm sao dứt mình ra được.

Có hôm mê đọc, tôi bỏ cả hai tiết sau, cắm đầu xem tà ma ngoại đấu với chính phái võ lâm đến trưa trở trưa trật rồi lững thững ôm cặp đi bộ về nhà.

Nhỏ Thắm thấy tôi dạo này học hành lơ là, nhiều hôm không ghé rủ nó đi học, thậm chí còn cúp học hẳn, nó ngạc nhiên lắm.

-Đăng làm sao thế?

-Sao là sao?

-Sáng hôm qua sao Đăng không đến lớp?

-Hôm qua mẹ tao sai tao đi công chuyện.

Tôi trả lời quá ngu. Chẳng có bậc cha mẹ nào kêu con cái nghỉ học để đi công chuyện cả. Nhỏ Thắm cong môi "xì" một tiếng:

-Mình không tin.

https://thuviensach.vn

-Không tin thì kệ mày!

Nhỏ Thắm không "kệ mày" như tôi tưởng. Nó bí mật méc với chị Hoài chuyện tôi hay cúp học. Chỉ cần hai ngày âm thầm theo dõi, chị tôi biết ngay tôi bị tiệm cho thuê truyện của chú Lãm bỏ bùa.

Chị Hoài thương tôi, không báo cho ba tôi biết. Ba tôi biết, thế nào tôi cũng nhừ đòn. Chị đế n gặp chú Lãm.

Hôm sau tôi vừa đun đầu vào tiệm, chú Lãm đã nhấc cây nạng huơ qua huơ lại trước mặt tôi:

-Từ nay chú không cho con thuê truyện nữa. Chị con đã dặn chú rồi.

Tôi giận chị Hoài đến ứa gan, nhất là tôi đang hồi hộp chờ xem kết quả cuộc đấu sống mái giữa đại cao thủ về kiếm thuật Tây Môn Xuy Tuyết và Diệp Cô Thành trong bộ truyện của Cổ Long tôi đang đọc dở dang.

Hôm đó mặt xụ xuống một đống, tôi lầm lũi ra về. Gặp chị Hoài tôi không thèm trò chuyện. Cả đếm mấy ngày sau.

Tôi không dò hỏi chị tôi nhưng tôi đoán ra "tai nạn" của tôi là do nhỏ Thắm mách lẻo. Con nhỏ này rất mến tôi nhưng nó cũng lắm mồm kinh khủng.

Nó vừa ôm cặp bước ra khỏi cửa, hớn hở reo:

-A...a...

Tôi đã nạt ngang:

-"A, a" cái đầu mày! Chính mày méc với chị Hoài chuyện tao nghỉ học phải không?

https://thuviensach.vn

-Ờ...ờ....

-Mày đúng là Diệp Nhị Nương.

Nhỏ Thắm không đọc "Thiên long bát bộ " nên không biết nhân vật này là ai. Nó tròn mắt nhìn tôi:

-Diệp Nhị Nương á? Là ai vậy?

Tôi khịt mũi:

-Diệp Nhị Nương là đệ nhất mỹ nhân trong truyện Kim Dung đó.

Nhỏ Thắm bán tín bán nghi nhưng không gặng hỏi. Đó là lần hiếm hoi tật hay hỏi ngủ quên trên môi nó. Chỉ vì nó đang vui. Chỉ vì nó thấy tôi lại rủ nó đi học như ngày nào.

Nó biết tôi gạt nó, nếu nó biết Diệp Nhị Nương là một trong Tứ đại ác nhân, có ngoại hiệu " Vô ác bất tác" tức là không có việc ác nào là không làm, chắc nó chưởi tôi tắt bếp!

Chương 2.4

Tôi giận nhỏ Thắm nhưng tôi không thể không trò chuyện với nó. Bởi vì cách đây hai hôm, một bí mật tình cờ gieo vào đầu tôi làm mọc lên trong tâm trí một loài cây lạ.

Loài cây này gây ngứa trong lòng. Ngứa khủng khiếp. Sự ngứa ngáy sẽ mỗi ngày một tăng nếu tôi không chia sẻ bí mật với ai .

-Thắm này - Một hôm tôi kéo nhỏ Thắm ra góc sân trường, vừa nói vừa lấm lét nhìn quanh.

-Gì vậy Đăng?

https://thuviensach.vn

-Tao có chuyện này muốn nói cho mày nghe.

Nhỏ Thắm ngơ ngác, có vẻ nó lấy làm lạ trước vẻ nhớn nhác của tôi:

-Chuyện gì vậy?

Tôi lại đảo mắt ra chung quanh, thấp giọng;

-Chuyện này kỳ lạ lắm, mày không được kể lại với ai nghe không!

Nhỏ Thắm bắt đầu hồi hộp, tôi thấy nó cắn chặt môi:

-Ờ, mình không kể đâu.

Rồi nó cầm tay tôi lắc lắc theo thói quen, nôn nóng giục:

-Đăng nói đi!

-Anh Thắng ấy mà?

-Anh Thắng sao?

Tôi hít vào một hơi:

-Anh không hề điên như mình nghĩ.

-Cái gì? - Nhỏ Thắm giật mình, nếu không kềm được chắc nó đã ré lên.

-Anh Thắng không điên- Tôi lặp lại.

-Sao Đăng biết?- Nhỏ Thắm hạ giọng hỏi, đã bắt đầu nhận ra sự nghiêm trọng của câu chuyện. -Hai hôm trước, tao đang đọc truyện ở nhà chú Lãm thì thấy anh Thắng bước vào. Ảnh không nhìn thấy tao vì tao đang nằm trên giường khuất sau tấm rèm.

https://thuviensach.vn

-Sao Đăng lại nằm trên giường nhà người ta?

Như thường lệ nhỏ Thắm lại làm tôi bực mình vì những câu hỏi oái oăm của nó. Lại là một thắc mắc ngoài lề, chẳng liên quan gì đến điều tôi muốn nói. Tôi tặc lưỡi giải thích, cố đừng nổi cáu:

-Tại chú Lãm thấy tao mê đọc sách nên cho phép tao lên giường nằm đọc cho đỡ mỏi lưng.

Nếu gặp lúc khác, nhỏ Thắm ắt sẽ không buông tha tôi về chuyện này. Nó sẽ trêu tôi dai nhách. Nhưng lúc này, có lẽ nó đang thấp thỏm trước tiết lộ động trời của tôi. Nó bồn chồn giậm giậm chân:

-Rồi sao nữa?

Tôi bảo với nhỏ Thắm lúc đó tôi không nhận ra anh Thắng ngay, kể cả khi anh cất giọng hỏi "Chuyện tôi nhờ chú sao rồi, chú Lãm?" . Vì lúc đó tâm trí tôi đang mải ngao du theo bước chân của lãng tử giang hồ Lục Tiểu Phụng. Hơn nữa, tôi không nghĩ câu hỏi đó phát ra từ miệng anh Thắng khùng. Trước nay tôi chỉ toàn nghe anh nói tiếng Tây. Khi anh nói tiếng Việt, tôi không nhận ra giọng anh. Tiếp theo tôi nghe tiếng chú Lãm trả lời: "Cô Sa nói cô không rảnh. Và cô nhờ tao bảo chú mày đừng có đi ngang cổng trường hát hò om sòm nữa để học trò cô học bài". "Vậy hả chú?" . Đến khi anh Thắng lên tiếng lần thứ hai tôi vẫn chưa biết ai đang nói chuyện với chú Lãm. Chỉ vì nghe chú Lãm thình lình nhắc đến cô Sa, tôi mới giật mình hé rèm trông ra. Tôi vén rèm một tích tắc rồi vội vã buông xuống ngay vì chú Lãm như chợt nhớ ra có một cậu học trò đang nằm đọc sách trên giường. Tôi thấy chú ngoái cổ nhìn về phía tấm rèm rồi gần như ngay lập tức cả chú lẫn anh Thắng chuyển giọng thì thầm và từ lúc đó tôi không nghe thấy gì nữa, ngoài tiếng đập bình bịch mỗi lúc một lớn của trái tim tôi.

-Lạ quá ha Đăng? - Nhỏ Thắm ngẩn người khi nghe tôi kể xong.

https://thuviensach.vn

-Ờ, lạ ghê!

-Đăng có thấy anh Thắng vào tiệm của chú Lãm lần nào nữa không?

-Thấy sao được mà thấy! - Tôi hừ mũi - Sau hôm đó, chị tao đâu có cho tao tới tiệm chú Lãm nữa. Tại cái miệng bép xép của mày đó.

Nhỏ Thắm biết tôi vẫn còn giận nó chuyện bữa trước. Nó biết nếu nó cãi lại, câu chuyện của chúng tôi sẽ lập tức chệch hướng. Mà nó thì đang có nhiều điều muốn hỏi tôi quá. Vì vậy nó nhìn tôi, tươi cười:

-Đăng nè.

-Gì?

-Vậy anh Thắng và cô Sa đang thích qua thích lại phải không?

-Làm sao tao biết được. Tao chưa thấy hai người đó đi chung với nhau bao giờ.

Nhỏ Thắm nguýt tôi:

Cô Sa làm sao dám đi chung với người điên được.

-Ờ há. - Tôi quẹt mũi - Nhưng anh Thắng chỉ giả vờ điên thôi.

-Tại sao anh Thắng giả vờ điên?

Tôi nhún vai:

-Tao không biết. Nhưng chắc nhỏ Ngọc biết

Giờ ra về, tôi và nhỏ Thắm, vừa gặp nhỏ Ngọc, tôi phủ đầu ngay:

-Ngọc nè, tụi tao biết bí mật của anh Thắng mày rồi đó nghe.

https://thuviensach.vn

Nhỏ Ngọc giương mắt nai:

-Anh mình có bí mật gì đâu.

-Mày đừng có làm bộ. - Tôi nhếch môi, thẳng toẹt - Anh mày đâu có điên, đúng không? Vừa nói tôi vừa nhìn chằm chặp vào mặt nhỏ Ngọc. Tôi thấy mặt nó thoáng biến sắc nhưng nó vẫn cố nói cứng:

-Đăng đừng có đoán mò.

Tôi bĩu môi:

-Đoán mò gì! Tao còn biết anh mày thích cô Sa nữa kìa.

Tới đây thì nhỏ Ngọc không ra vẻ thản nhiên được nữa. Tôi thấy đôi môi nó giần giật. Nó chìa bộ mặt xanh lè vào mắt tôi, run run hỏi:

-Đăng và Thắm biết hết rồi hả?

Tôi đáp giọng đe dọa:

-Ờ, tụi tao biết tỏng tòng tong hết rồi.

Nhỏ Ngọc càng thêm lo lắng:

-Ngoài hai bạn ra, trong lớp mình còn ai biết nữa không?

-Không. - Tôi đập tay lên ngực - Chỉ có hai đứa tao thôi.

Nghe tôi nói vậy, nhỏ Ngọc thở phào. Và giọng nó chuyển qua năn nỉ:

-Hai bạn làm ơn giữ kín chuyện này giùm mình nha.

Khác với tôi, nhỏ Thắm có vẻ không thích thú gì chuyện hù dọa nhỏ Ngọc. Nó chỉ háo hức vén màn bí mật:

https://thuviensach.vn

-Mình và Đăng sẽ không nói cho ai biết đâu. Nhưng tại sao anh Thắng giả điên? Sao nhà bạn lại giấu mọi người?

Trong nhà, chỉ có mỗi mình biết anh Thắng giả điên thôi. Ba mẹ mình vẫn tưởng anh điên thật. Theo những gì nhỏ Ngọc kể cho hai đứa tôi sau đó thì anh Thắng thích cô Sa lâu rồi. Đó là dạo anh về quê nghỉ hè và tình cờ gặp cô Sa trong một lần ghé thăm trường cũ. Nhưng ba mẹ nhỏ Ngọc quyết liệt phản đối mối tình này vì anh Thắng nhỏ hơn cô Sa tới năm tuổi, và vì cô Sa đã từng có một đời chồng. Ba mẹ nhỏ Ngọc không thể nào hình dung được một người con trai bảnh bao, tài cao học rộng, tương lai xán lạn như anh lại đem lòng yêu một người như cô Sa. Chưa kể, cô Sa thực ra đâu có đáp lại tình yêu của anh Thắng. Nghe nói sau khi hôn nhân đổ vỡ, cô đâm ra sợ lấy chồng.

Nhỏ Thắm nín thở:

-Thế là anh Thắng giả điên?

-Lúc đó thì chưa. - Nhỏ Ngọc lắc đầu. - Chỉ đến khi ba mẹ mình ép anh Thắng lấy chị Hòe thì anh mới giả điên.

Tôi biết chị Hòe. Tôi chưa từng thấy người con gái nào xinh đẹp như chị. Từ thời còn đi học, chị đã được mọi người tôn là hoa khôi của huyện. Mẹ chị là chủ tiệm vải lớn trong thị trấn. Tôi đã nghe biết bao giai thoại về chị. Con trai Tam Kỳ, Vĩnh Điện, Hội An, Đà Nẵng có dịp ghé chơi thị trấn đều mê tít chị. Bao nhiêu người đeo đuổi nhưng chị không đáp lại tình cảm của một ai. Những chàng trai si tình thất thểu rời thị trấn với cõi lòng tan nát. Vài người trong số đó về sau trở thành những nhạc sỹ nổi tiếng, các ca khúc của họ được phát thường xuyên trên ra-dô. Và những bài hát viết về chị Hòe. Trong số đó bài hát mà ai cũng thuộc có tên là Trái tim băng giá. Trái tim băng giá của chị Hòe không ngờ cuối cùng lại bị anh Thắng làm cho tan chảy. Nhưng éo le thay anh Thắng lại đem lòng yêu cô Sa. Để thoát khỏi tấm lưới hôn nhân do gia đình giăng ra, anh Thắng chọn cách hóa điên.

https://thuviensach.vn

Lúc đó nhỏ Ngọc mới chín tuổi, đang học lớp Bốn. Thấy anh nó bị điên, nó rất sợ. Nhưng anh nó rất hiền. Giữa anh Thắng và nhỏ Ngọc, mẹ nó còn sinh hai người con nữa nhưng cả hai đều mất sớm. Vì vậy anh nó rất thương nó, đứa em út nhỏ hơn anh đến mười ba tuổi. Mỗi khi chỉ có hai anh em với nhau, anh nó rất dịu dàng. Anh cũng không nói tiếng Tây. Anh vuốt tóc nó, nhẹ nhàng hỏi:

-Em có sợ người điên không?

-Dạ sợ- Nhỏ Ngọc lí nhí.

Em có sợ anh không?

Nhỏ Ngọc nhìn anh nó, ấp úng:

-Dạ, em...hơi hơi sợ

-Anh nói cho em biết chuyện này nha.

-Dạ

-Anh chỉ vờ điên thôi.

Anh Thắng làm nhỏ Ngọc ngẩn ngơ. Nó chớp mắt:

-Vậy hả anh?

Ờ. Nếu anh không vờ điên, ba mẹ sẽ bắt anh cưới chị Hòe. - Anh nó giải thích

-Anh không thích chị Hòe hả?- Nó ngạc nhiên- Em thấy chị Hòe đẹp mà. - Ờ, chị Hòe rất đẹp. Nhưng anh đang thích người khác. Anh thích cô Sa.

Nhỏ Ngọc chớp mắt lần hai:

https://thuviensach.vn

-Cô Sa dạy trường em á?

-Ờ.

Từ lúc đó, nhỏ Ngọc trở thành người bạn tâm tình của anh nó. Đến trường, nó hay len lén nhìn cô Sa. Nó không hiểu tại sao anh nó thích cô nhưng nó không hỏi. Nó còn quá bé để hiểu được chuyện người lớn. Nếu nó hỏi và anh nó giải thích, đầu óc nó chắc cũng không sáng ra được bao nhiêu.

Tôi định hỏi nhỏ Ngọc thế mày có biết cửa tiệm của chú Lãm là trạm liên lạc của cô Sa và anh Thắng không,nhưng cuối cùng tôi đã không hỏi. Tôi ngờ rằng cô Sa ghé chủ tiệm chú Lãm chỉ để thuê truyện. Cô muốn giết thì giờ trong những ngày cuối tuần xa nhà bằng những câu chuyện tình trái ngang của nữ sĩ Quỳnh Dao. Cũng có thể cô muốn mượn các mối tình éo le trong truyện để tự an ủi dù sao mình cũng lâm vào hoàn cảnh éo le hơn.

Chỉ có anh Thắng nhờ chú Lãm để bắn tin hò hẹn với cô Sa một cách vô vọng.

Chương 2.5

Để qua mắt ba mẹ, anh Thắng không chỉ giả vờ nói tiếng Tây. Cứ vài ngày lại bỏ cơm. Anh ngồi lì trong phòng, đóng chặt cửa khiến cả nhà lo sốt vó. Nhiệm vụ của nhỏ Ngọc trong những lúc đó là bí mật tuồn cơm qua cửa sổ cho anh.

Tôi bùi ngùi khi nghe nhỏ Ngọc kể chuyện anh nó. Cả nhỏ Thắm cũng vậy. Nó thấy tội anh Thắng.

Nó cũng tội cả nhỏ Ngọc. Nó biết nhỏ bạn của nó chả vui vẻ gì trong chuyện này.

Từ lúc biết chuyện anh Thắng giả điên, mỗi khi đi ngang qua nhà nhỏ

https://thuviensach.vn

Ngọc, tôi thấy con mắt trên tường nhà nó trông buồn bã nhưu ẩn chứa nhiều tâm sự và bao giờ tôi cũng vội vã bước thật nhanh. Tôi cũng không dám ngoái đầu nhìn lại như trước.

Chuyện anh Thắng giả vờ điên đột ngột chấm dứt nhờ vào một trận sấm sét đầy trời và mưa trút như thác khiến cả thị trấn hoang mang sợ hãi. Sau một trăm năm, cây đa giữa chợ lần đầu tiên trốc gốc. Cổng tam quan của ngôi đình ở phía Bắc bị xô ngã. Bốn đầu đao trên mái đình cũng bị sét đánh tan, đồng loạt bay mất.

Trong ngày đất trời u ám đó, ở thành phố Đà Nẵng cách thị trấn năm mươi cây số về phía bắc, đứa con của cô Sa đang được bà nội dẫn đi chơi ngoài công viên thì cơn mưa thình lình trút xuống. Khi nhìn thấy tương chân pho tượng bất thần đổ sập, đè chết. Những ai chứng kiến cảnh tượng rùng rợn đó đã kể rằng chính mắt họ nhìn thấy đứa bé nằm chết trong tay pho tượng thì vắt ngang bụng đứa bé. Khi bí mật riêng tư của cô Sa vỡ lỡ, nhiều người xâu chuỗi các sự kiện lại với nhau và cho rằng đứa bé thà chết trong vòng tay người mẹ còn hơn là sống với người cha mà nó không chọn.

Chuyện đồn thổi đó không biết thực hư thế nào. Chỉ biết khi tin dữ kia bay về thị trấn vào ngày hôm sau cô Sa đã ngất lịm.

Anh Thắng có mặt ở nhà thương ngay khi biết tin cô Sa bị đột quỵ.

Đến lúc đó mọi người mới biết anh Thắng yêu cô Sa và anh không hề điên như người ta vẫn tưởng.

Mặc dù bị các bác sĩ và y tá can ngăn, anh vẫn xông vào ngồi thụp trước chiếc giường cô Sa đang nằm và sụt sùi tỉ tê những lời tiếc thương sầu thảm đến mức những ai có mặt trong lúc đó đều cảm thấy lòng mình như tan ra. Hình ảnh anh Thắng ngồi khóc than dưới chân giường cô Sa có lẽ còn khâu chặt vào trí nhớ cư dân thị trấn nhiều năm nữa.

https://thuviensach.vn

Tôi, nhỏ Thắm và tụi bạn xóm Chùa chen lấn trước cửa phòng cố chen vào xem nhưng không thể nào lọt qua những tấm lưng to bè của đám người lớn hiếu kỳ chắn bít lối đi.

Thỉnh thoảng đám đông trước mặt chuyển động làm xuất hiện những khe hở và qua những khoảng trống bé tí đó tôi nhìn thấy nhỏ Ngọc đứng sau lưng anh nó, một tay đặt trên vai anh, tay kia cầm chặt trái bắp nướng đang gặm dở.

Khung cảnh bên trong tụi tôi chỉ thấp thoáng nhưng khi anh Thắng bất thần cất tiếng hát thì tụi tôi nghe rõ mồn một.

Anh vẫn hát bài Aline nhưng lần này anh hát lời Việt:

Ngồi họa hình người tình...vào bãi cát vàng

Hình dánh em ngoan...nụ cười ôi mến thương....

Tới hôm đó tôi mới biết anh hát bài này là để trải lòng với cô Sa. Trong số vốn chữ Hán ít ỏi mà tôi thu lượm được qua sách báo, "sa" tức là "cát". Và tôi nhận ra bài hát không chỉ một lần nhắc đến từ "cát":

Chỉ còn họa hình...mặt người trên nền cát mềm

Nằm chết êm đềm...chìm dần trong nước lên....

Lời ca áo não, cộng thêm giọng hát thê lương của anh khiến tôi nghe lạnh sống lưng. Đến đoạn điệp khúc thì tôi nổi da gà:

Rồi anh sẽ hét...

Sẽ hét lên, hét lên...gọi tên người quen Rồi anh sẽ khóc...

Sẽ khóc lên, khóc lên...lòng đau triền miên...

https://thuviensach.vn

Các bác sĩ và y tá không biết có thấy rợn người như tôi không nhưng tới lúc này sự cảm thông của họ với anh Thắng có lẽ đã chạm giới hạn. Họ nghiêm khắc yêu cầu anh không được làm ồn để cho bệnh nhân nghỉ ngơi, từ ngoài cửa tôi thấy vẻ mặt của họ rất cương quyết và lúc đó anh Thắng mới chịu im.

Nhỏ Thắm níu tay tôi, mắt đỏ hoe:

-Về thôi. Đăng ơi!

Khi tôi và nhỏ Thắm kéo nhau ra cổng tụi thằng Định, thằng Trí và chú tiểu Khôi cũng lật đật chạy theo.

Chú tiểu Khôi run run nói:

-Anh Thắng hát nghe ghê quá hả tụi mày!

Thằng Định chép miệng, giọng đột ngột méo đi:

-Y như đám ma.

-Đám ma chứ gì nữa. -Thằng Trí tặc lưỡi phụ họa - Hôm qua con cô Sa chết, hôm nay tới lượt cô. Nhưng cô Sa không chết như thằng Trí tưởng. Không chỉ Trí, nhiều người cũng tưởng thế. Do xúc động mạnh, cô bị hôn mê, một thời gian dài mạch cô mỏng như tơ.

Nhưng sau khi được chích thuốc và truyền nước biển, sự sống đã dần quay trở lại trên gương mặt nhợt nhạt của cô.

Chương 2.6

Con trai cô Sa cũng không chết như lời đồn. Vào cái ngày mưa bão kinh

https://thuviensach.vn

hoàng đó, pho tượng người mẹ ở công viên ngoài Đà Nẵng quả có bão gió xô ngã nhưng không có đứa trẻ nào bị tượng đè. Tất cả chỉ là tin bịa đặt.

Giông gió ngoài trời khủng khiếp thật, nhưng chỉ nổi lên một ngày rồi thôi. Giông gió ngoài trời khủng khiếp thật, nhưng rồi cũng kịp tạnh đi trước những tin tức tốt lành.

Sau mưa, bầu trời xanh ngắt và mây chuyển sang màu lông ngỗng. Gió bắt đầu dịu đi, nhún nhảy nhẹ nhàng trên cành phượng trước sân chùa Giác Nguyên và kéo đi xào xạc trong vườn nhà bà nội tôi từ sáng tới chiều. Tảng đá đè nặng ngực tôi như được ai nhấc đi cùng với những tin dữ.

Nhỏ Thắm cũng vui như sóc. Gặp nhau trên trường, nó cầm tay tôi lắc lắc:

-Vui quá Đăng há? Rốt cuộc hổng có ai chết hết.

-Ờ.

-Vui nhất là ba mẹ anh Thắng không cấm anh thích cô Sa nữa.

Tôi nhướn mắt:

-Sao mày biết?

-Mình nghe nhỏ Ngọc nói.

Tôi nhún vai:

-Nhưng cô Sa đâu có thích anh Thắng.

Nhỏ Thắm chìa vẻ hớn hở vào mắt tôi:

-Trước đây thì cô không thích. Nhưng bây giờ thì cô thích.

https://thuviensach.vn

-Nhỏ Ngọc nói vậy ahr?

-Ờ. Nó bảo sau khi tỉnh dậy, thấy anh Thắng ngồi bên cạnh mặt mũi bơ phờ, cô Sa đã đưa tay lau nước mắt.

-Cô lau nước mắt cô hay lau nước mắt anh Thắng? -Tôi lây tật hay hỏi của nhỏ Thắm.

Hóa ra tật hay hỏi lợi hại gớm. Nhỏ Thắm ngẩn ra một lúc rồi ngập ngừng đáp:

-Chắc cô lau cho cả hai. Cô lau cho cô trước, sau đó, cô lau cho anh Thắng.

Người vui nhất trong những ngày này chắc chắn là nhỏ Ngọc. Anh Thắng trở lại bình thường, nó không còn phải lén lút đưa cơm cho anh nữa. Lòng nó cũng thôi nặng nề khi bạn bè không còn gọi anh là "anh Thắng khùng".

Anh Thắng thôi giả điên, tất nhiên mỗi khi ra đường anh không còn ôm khư khư cuốn từ điển Pháp-Việt bên người. Anh cũng thôi nói tiếng Tây.

-Anh Thắng ơi, anh đi đâu đó?

Bọn tôi cố ý hỏi, và nghe anh vui vẻ đáp bằng tiếng Việt:

-Anh đi xuống chợ.

-Anh Thắng ăn cơm chưa?

-Anh ăn cơm rồi. Tụi em ăn chưa?

Thời gian đó, đi ngang nhà nhỏ Ngọc, tôi nhận thấy con mắt trên bức tường nhà nó tuồng như đã thôi buồn bã, mặc dù tôi đi hướng nào cũng có cảm giác nó đang tò mò nhìn theo. Tới một ngày, tôi không còn thấy anh

https://thuviensach.vn

Thắng trên các nẻo đường thị trấn. Nhỏ Ngọc bảo anh nó vào Sài Gòn đi kiếm việc làm. Nó bảo anh nó phải đi làm kiếm tiền để mai mốt cưới cô Sa.

Tự nhiên tôi bỗng nhớ tiếng hát của anh Thắng, nhớ cái giọng ngân nga buồn bã của anh: " Ngồi buồn tủi ngoài đời...tưởng như ngồi với người/ Người đã xa xôi...người đi mất hơi". Tự nhiên tôi thấy buồn vu vơ, không hiểu vì sao. Hay vì tôi đã lớn? Có phải chuyện tình của anh Thắng và cô Sa giống như chiếc muỗng khuấy vào tâm hồn non nớt của tôi, khiến nó không còn bình yên nữa.

Bây giờ tôi có thể ngồi vẩn vơ hàng giờ ngắm bầu trời, nhìn những đám mây tan ra tụ lại rồi tưởng tượng đủ thứ hình thù.

Ban đêm tôi nhìn mặt trăng, thấy mặt trăng giống như con mắt trên bức tường nhà nhỏ Ngọc, tôi nhìn nó, nó nhìn tôi, giống như nếu tôi hỏi thì nó sẽ lập tức trả lời.

Vào một ngày hè chuẩn bị lên lớp Bảy, tôi chạm tay vào tay nhỏ Thắm:

-Thắm này.

-Gì hở Đăng?

-Anh Thắng ấy mà!

-Bao giờ anh ấy về cưới cô Sa hở mày?

-Sao Đăng không hỏi bạn Ngọc?

Tôi đưa mắt nhìn chiếc áo xanh và đôi giày xanh của nó, mỉm cười:

-Tao muốn hỏi mày hơn.

-Tại sao?

https://thuviensach.vn

-Tại tao muốn hỏi một cây chuối non.

Nhỏ Thắm hiểu ngay ví von của tôi. Nó nheo nheo mắt:

-Đăng thích chơi với cây chuối non hơn hả?

-Mày biết thừa mà còn hỏi!

Nhỏ Thắm sờ tay lên mái tóc, giọng đột nhiên bâng khuâng:

-Hôm nào mẹ mua cho mình chiếc nón màu xanh nữa thì mình mới thật là giống cây chuối non.

Chương 2.7

Anh Thắng quay về thị trấn vào những ngày năm lớp Tám của chúng tôi sắp bế giảng. Anh về làm đám cưới với cô Sa.

Tụi tôi còn nhỏ, không được mời dự đám cưới nhưng vẫn xúm đen xúm đỏ trước cửa nhà nhỏ Ngọc kiễng chân nhìn vào. Ở thị trấn nghèo, con nít nô nức đi xem đám cưới như đi xem hát. Tụi tôi tò mò ngắm cô dâu chú rể, ngắm các phù dâu phù rể và người lễ mễ bưng mâm quả phủ khăn điều rồng rắn đứng kín sân đợi giờ hành lễ. Tụi tôi tụ tập tại đó còn vì nôn nao đợi nhỏ Ngọc đánh cắp bánh xu-xê, bánh in, bánh thuẫn lận sau vạt áo đem ra trước cửa giúi vào tay tụi tôi.

Tụi tôi ở đây tức là tôi, nhỏ Thắm, thằng Phan và chú tiểu Khôi - những đứa ngồi cùng bàn với nhỏ Ngọc vì vậy được nó liệt vào hàng bạn thân, xứng đáng để nó lấy trộm bánh cưới ra chiêu đãi.

Tôi nhìn chú tiểu Khôi miệng nhồm nhoàm bánh trêu:

https://thuviensach.vn

-Mày đâu có ăn bánh này được. Đây là bánh cưới.

-Bánh cưới thì sao?

-Ai ăn bánh cưới thì lớn lên phải lấy vợ lấy chồng.

Thằng Phan hùa theo:

-Đúng rồi đó! Mày đưa cho tụi tao ăn đi!

Chú tiểu Khôi cầm chiếc bánh chạy tuốt ra xa, quay lại dẩu môi:

-Tụi mày đừng có lừa tao.

Nhỏ Thắm mỉm cười ngó tôi:

-Vậy mình và Đăng ăn được phải không?

-Dĩ nhiên rồi! - Tôi hùng hồn - Tao và mày đâu có đi tu! Lớn lên mày sẽ làm cô dâu, còn tao làm chú rể!

Thốt xong, chợt nhận ra ý tứ trong câu nói, tôi mặt ngó lơ chỗ khác.

Nhỏ Thắm là đứa con gái hồn nhiên. Xưa nay tôi chưa thấy nó bối rối hay mắc cỡ bao giờ. Tôi nhớ hồi lớp Năm, tôi từng giận nó lãng xẹt, chỉ vì chị Hoài "cáp đôi" tôi với nó. Thắm lúc đó không hiểu "cáp đôi" là gì, tôi đành phải giải thích "cáp đôi" tức là có ý bảo đứa con gái và đứa con trai thích qua thích lại. Nghe tôi nói vậy, nhỏ Thắm thản nhiên "Thích qua thích lại thì có gì đâu mà Đăng giận! " khiến quai hàm tôi như bị ai kéo lệch đi. Cách đây hai năm, tôi tập cho nó bơi cũng vậy. Trong khi tôi đỏ mặt tía tai vì phải luồn tay đỡ lấy bụng nó, nó vẫn vô tư đập nước ầm ầm.

Tôi cứ tưởng nhỏ Thắm mãi mãi là cây chuối non thơ bé trong tâm tưởng của tôi. Nhưng bây giờ tôi ngờ rằng cây chuối non đó đã lớn. Bởi vì không

https://thuviensach.vn

chỉ một mình tôi quay mặt đi sau câu nói hớ, ngay cả nhỏ Thắm cũng ngượng ngập ngoảnh đầu nhìn ra phía khác.

Như để che lấp sự bối rối, hai đứa tôi đưa bánh lên miệng nhai vội nhai vàng. Một hồi lâu, không đứa nào nói chuyện với đứa nào. Có lúc tôi quay mặt liếc trộm nó, thấy nó cũng đang liếc trộm tôi và khi bắt gặp ánh mắt nó, thấy nó cũng đang liếc trộm tôi và khi bắt gặp ánh mắt nó, tôi cảm giác như bị điện giật. Gò má nóng bừng, tôi lật đật quay đi, tay quýnh quíu nhét mẩu bánh vô miệng và đoán rằng sau lưng tôi chắc nhỏ Thắm cũng làm y như thế.

Đến khi chú tiểu Khôi kêu lớn:

-Tụi mày về chưa? Tao về đây!

Nhỏ Thắm mới khẽ nói:

-Tụi mình về thôi, Đăng!

Câu nói quen thuộc ấy từ khi chơi với nhỏ Thắm tôi đã nghe đến hàng trăm lần. Nhưng tôi nhận thấy câu nói lần này không giống với hàng trăm lần trước đó. Nó có vẻ gì đó không được tự nhiên. Có điều gì đó không còn như cũ làm tôi hoang mang ghê gớm.

Trong khi chú tiểu Khôi và thằng Phan tiếp tục giành ăn, rượt đuổi nhau và la chí chóe, tôi và nhỏ Thắm lặng lẽ đi về phía chợ.

Chưa bao giờ chúng tôi im lặng lâu như thế khi cũng bước bên nhau.

Nhỏ Thắm có tật hay cười, miệng mồm lại liến thoắng, nhưng bữa nay nó im thin thít, cứ như một đứa nào khác đang sóng bước bên tôi. Tôi cố đoán xem nó đang nghĩ gì trong đầu nhưng tôi không tài nào biết được. Tôi cũng không dám hỏi nó, dù tôi muốn làm điều đó biết bao. Tôi e rằng nó đang giận tôi vì câu nói vừa rồi. Tôi biết nó mong chóng lớn để làm cô dâu, với ước ao

https://thuviensach.vn

được tô son như cô Sa, cô Hải. Nhưng chú rể trong giấc mơ người lớn của nó ắt hẳn không phải là tôi. Nếu không thế, tại sao từ nãy đến giờ nó không buồn trò chuyện với tôi. Thực tâm, tôi cũng không có ý gì khi bảo mình là chú rể, trong cơn hào hứng tôi chỉ buột miệng thế thôi, mặc dù tôi biết tôi thích nhỏ Thắm rất nhiều.

Con đường rẽ vào xóm Chùa hiện ra trước mặt khiến tôi phân vân quá.

-Thắm này.- Cuối cùng, tôi quyết định mở miệng trước khi quẹo vào con đường đất.

-Gì hả Đăng?

-Bộ mày giận tao hả? - Tôi nói một cách khó khăn, vì trước nay chỉ nhỏ Thắm hỏi tôi câu đó.

-Giận chuyện gì?

Tôi ngập ngừng:

-Chuyện..."cô dâu chú rể" đó.

-Chuyện đó có gì đâu mà giận. - Nhỏ Thắm đáp, đã lấy lại vẻ bình thản hằng ngày.

-Thế sao mày im im vậy?

-Tại mình đang lo.

-Lo á? Lo chuyện gì?

Nhỏ Thắm cười khúc khích:

-Lo mai mốt về ở chung chú rể giành ăn, giành đồ chơi với cô dâu!

https://thuviensach.vn

Tôi biết nhỏ Thắm nói đùa. Hồi lớp Ba, lớp Bốn, nó nói vậy là tôi tin ngay. Bây giờ nó đã lớn, đã mười bốn tuổi rồi, đâu còn là trẻ con nữa.

Không còn trẻ con nên nói câu gì cũng giật mình thấy hớ hênh, sơ suất. Hồi tiểu học, tụi tôi nói năng vung vít nhưng không đứa nào quan tâm mình đang nói gì, vì vậy không cảm thấy nhột nhạt. Bây giờ, sẩy ra câu gì cũng thấy ngượng. Khi nãy tôi lỡ miệng, bây giờ tới lượt nhỏ Thắm. Nó vừa lấy lại vẻ tự nhiên, chứ nhận ra mình vừa buột ra câu " mai mốt về ở chung" mặt nó lập tức ửng lên.

Lần này, nó không chỉ quay mặt đi, mà co giò chạy mất.

Chương 2.8

Anh Thắng quay về thị trấn vào những ngày năm lớp Tám của chúng tôi sắp bế giảng. Anh về làm đám cưới với cô Sa.

Tụi tôi còn nhỏ, không được mời dự đám cưới nhưng vẫn xúm đen xúm đỏ trước cửa nhà nhỏ Ngọc kiễng chân nhìn vào. Ở thị trấn nghèo, con nít nô nức đi xem đám cưới như đi xem hát. Tụi tôi tò mò ngắm cô dâu chú rể, ngắm các phù dâu phù rể và người lễ mễ bưng mâm quả phủ khăn điều rồng rắn đứng kín sân đợi giờ hành lễ. Tụi tôi tụ tập tại đó còn vì nôn nao đợi nhỏ Ngọc đánh cắp bánh xu-xê, bánh in, bánh thuẫn lận sau vạt áo đem ra trước cửa giúi vào tay tụi tôi.

Tụi tôi ở đây tức là tôi, nhỏ Thắm, thằng Phan và chú tiểu Khôi - những đứa ngồi cùng bàn với nhỏ Ngọc vì vậy được nó liệt vào hàng bạn thân, xứng đáng để nó lấy trộm bánh cưới ra chiêu đãi.

Tôi nhìn chú tiểu Khôi miệng nhồm nhoàm bánh trêu:

-Mày đâu có ăn bánh này được. Đây là bánh cưới.

https://thuviensach.vn

-Bánh cưới thì sao?

-Ai ăn bánh cưới thì lớn lên phải lấy vợ lấy chồng.

Thắng Phan hùa theo:

-Đúng rồi đó! Mày đưa cho tụi tao ăn đi!

Chú tiểu Khôi cầm chiếc bánh chạy tuốt ra xa, quay lại dẩu môi:

-Tụi mày đừng có lừa tao.

Nhỏ Thắm mỉm cười ngó tôi:

-Vậy mình và Đăng ăn được phải không?

-Dĩ nhiên rồi! - Tôi hùng hồn - Tao và mày đâu có đi tu! Lớn lên mày sẽ làm cô dâu, còn tao làm chú rể!

Thốt xong, chợt nhận ra ý tứ trong câu nói, tôi mặt ngó lơ chỗ khác.

Nhỏ Thắm là đứa con gái hồn nhiên. Xưa nay tôi chưa thấy nó bối rồi hay mắc cỡ bao giờ. Tôi nhớ hồi lớp Năm, tôi từng giận nó lãng xẹt, chỉ vì chị Hoài "cáp đôi" tôi với nó. Thắm lúc đó không hiểu "cáp đôi" là gì, tôi đành phải giải thích "cáp đôi" tức là có ý bảo đứa con gái và đứa con trai thích qua thích lại. Nghe tôi nói vậy, nhỏ Thắm thản nhiên "Thích qua thích lại thì có gì đâu mà Đăng giận! " khiến quai hàm tôi như bị ai kéo lệch đi. Cách đây hai năm, tôi tập cho nó bơi cũng vậy. Trong khi tôi đỏ mặt tía tai vì phải luồn tay đỡ lấy bụng nó, nó vẫn vô tư đập nước ầm ầm.

Tôi cứ tưởng nhỏ Thắm mãi mãi là cây chuối non thơ bé trong tâm tưởng của tôi. Nhưng bây giờ tôi ngờ răng cây chuối non đó đã lớn. Bởi vì không chỉ một mình tôi quay mặt đi sau câu nói hớ, ngay cả nhỏ Thắm cũng ngượng ngập ngoảnh đầu nhìn ra phía khác.

https://thuviensach.vn

Như để che lấp sự bối rối, hai đứa tôi đưa bánh lên miệng nhai vội nhai vàng. Một hồi lâu, không đứa nào nói chuyện với đứa nào. Có lúc tôi quay mặt liếc trộm nó, thấy nó cũng đang liếc trộm tôi và khi bắt gặp ánh mắt nó, thấy nó cũng đang liếc trộm tôi và khi bắt gặp ánh mắt nó, tôi cảm giác như bị điện giật. Gò má nóng bừng, tôi lật đật quay đi, tay quýnh quíu nhét mẩu bánh vô miệng và đoán rằng sau lưng tôi chắc nhỏ Thắm cũng làm y như thế.

Đến khi chú tiểu Khôi kêu lớn:

-Tụi mày về chưa? Tao về đây!

Nhỏ Thắm mới khẽ nói:

-Tụi mình về thôi, Đăng!

Câu nói quen thuộc ấy từ khi chơi với nhỏ Thắm tôi đã nghe đến hàng trăm lần. Nhưng tôi nhận thấy câu nói lần này không giống với hàng trăm lần trước đó. Nó có vẻ gì đó không được tự nhiên. Có điều gì đó không còn như cũ làm tôi hoang mang ghê gớm.

Trong khi chú tiểu Khôi và thằng Phan tiếp tục giành ăn, rượt đuổi nhau và la chí chóe, tôi và nhỏ Thắm lặng lẽ đi về phía chợ.

Chưa bao giờ chúng tôi im lặng lâu như thế khi cũng bước bên nhau.

Nhỏ Thắm có tật hay cười, miệng mồm lại liến thoắng, nhưng bữa nay nó im thin thít, cứ như một đứa nào khác đang sóng bước bên tôi. Tôi cố đoán xem nó đang nghĩ gì trong đầu nhưng tôi không tài nào biết được. Tôi cũng không dám hỏi nó, dù tôi muốn làm điều đó biết bao. Tôi e rằng nó đang giận tôi vì câu nói vừa rồi. Tôi biết nó mong chóng lớn để làm cô dâu, với ước ao được tô son như cô Sa, cô Hải. Nhưng chú rể trong giấc mơ người lớn của nó ắt hẳn không phải là tôi. Nếu không thế, tại sao từ nãy đến giờ nó không buồn

https://thuviensach.vn

trò chuyện với tôi. Thực tâm, tôi cũng không có ý gì khi bảo mình là chú rể, trong cơn hào hứng tôi chỉ buột miệng thế thôi, mặc dù tôi biết tôi thích nhỏ Thắm rất nhiều.

Con đường rẽ vào xóm Chùa hiện ra trước mặt khiến tôi phân vân quá.

-Thắm này.- Cuối cùng, tôi quyết định mở miệng trước khi quẹo vào con đường đất.

-Gì hả Đăng?

-Bộ mày giận tao hả? - Tôi nói một cách khó khăn, vì trước nay chỉ nhỏ Thắm hỏi tôi câu đó.

-Giận chuyện gì?

Tôi ngập ngừng:

-Chuyện..."cô dâu chú rể" đó.

-Chuyện đó có gì đâu mà giận. - Nhỏ Thắm đáp, đã lấy lại vẻ bình thản hằng ngày.

-Thế sao mày im im vậy?

-Tại mình đang lo.

-Lo á? Lo chuyện gì?

Nhỏ Thắm cười khúc khích:

-Lo mai mốt về ở chung chú rể giành ăn, giành đồ chơi với cô dâu!

Tôi biết nhỏ Thắm nói đùa. Hồi lớp Ba, lớp Bốn, nó nói vậy là tôi tin

https://thuviensach.vn

ngay. Bây giờ nó đã lớn, đã mười bốn tuổi rồi, đâu còn là trẻ con nữa.

Không còn trẻ con nên nói câu gì cũng giật mình thấy hớ hênh, sơ suất. Hồi tiểu học, tụi tôi nói năng vung vít nhưng không đứa nào quan tâm mình đang nói gì, vì vậy không cảm thấy nhột nhạt. Bây giờ, sẩy ra câu gì cũng thấy ngượng. Khi nãy tôi lỡ miệng, bây giờ tới lượt nhỏ Thắm. Nó vừa lấy lại vẻ tự nhiên, chứ nhận ra mình vừa buột ra câu " mai mốt về ở chung" mặt nó lập tức ửng lên.

Lần này, nó không chỉ quay mặt đi, mà co giò chạy mất.

18.

Tôi đứng giữa ngã ba nhìn theo mái tóc bay phất phơ trong gió của nhỏ Thắm, đoán nó chạy về nhà. Tự nhiên tôi ghét lớn lên. Khi đứa con gái lớn lên, đứa con trai và đứa con gái lớn lên, nó biết xấu hổ. Khi đứa con gái có nguy cơ tan vỡ.

Tôi vừa rảo bước về nhà vừa nghĩ ngợi. Ngày mai chủ nhật, tôi sẽ không gặp nhỏ Thắm. Nhưng ngày mốt lên trường dự lễ bế giảng thế nào tôi cũng gặp lại nó. Chỉ có điều không biết lúc đó tôi và nó có trò chuyện tự nhiên như ngày nào nữa không.

Không ngờ suốt buổi sáng thứ hai, tôi tìm mỏi mắt cũng không thấy nó đâu. Sự vắng mặt của nhỏ Thắm làm tôi ngạc nhiên quá vì tôi biết nó có tên trong ban đồng ca của lớp mặc dù tôi thấy nó hát chẳng hay gì lắm.

Tôi hỏi tụi bạn, đứa nào cũng lắc đầu.

Tôi nhủ bụng, chắc nó bị ốm. Lòng như lửa đốt nhưng tôi không dám vào nhà nó dò hỏi. Tôi đành chạy qua chùa Giác Nguyên tìm chú tiểu Khôi.

-Đi đâu đây, mày?

https://thuviensach.vn

-Tôi nhờ chú chuyện này chút.

-Chà, bữa nay mày ăn trúng thứ gì vậy, Đăng? - Chú tiểu Khôi há hốc miệng - "Chú chú tôi tôi" nghe lịch sự gớm!

Tôi cười gượng:

-Hôm qua mẹ tôi la, bảo tôi không được xưng "mày-tao" với chú nữa.

Chú tiểu Khôi nheo mắt:

-Mày định nhờ tao chuyện gì vậy?

-Chú ghé nhà nhỏ Thắm dò xem nó có bị ốm không. Tại hôm bế giảng không thấy nó đến trường.

Chú tiểu Khôi ngạc nhiên:

-Sao mày không tự đi mà hỏi lấy? Hằng ngày mày vẫn ghé rủ nó đi học mà.

-Ờ...ờ..

-" Ờ, ờ " cái gì! Mày thích nó phải không?

Tôi nhăn nhó:

-Tôi và nó chỉ là bạn thân thôi. Bạn thân.

-Bạn thân cái mốc xì! -Chú tiểu Khôi trề môi - Mày làm như tao đui vậy!

Tuy trêu chọc tôi nhưng chú tiểu Khôi vẫn sốt sắng nhận lời đi cùng tôi xuống chợ, sau khi tôi hứa sẽ trả công cho chú một bịch đậu phộng da cá.

Đi gần tới nhà nhỏ Thắm, trong khi chú đi thẳng vô quán bún, tôi chui vô

https://thuviensach.vn

nhà lồng chợ, nhấp nhổm giấu mình sau mấy giỏ cần xé nhướn mắt quan sát.

Tôi tưởng chú và nhỏ Thắm trò chuyện ít nhất cũng năm, mười phút, nào ngờ chú vừa bước vô đã bước ra ngay.

-Sao chú ra liền vậy? - Tôi rượt theo chú tiểu Khôi và bắt kịp chú ở cổng chợ.

-Nhỏ Thắm không có nhà.

-Nó đi đâu chú có biết không?

-Nó về quê nghỉ hè rồi.

Tôi nhún vai:

-Quê nó ở đây chứ ở đâu!

-Mẹ nó bảo nó về nhà bà ngoại nó trong Chiên Đàn.

Lòng tôi bất giác trĩu xuống sau câu nói của chú tiểu Khôi . Trong một lúc, có cái gì đó như là sự bàng hoàng hụt hẫng lấp đầy tôi khiến sống mũi cay xè. Tin nhỏ Thắm về quê xảy đến quá bất ngờ tôi thẫn thờ, tay chân đột nhiên tê dại đi. Tôi không rõ tại sao nhỏ Thắm không nói cho tôi biết nó sắp về quê ngoại. Nếu nó nói cho tôi biết trước, tôi cũng sẽ buồn nhưng không buồn hiu hắt như lúc này. Càng nghĩ tôi càng giận dỗi. Nhỏ Thắm tệ ghê!

Đêm đó, tôi nằm vắt tay lên trán nghĩ ngợi miên man. Tôi không biết nó ra đi vội vã như vậy vì lý do gì. Hay vì nó trót nói câu "mai mốt về ở chung" mà bây giờ nó mắc cỡ đến mức tìm cách tránh mặt tôi? Tôi cũng không biết bao giờ nhỏ Thắm mới quay về thị trấn. Chắc là lâu lắm. Như vậy là hè này tôi sẽ không được nhìn thấy nó, không được nghe tiếng nó cười giòn giã bên tai và không có dịp bực mình lúng túng khi nó bám riết lấy tôi hỏi hết câu này

https://thuviensach.vn

đến câu khác. Tự nhiên tôi thấy nhớ những thắc mắc lãng nhách của nó quá chừng. Nó là chúa tò mò, là con quỷ con ưa mách lẻo nhưng nó cũng là cây chuối non thân thiết của tuổi thơ tôi. Tôi và nó chơi thân với nhau từ thời tiểu học, suốt nhiều năm trời cả hai lúc nào cũng bên nhau, đùng một cái mùa hè xa cách chen vô giữa, ba tháng đối với tôi bỗng dằng dặc chẳng khác nào ba năm.

Sáng hôm sau tôi lại chạy qua chùa Giác Nguyên.

Chú tiểu Khôi đang quét lá trước sân, thấy tôi liền toét miệng cười:

-Đăng đi đâu đó?

-"Đăng" á? - Tôi giật mình sờ tay lên vành tai - Tôi có nghe lộn không vậy?

-Lộn gì mà lộn! Sư thầy không cho tôi xưng hô "mày-tao" với bạn bề nữa.

Tôi nhìn chú tiểu Khôi bằng ánh mắt dò xét, rồi gật gù:

-Chắc chú kể cho sư thầy chuyện mẹ tôi la tôi chứ gì?

-Thì vậy!

Chú tiểu Khôi nhìn lên tàng phượng đỏ rực trên đầu buột miệng cảm khái:

-Tụi mình lớn rồi.

Ánh mắt tôi lại rớt xuống trên mặt chú tiểu Khôi, đột nhiên phát hiện chú đã lớn hơn năm ngoái nhiều. Mà không chỉ chú, cả tôi, cả nhỏ Thắm lẫn đám bạn chuẩn bị vô lớp Chín đều lớn phổng lên lúc nào không hay. Áo quần tôi mặc đều đã chật, sang năm chắc mẹ tôi phải may áo mới cho tôi, nếu không thì sửa lại quần áo của ba tôi cho tôi mặc như thỉnh thoảng mẹ tôi vẫn làm thế.

https://thuviensach.vn

Chú tiểu Khôi huơ cây chổi trên tay, mỉm cười ngó tôi:

-Đăng định rủ tôi xuống chợ nữa hả?

-Không. Tôi định rủ chú đi Chiên Đàn.

-Cái gì? - Chú tiểu Khôi giật nảy, như thể tôi vừa chú một phát - Đi Chiên Đàn?

-Ờ.

Đôi mắt chú mở to:

-Đi bằng cách nào?

-Xuống đường quốc lộ đón xe đò đi.

-Đăng biết nhà bà ngoại nhỏ Thắm ở đâu không?

Câu hỏi của chú tiểu Khôi làm tôi ú ớ. Tôi quên mất Chiên Đàn rộng mênh mông, biết nhà bà ngoại nhỏ Thắm ở đâu mà tìm.

Thấy tôi đứng đực mặt ra, chú tiểu Khôi nheo mắt:

-Hổng lẽ hai đứa mình vô Chiên Đàn để thăm mấy cái tháp Chàm.?

Chiên Đàn có hai cái tháp Chàm nằm bên trên đường quốc lộ. Mỗi lần ba tôi chở tôi đi Tam Kỳ, chạy ngang Chiên Đàn lần nào ông cũng chỉ cho tôi xem.

-Thôi ở nhà đi, Đăng. Đằng nào hết hè nhỏ Thắm cũng về đi học lại mà.

Chú tiểu Khôi an ủi tôi. Nhưng mặt tôi vẫn chẳng tươi lên chút nào. Nó cứ xụ xuống một đống khiến chú tiểu Khôi động lòng. Chú bước lại kéo tay tôi:

https://thuviensach.vn

-Đăng vô đây tôi cho xem cái này nè!

Chương 2.9

Chú tiểu Khôi dẫn tôi vô phòng học nhỏ của chú nằm phía sau chánh điện. Trước ánh mắt tò mò của tôi, chú lôi từ trong ngăn kéo một xấp tranh lần lượt bày ra bán. Toàn tranh Phật vẽ bằng màu nước.

-Chú vẽ hả?

-Ờ.

-Đẹp quá há. Tôi đâu có biết chú vẽ đẹp như vậy.

-Sư thầy dạy tôi vẽ đó.

Từ hôm đó gần như ngày nào tôi cũng chạy qua chùa Giác Nguyên xem chú tiểu Khôi vẽ tranh.

Hè này tôi chẳng có bạn nên cứ đeo lấy chú. Nhó Thắm đã về quê ngoại. Nhỏ Ngọc theo anh Thắng và cô Sa vô Sài Gòn. Anh Thắng sau khi lấy vợ, đã đem cô Sa của tôi đi mất. Còn đem cả nhỏ Ngọc đi theo, lần này chắc nhỏ Ngọc chuyển trường vô luôn trong đó. Thằng Phan ở tuốt dưới ngã ba Cây Cốc. Nó ở nhà phụ ba mẹ chăn bò, cắt cỏ, làm đồng, mười ngày nửa tháng mới thấy ló mặt lên thị trấn một lần.

Riêng thằng Định và thằng Trí thì tôi đã nghỉ chơi với tụi nó mấy tháng nay rồi. Năm ngoái tại hai thằng này mà tôi suýt bị hàm oan. Dạy văn năm lớp Tám của bọn tôi là thầy Vỹ. Thầy dạy hay, chơi bóng bàn cũng hay. Tôi học môn văn của thầy không lấy gì làm khá nhưng nhờ tôi chơi bóng bàn nên thầy rất cưng tôi. Bàn bóng kê trong hội trường, hằng ngày chỉ có giáo viên chơi với nhau, bọn học trò chỉ bu chung quanh đứng xem. Nhưng mỗi khi thấy mặt tôi là thầy Vỹ vui vẻ ngoắt tay:

https://thuviensach.vn

-Đăng, vô chơi với thầy vài ván xem đi!

Thầy Vỹ khoái tôi còn vì tôi thích đọc truyện trinh thám giống như thấy. Một lần ghé nhà thầy chơi, mắt tôi sáng rỡ khi phát hiện phòng trọ của thầy có nguyên một tủ truyện trinh thám. Thế là tôi rụt rè hỏi mượn.

Truyện trinh thám lắt léo ly kỳ không thua gì truyện kiếm hiệp, đã cầm lên khó mà buông xuống. Cứ vài ba ngày tôi ngốn hết một cuốn. Xong lại đem đến nhà trọ thầy đổi lấy cuốn khác. Từ ngày bị cấm đến tiệm cho thuê truyện của chú Lãm, tôi rầu rĩ như Alibaba bị cấm bén mảng đến kho báu. Nhưng cuộc sống dù sao cũng không đến nỗi quá khắc nghiệt: kho truyện trinh thám của thầy Vỹ đã hiện ra trước mắt tôi như một pháp màu.

Thầy Vỹ người Vĩnh Điện, đã có vợ. Hai vợ chồng thầy người nào cũng bé như chim chích. Chuyển đi dạy học ở đâu, thầy cũng đem vợ theo. Thầy đến lớp, vợ thầy ở nhà đi chợ, giặt đồ, nấu ăn. Tôi chưa thấy đôi vợ chồng nào cười nói ríu rít suốt ngày như vợ chồng thầy. Bao giờ ngắm thầy và cô vui vẻ trêu chọc nhau tôi cũng mỉm cười nghĩ đến câu "quấn quýt như vợ chồng son".

Đôi vợ chồng son đó, chuyện gì cũng tuyệt. Chỉ có một khuyết điểm nho nhỏ: Khi ngủ trưa, cả hai không bao giờ đóng cửa sổ, chỉ giăng một tấm rèm mỏng, có lẽ do trời quá nóng. Cửa sổ phòng ngủ của vợ chồng thầy lại quay ra đường, thế mới sinh chuyện. Thoạt đầu, tôi thường ghé nhà thầy để đổi truyện vào buổi trưa. Nhưng rồi một lần tôi đến vào lúc thầy đang ngủ. Rèm cửa sổ gió thổi lất phất và qua khe hở của tấm rèm thấy vợ chồng thầy đang ngủ say trên giường. Cả hai vóc dáng đều nhỏ nhắn nên trông như hai đứa trẻ đang ôm nhau trong giấc mơ.

Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ làm tôi đỏ mặt, lặng lẽ ôm sách ra về.

Tôi không biết bằng cách nào thằng Định cũng phát giác điều đó. Nó rủ

https://thuviensach.vn

thằng Trí mò đến rình xem vợ chồng thầy ngủ. Tất nhiên tôi hoàn toàn không hay biết trò mất dạy của hai đứa này. Chỉ đến khi thầy Vỹ kể lại, tôi mới tá hỏa. Lần đó, Định và Trí nấp sau tấm rèm cười hí hí khiến thầy thức giấc. Nhưng khi thầy xô cửa bước ra thì hai đứa bỏ chạy mất. Thầy không nhìn thấy thủ phạm nhưng đôi dép bỏ lại bên cửa sổ nhà thầy là...đôi dép của tôi.

Đó là đôi dép tôi bị mất cắp trước đó một tuần. Hóa ra kẻ cắp chính là thằng Định và rõ ràng nó đã tính toán sẵn. Nó không thường xuyên mang đôi dép đánh cắp nên tôi không hề nghi ngờ nó.

Chỉ khi đi "gây án" thì nó mới cố tình xỏ đôi dép của tôi để lỡ có bề gì sẽ dễ dàng giá họa. Thầy Vỹ chẳng lạ gì đôi dép của tôi vì tôi thường xuyên ghé chơi nhà thầy. Hơn nữa, đó là đôi dép khá đặc biệt: Nó là đôi dép nhựa có quai màu vàng nhưng một bên quai bị đứt được tôi quấn lại bằng dây kẽm. Thầy Vỹ có lần bảo tôi:

-Sao em không mua đôi dép mới mà đi? Đi đôi dép này đau chân lắm đó em!

Đôi dép đó, sau khi nhặt được, thầy Vỹ đem cất trong nhà, thầy không nói gì về chuyện đó, chỉ có ánh mắt thầy nhìn tôi có vẻ là lạ. Tất nhiên là tôi vẫn không nhận ra sự khác thường đó. Và hai hôm sau tôi vẫn thản nhiên ghé nhà thầy đổi truyện.

Sau khi đưa sách cho tôi, thầy cúi xuống gầm giường lôi đôi dép sứt quai chìa ra trước mặt:

-Em cầm đôi dép về đi!

Tôi cầm lấy đôi dép, mắt trố lên:

-Ủa, ở đâu thầy có đôi dép của em vậy thầy?

https://thuviensach.vn

Thầy Vỹ lạnh nhạt:

-Dép của em mà em không biết nó ở đâu à?

-Dạ, tuần trước tụi em chia phe chơi đá bóng ở sân trường Bồ Đề, không biết đứa nào lấy mất đôi dép của em

Tôi nhìn xuống chân:

-Mẹ em phải mua cho em đôi dép mới nè thầy.

Thầy Vỹ nhìn tôi săm soi, trông thầy lúc này y hệt các thám tử trong tủ truyện của thầy:

-Em nói thiệt không đó?

-Dạ thiệt. Em đâu có dám nói dối thầy.

Vẻ mặt thành thật của tôi đã thuyết phục thầy Vỹ. Có lẽ thầy không tin đứa học trì cưng của thầy lại dám lừa thầy, còn đủ gan quay trở lại nhà thầy mượn truyện sau khi đã gây ra một tội tày đình như thế.

Thầy đặt tay lên vai tôi, dịu dàng:

-Thôi, em về đi!

Thầy Vỹ bảo tôi về nhưng tôi vẫn nấn ná. Tôi ngước nhìn thầy ngập ngừng hỏi:

-Thầy lấy đôi dép này ở đâu vậy thầy? Em thắc mắc quá!

Thầy Vỹ có vẻ không muốn tiết lộ câu chuyện chẳng hay ho gì đó. Nhưng thầy cũng không muốn tôi ôm khư khư câu hỏi to tướng trong lòng nên cuối cùng thầy đành thở dài thuật đầu đuôi sự việc nên cuối cùng thầy đành thở

https://thuviensach.vn

dài thuật đầu đuôi sự việc cho tôi nghe.

Tôi càng nghe, máu nóng càng dồn hết lên đầu. Trước mặt thầy, tôi cố bắt mình trấn tĩnh.

Nhưng tôi chỉ làm thinh được mười lăm giây. Tới giây thứ mười sáu, tôi nghiến răng gầm gừ:

-Để em về điều tra xem đứa mất dạy nào làm chuyện đó rồi báo cho thầy biết!

Chương 2.10

Tôi hậm hực kể lại chuyện đó cho chú tiểu Khôi nghe. Chú tiểu Khôi hừ mũi:

-Bạn Định đánh cắp đôi dép của Đăng chứ ai.

-Tuần trước chơi đá bóng, chính nó là đứa kêu đau bụng bỏ về giữa chừng.

Tôi nhớ chuyện thằng Định đòi về. Như vậy thằng Định sau khi đánh cắp đôi dép của tôi đã kiếm cớ chuồn sớm. Hèn gì đá bóng xong, tôi tìm đỏ con mắt vẫn không thấy đôi dép của tôi đâu. Tôi đưa tay véo môi:

-Có chắc là nó không?

Hôm trước lúc nó đi rảo trong sân chùa tìm hái nấm muối chính mắt tôi đã thấy nó đã đi đôi dép màu vàng. Nhưng dép màu vàng thì khối người mang nên lúc đó sẽ không nghĩ đó là dép của Đăng.

Sáng hôm sau gặp thằng Định trước cổng trường, tôi vỗ vai nó, nhếch môi:

https://thuviensach.vn

-Có người thấy mày đánh cắp đôi dép của tao rồi nghe Định?

Định giật mình:

-Làm gì có!

-Thầy Vỹ còn hỏi tao sao mày liệng đôi dép đó trước nhà thầy.

Mặt thằng Định xanh như đít nhái sau lời hù doạ của tôi.

-Thằng Trí chứ đâu phải tao!

Nó phun bừa một câu rồi co giò chạy tuốt lại mấy đứa đang chơi đá cầu.

Tối đó tôi ghé nhà thầy Vỹ.

Em tìm ra đứa đánh cắp đôi dép của em rồi, thầy.

-Tôi hớn hở nói - Nghe em hù thầy Vỹ biết thủ phạm là mày rồi, mặt nó xanh lè xanh lét.

-Vậy hả em?

Tôi sốt sắng nói thêm:

-Thằng đó học lớp mình đó, thầy.

-Em không nên gọi bạn là thằng, Đăng à - Thầy Vỹ góp ý.

-Dạ, bạn đó là...

-Em cũng không cần nói tên bạn đó ra đâu!- Thầy Vỹ khoát tay.

-Sao vậy thầy?- Tôi ngơ ngác, thái độ của thầy hoàn toàn nằm ngoài tiên liệu của tôi - Thằng đó, à quên, bạn đó...

https://thuviensach.vn

-Thầy không muốn có ấn tượng xấu về học trò của mình- Thầy Vỹ điềm đạm giải thích - Bạn đó lúc này đã biết sợ rồi, chắc sẽ không làm gì sai trái nữa đâu!

Định chính là đứa xô tôi xuống suối ngày nào khiến tôi suýt chết sặc. Nó là thằng chuyên nghĩ ra những trò tai quá. Tôi không biết một đứa như nó cóthay đổi được không nhưng nghe thầy Vỹ nói vậy, tôi không háo hức giục thầy xử phạt nó nữa. Nhưng kể từ lúc đó, tôi nghỉ chơi với Định.

Cả thằng Trí hay cặp kè với tôi tôi cũng cạch mặt, dù Trí chỉ là đứa về hùa.

Chính vì lẽ đó mà mùa hè năm nay tôi chẳng có ai để chơi cùng, ngoài chú tiểu Khôi.

Nhưng chú tiểu Khôi cũng một lần làm tôi chết lặng.

Lần đó, sau một hồi đi lang thang dọc các khóm cây rình bắt ve sầu, nghĩ bụng về nhà chẳng biết làm gì, tôi chui vào chùa Giác Nguyên.

Chùa tĩnh mịch, chùa vắng ngắt, tôi đoán mọi ngươi có lẽ đang ngủ trưa. Không dám cất tiếng gọi chú tiểu Khôi, tôi nhẹ chân rón rén đi vào phòng học của chú.

Tôi xô nhẹ cửa, thấy chú đang ngồi đẵng bàn cặm cụi vẽ tranh.

Chú tiểu Khôi vẫn mê mải quẹt cọ không biết tôi đang đứng sau lưng.

-Chú vẽ gì vậy? - Tiếng tôi vang lên đáp "à" lên:

-À, chú vẽ Phật bà Quan Âm...

Nhưng mày tôi lập tức nhíu lại. Tôi cúi đầu xuống sát bức tranh trên bàn, lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

-Ủa, Phật bà sao trẻ quá vậy? Lại thấy quen quen!

-Tôi đâu có vẽ Phật bà.

Đột nhiên tôi la lên:

-Trời, chú vẽ nhỏ Thắm!

-Ờ.

-Sao chú vẽ nhỏ Thắm? Hổng lẽ chú cũng thích nó?

Tôi la lớn hơn, khiến chú phải đưa ngón tay lên miệng suỵt khẽ:

-Bậy

-Còn chối nữa!- Tôi thu nắm tay - Tôi méc sư thầy bây giờ!

Chú tiểu Khôi từ tốn:

-Tôi vẽ tặng Đăng đó.

-Tặng tôi?-Tôi tròn xoe mắt.

-Ờ- Chú mỉm cười - Tôi biết Đăng đang nhớ nó mà.

Chú tiểu Khôi làm tôi cảm động quá. Bậc tu hành như chú lẽ ra không nên quan tâm đến chuyện trần tục nhưng có lẽ thấy tôi đi qua những ngày hè bằng những bước chân buồn bã, chú quyết định vẽ tặng tôi bức tranh này. Chú tốt ghê!

-Chú tặng tôi bức tranh, tôi cũng phải kiếm cái gì tặng lại cho chú - Cuối cùng tôi nói.

https://thuviensach.vn

-Cái gì là cái gì?

Tôi toét miệng cười:

-Động phộng da cá!

https://thuviensach.vn

CÂY CHUỐI NON ĐI GIÀY XANH

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Chương 3

Chương 3.1

Đó là một mùa hè dài đằng đẵng với tôi. Từ khi bắt đầu ôm cặp đi học đến nay, tôi đã trải qua biết bao nhiêu mùa hè nhưng chưa có năm nào tôi mong cho mùa hè trôi nhanh đến vậy.

Tôi chán tiếng ve kêu. Tôi chán ngắm hoa phượng dù đó là loài hoa tôi yêu nhất trên đời. Tôi giấu bức tranh nhỏ Thắm vào giữa chồng tập, thỉnh thoảng lại lôi ra ngắm. Ngắm tới ngắm lui, tôi vẫn chẳng thấy nhỏ Thắm xinh tẹo nào. Nó chẳng xinh, mà sao tôi nhớ nó quá thể. Có lẽ tôi nhớ miệng cười của nó. Nhớ những lúc nó lơ đãng chống cằm trong giờ học bị cô Sa la hoài.

Nhớ những câu hỏi lẳng nhẳng của nó nữa.

Tôi mỉm cười ôn lại trong đầu cảnh nó lẽo đẽo theo tôi chỉ để hỏi đi hỏi lại mỗi câu "Đăng sợ chết sao Đăng liều mạng cứu mình?" khiến tôi phát bực. Nó ngốc ghê! Ai mà chẳng sợ chết nhưng thấy bạn lâm nguy thì mình phải cứu chứ. Các cao thủ võ lâm trong truyện Kim Dung chẳng làm vậy là gì!

Tôi lại nghĩ vẩn vơ nhớ đến đôi giày xanh của nó. Chẳng biết về quê ngoại,nó có đem đôi giày xanh theo không. Tôi hy vọng nó đem theo và khi mang đôi giày đó, nó sẽ nhớ đến tôi. Nghĩ ngợi lan man một buổi, thấy cuộc đời sao mà buồn tẻ quá, tôi lại chạy qua chùa Gíac Nguyên.

https://thuviensach.vn

Nhưng xem chú tiểu Khôi vẽ tranh hoài cũng chán. Một tháng trước khi nhập học, tôi siêng năng chạy xuống chơi nhà nội tôi.

Cất nhà trong khu đất của ông Cửu Năm còn có nhà ông Hoạch. Nhà ông ngay cạnh nhà bà tôi. Ông Hoạch có hai đứa con gái. Đứa lớn là nhỏ Lan, học cùng lớp với tôi. Đứa em nhỏ là Phượng, kém chị một tuổi nên học sau tôi một lớp.

Nhà ông Hoạch có cây khế ngọt mọc cạnh bờ rào, xum xuê trái. Lần nào thấy tôi qua chơi, nhỏ Phượng cũng nhờ tôi trèo cây hái trái cho nó.

-Sao mày không tự trèo? Cây khế này đâu có cao!

-Mẹ em không cho em trèo. Mẹ nói con gái không được trèo cây.

-Con gái con trai gì trèo cây chẳng được.

Tuy nói vậy, tôi vẫn bám cây trèo lên hái khế liệng xuống cho nhỏ Phượng chụp.

Nhỏ Phượng có vẻ mến tôi. Có lẽ vì nó không có anh trai. Bây giờ tự dưng có người con trai ở đây trờ tới và sẵn sàng nghe lời xúi giục của nó, chắc nó sung sướng lắm.

Giống như nhỏ Thắm, nước da nhỏ Phượng giống hệt trái bồ quân người ta vẫn xâu thành chuỗi bày bán ngoài chợ. Nhiều lúc tôi tự cốc đầu lần thần nhủ bụng: Có phải tôi chỉ thích chơi với mấy đứa con gái da ngăm?

Tôi không phủ nhận tôi thích chơi với Phượng vì nó giống nhỏ Thắm. Chơi với Phượng, tôi thấy lòng bớt trống trải. Tôi thấy bớt nhớ nhỏ Thắm hơn một chút trong những ngày tiếng ve đã bắt đầu thưa thớt và một buổi sáng thức dậy tôi ngỡ ngàng nhận ra dàn đồng ca trên những cành cây cao đã biến thành song ca, rồi đơn ca, rồi đến một ngày chú ve cuối cùng xếp lại

https://thuviensach.vn

chiếc vĩ cầm mỏng manh để lặng lẽ giã từ mùa hạ.

Nhỏ Lan không biết tôi thích nhỏ Phượng. Nó tưởng tôi thích nó. Mỗi lần gặp tôi, má nó ửng hồng và bẽn lẽn quay mặt đi chỗ khác. Tôi biết nhỏ Lan đã chỉ vờ ra vẻ thế thôi. Vì gần đây tôi thấy nó hay lên nhà tôi chơi với chị Hoài, chuyện chưa từng xảy ra trước đó. Lý do của nó mới chính đáng làm sao: khi thì nó xách theo xấp bánh tráng nướng, khi thì một chùm bánh ú. Nó bảo bà nội tôi nhờ nó cầm lên cho chị Hoài. Tôi và nhỏ Lan học chung với nhau bao nhiêu năm, chả bao giờ tôi thấy nó, nó đột ngột nhiệt tình quá mức. Về sau tôi phát giác có những thức ăn do bà tôi gửi lên thật, nhưng xen vào đó là những thứ chè ngọt do nhỏ Lan tự nấu. Nhưng tôi chẳng nói gì, sợ nó xấu hổ. Tôi thản nhiên ăn chè của nó và tiếp tục chạy xuống nhà chơi với em gái nó.

Chú tiểu Khôi thấy tôi dạo này ít chạy qua chùa giác Nguyên, lấy làm ngạc nhiên lắm.

Một hôm gặp tôi trước sân trường Bồ Đề, chú ngoắt lại:

-Dạo này sao tôi không thấy Đăng qua chùa chơi?

-Tôi ở nhà ôn bài - Tôi phịa.

-Ôn cái mốc xì! - Chú tiểu Khôi bĩu môi- Tôi qua nhà tìm Đăng mấy lần, có nào thấy Đăng ở nhà đâu!

-Tôi ôm tập xuống nhà bà nội ngồi ôn.

-Đăng xuống đó ôn chung với nhỏ Lan hả?

Chú tiểu Khôi làm tôi giật thót. Chắc chú nhìn thấy nhỏ Lan lên nhà tôi mấy ngày gần đây.

https://thuviensach.vn

Tôi nghiêm mặt:

-Chú đừng có đoán mò.

Tự nhiên chú tiểu Khôi:

-Đăng hết nhớ nhỏ Thắm rồi hả?

-Sao chú hỏi vậy?- Tôi nhìn chú, giọng cảnh giác.

Chú tiểu Khôi tinh quái:

-Tôi đọc ở đâu đó, ngươi ta bảo khi mình chơi với người con gái này mình sẽ quên ngay người con gái khác.

-Chú đọc toàn thứ linh tinh! - Tôi hừ mũi - Chú lo vẽ tranh Phật đi kìa!

Nói xong, tôi co giò chạy thẳng một mạch xuống nhà...bà nội tôi.

Chương 3.2

Tôi đâu có quên nhỏ Thắm. Tôi vẫn nhớ nó quá chừng đó chứ. Bằng chứng là có không ít lần tôi nằm mơ thấy nó. Tôi thấy tôi và nó hớn hở dắt tay nhau đi vô con suối ở xóm Trong, bì bõm lội từ bờ bên này sang bờ bên kia để hái hoa dong riềng rồi mỗi đứa cầm một nhành hoa đỏ ối trên tay đi lang thang trên đồng có suốt cả buổi chiều gió lộng. Sau những đêm nằm mộng, khi tỉnh giấc tôi thường bắt gặp mình bần thần một lúc lâu và trong đầu luôn mọc ra câu hỏi: Có bao giờ nhỏ Thắm cũng nằm mơ thấy tôi như tôi nằm mơ thấy nó không nhỉ? Tôi hỏi và tôi tự trả lời. Chắc là có!

Tôi thích chơi với nhỏ Phượng không có nghĩa là tôi thích nó cùng một kiểu như tôi thích nhỏ Thắm. Tôi xem nhỏ Phượng như em gái và tôi chắc nó

https://thuviensach.vn

cũng xem tôi như anh trai. Tôi không có em gái, tôi chỉ có chị. Chị Hoài rất thương tôi nhưng chị hay cấm tôi làm chuyện này chuyện nọ. Sau này chơi thân với nhỏ Thắm, tôi mới tìm thấy sự thảnh thơi bên một người con gái. Đó cũng là điều tôi cảm nhận được khi ở cạnh nhỏ Phượng.

Chú tiểu Khôi không biết tâm trạng của tôi. Chú tưởng tôi "thay lòng đổi dạ". Nhỏ Thắm cũng nghĩ như chú nên có lần nó lạnh lùng tuyên bố "Mình không thích Đăng ngày nào cũng xuống chơi với chị em nhỏ Lan đâu". Nhưng đó là chuyện sau này. Còn ngày nhỏ Thắm quay về thị trấn, nó làm tôi hoang mang ghê gớm.

Sau một mùa hè, nó xinh hẳn ra. Tôi không biết ở Chiêu Đàn bà ngoại nó cho nó ăn thứ gì mà khi gặp lại tôi thấy nó không hề giống nhỏ Thắm ngày nào. Tóc nó khác, nước da nó khác, gương mặt nó khác, đôi mắt nó khác, đôi môi nó khác, nói chung thứ gì cũng khác. Nó lột xác như ve sầu khiến tôi không dám lại gần. Tôi chỉ đứng xa xa nhìn trộm nó. Chỉ khi nó quay sang cười với tôi thì tôi mới gặp lại nét quen thuộc của cô bạn cũ.

Nhỏ Thắm cười với tôi hôm khai trường nhưng hôm sau khi tôi ghé nhà rủ nó đi học thì nó lắc đầu:

-Đăng đi trước đi!

Nhỏ Thắm làm tôi ngạc nhiên quá. Bẽ bàng nữa. Vì từ trước đến nay, nó chưa từng từ chối tôi. Tôi không rủ nó đi học, nó còn hờn dỗi trách móc "Đăng xấu quá". Vậy mà bây giờ nó giục tôi đi trước.

Lên lớp Chín, cô Ngại chỉ nhiệm cao hứng xếp con gái ngồi riêng con trai ngồi riêng nên tôi

không còn ngồi cạnh nhỏ Thắm để hỏi nó tại sao nó không muốn đi chung với tôi nữa. Tôi đành tự an ủi ủi: Chắc sáng nay nó bận việc gì đó nên không

https://thuviensach.vn

đi học sớm được.

Hoá ra tôi đã lầm. Ngày hôm sau lặp lại y hệt ngày hôm trước. Chỉ khác chút xíu: người bước ra cửa hàng không phải là nhỏ Thắm mà là mẹ nó.

-Con đi trước đi!

Mẹ nó bằng giọng dịu dàng nhưng tôi tưởng như bà đang chất đá vào lòng tôi. Và khi bà nói tiếp thì tôi nghe như sét nổ bên tai

-Từ nay con đừng ghé rủ bạn Thắm đi học nữa nha con!

Có lẽ khi không còn câu gì để nghe nữa trên cõi đời này thì tôi vẫn không nghe câu mẹ nhỏ Thắm vừa rót vào tai tôi một chút xíu nào. Có cái gì đó như là sự xấu hổ, nỗi tủi thân, niềm tuyệt vọng, tất cả trộn lẫn vào nhau bơm thành một quả bóng căng phồng trong ngực tôi khiến tôi muốn tức thở.

Khi bước đi, tôi nghe khoé mắt cay xè, chiếc cặp đột ngột nặng trĩu trên tay. Mùa hè qua tôi nhớ nhỏ Thắm biết bao, tôi mong ngóng nó từng ngày nhưng ngay khi về thị trấn nó bất ngờ tặng tôi nỗi buồn quá lớn.

Tôi không hiểu tại sao mẹ nhỏ Thắm lại cấm tôi rủ nó đi học, khi mà chúng tôi đã sánh bước bên nhau bao nhiêu năm trời. Hay là bà nhận ra năm nay hai đứa tôi đã lớn? Bà e răng tình bạn của chúng tôi đã không còn giống ngày thơ bé. Bà sợ sự thân thiết giữa tôi và nhỏ Thắm sẽ làm nảy nở thứ tình cảm khác lạ mà theo bà là chưa đến lúc, nhất điều đó sẽ làm cho con gái bà xao nhãng chuyện học hành. Ờ, chắc vậy. Nếu không, bà đã không khắt khe với bạn của con bà đến thế.

Nghĩ vậy, tôi nguôi nguôi được chút. Chỉ một chút thôi, như hớt một lớp váng mỏng bên trên khối sầu trong tâm hồn đứa con trai mới lớn. Cho nên mặt tôi vẫn dàu dàu. Tôi từ giã con đường đi ngang nhà nhỏ Thắm. Tôi không muốn kỷ niệm níu chân tôi. Mỗi sáng, thay vì luồn chợ, tôi đi đường

https://thuviensach.vn

vòng dù vì vậy mà đường đến trường xa hơn.

Để khoả lấp nỗi buồn, tôi quay lại tiệm cho thuê truyện của chú Lãm.

Thấy tôi ôm cặp bước vào, chú Lãm huơ cây nạng toét miệng cười:

-Lâu quá mới gặp con.

-Dạ.

-Con đã ra chàng thanh niên rồi.

-Dạ.

-Từ đây con đến đây nằm đọc truyện chắc không còn bị chị cấm cản?

Tôi lễ phép:

-Thưa chú, con đặt cọc để thuê sách về nhà.

Lớp Chín khác lớp Bảy. Nam sinh lớp Chín không thể lúc nào cũng túi rỗng tiền. Mặc dù tiền tôi kiếm được toàn theo phương pháp "hắc đạo". Một năm trước đây, ba tôi mua về một cái tủ lạnh chạy bằng dầu hoả. Mẹ tôi và chị Hoài pha xi rô cho vào từng túi ni lông nhỏ rồi bỏ vào ngăn đá, bán cho tụi học trò trường Bồ Đề cạnh nhà. Tiền thu được, chị Hoài bỏ vào con heo đất đặt trên đầu tủ lạnh. Chỉ cần một cây kim gút bay một cọng kẽm thò vào rãnh hẹp ở bụng heo, tôi khều tiền giấy lẫn tiền xu nhanh như chớp.

-Con thuê truyện của Kim Dung hay Cổ Long?- Chú Lãm hỏi tôi.

-Dạ, con thuê truyện Quỳnh Dao.

-Chà, chú bé năm nào đã biết yêu rồi!

https://thuviensach.vn

Chú Lãm trêu tôi khiến tôi đỏ mặt. Tôi đã biết yêu chưa? Chắc là chưa! Nhưng từ ngày nhỏ Thắm xa lánh rồi với sự ủng hộ của mẹ nó, lần đầu tiên tôi thấy lòng buồn rười rượi. Trước khi nhỏ Thắm đi Chiên Đàn, bên tôi đập cánh như chim. Khi nó quay về, tôi giống hệt con tàu mắc cạn, chả thiết tung tăng cựa quậy.

Tôi đâm ra chán truyện kiếm hiệp. Lệnh Hồ Xung mải uống rượu, Lục Tiểu Phụng chỉ khoái kẹp vũ khí đối phương giữa hai ngón tay. Chẳng ai giúp tôi vơi được phiền muộn. Chẳng ai nói cho tôi biết khi một đứa con gái không thích đi học chung với tôi, tôi phải làm gì.

Tôi vùi đầu vào những chuyện tình sướt mướt của Quỳnh Dao, thấy đám trai gái trong truyện bị tình yêu làm cho bươu đầu sứt trán, tự nhiên thấy mình cũng được an ủi phần nào.

Chương 3.3

Đến ngày thứ ba, chú tiểu Khôi nhận ra sự khác lạ:

-Sao Đăng không đi chung với nhỏ Thắm nữa?

Tôi hờn dỗi:

-Tình bạn giữa tôi và nó đã đắp chiếu rồi.

Chú tiểu Khôi không biết tôi vừa thuổng một câu trong tiểu thuyết Quỳnh Dao.

Chú rụt cổ:

-Đăng nói gì nghe ghê!

-Ờ, đắp chiếu xong rồi đặt bát hương lên trên.

https://thuviensach.vn

Thấy tôi bắt đầu nói năng văng mạng, chú tiểu Khôi vỗ vai tôi:

-Hai đứa giận nhau à?

Tôi buồn bã kể cho chú tiểu Khôi nghe sự tình. Nghe xong, chú xoa đầu, cảm khái:

-Lạ quá ha!

Chú thấy lạ là phải. Tôi là người trần tục còn thấy lạ, huống chi chú là bậc tu hành. Mặc dù bậc tu hành đó rất quan tâm đến chuyện tình cảm của người trần tục.

Thằng Phan năm nay vẫn ngồi cạnh tôi. Nó đã mười bốn tuổi nên được ba mẹ mua cho chiếc xe đạp để tự đạp đi học mỗi ngày. Vì vậy lên lớp Chín, hễ tan trường là nó phóc lên yên chạy một mạch về ngã ba Cây Cốc, không còn la cà ở thị trấn đàn đúm với tôi nữa. Tuy vậy vào lớp nó vẫn chơi thân với tôi.

Một hôm nó kéo tôi ra góc sân, hỏi dò:

-Mày thất tình à?

-Thất tình cái đầu mày!

Phan nhìn lom lom vào mặt tôi:

-Mày không thất tình sao mặt mày giống đưa đám quá vậy?

Tôi quay mặt đi chỗ khác:

-Đưa đám kệ tao!

-Kệ sao được! Mày là bạn tao mà.

https://thuviensach.vn

Tôi không rõ Phan nghĩ như thế thật hay nó đang pha trò nhưng câu nói của nó vẫn khiến tôi rưng rưng cảm động. Tôi quay lại:

-Phan này.

-Gì?

Tôi cắn môi:

-Đã bao giờ mày thích con nhỏ nào chưa?

-Chưa. Nhưng tao chơi thân với một con nhỏ trong xóm.

-Con nhỏ nào vậy?

-Tao có nói mày cũng không biết đâu. Hè vừa rồi tao hay đi chăn bò chung với nó.

Tôi chớp mắt:

-Mẹ nó không cấm à?

-Cấm chuyện gì?

-Cấm hai đứa mày đi chăn bò chung ấy.

-Không. Mẹ nó còn nói: "Con coi chừng giùm em với nhé. Đừng để bò ăn lúa của người ta".

-Mẹ nó tốt ghê - Tôi chép miệng, nói như than - Chả bù với mẹ nhỏ Thắm.

Tới đây, Phan bắt đầu hiểu ra:

-Mẹ nhỏ Thắm cấm mày chơi với nó à?

https://thuviensach.vn

-Ờ, mẹ nó không cho tao ghé nhà rủ nó đi học nữa.

-Lạ quá ha!

Phan nói giống hệt chú tiểu Khôi. Khác với chú tiểu Khôi là kêu "lạ" xong, Phan nhíu mày ngẫm nghĩ. Tôi ngắm gương mặt đăm chiêu của Phan, cố đoán xem cái gì đang mọc ra trong óc nó. Thằng này có biết tài là bất cứ chuyện gì trên đời nó cũng cắt nghĩa được, không hề lúng túng mảy may. Lần trước nó phân tích hai chứ "cao học" khiến tôi phục lăn, dù sau này tôi mới biết là nó nói bừa.

Trước đôi mắt hau háu của tôi, Phan trầm ngâm nói:

-Con gái tới tuổi này nhiều bậc làm cha làm mẹ cứ sợ con mình mất duyên, mày ạ.

Phan nói như thể nó là "bậc làm cha mẹ" chính hiệu khiến tôi thừ mặt:

-Là sao hở mày?

Phan đưa tay lên cằm mân mê, trông nó giống hệt ông ngoại tôi dù cằm nó nhẵn thín: -Tức là cha mẹ không muốn con gái mình thân mật quá mức với bạn trai, sợ thiên hạ đồn đại, về sau sẽ khó lấy chồng.

Phan nói có lý quá. Ờ, thế mà tôi cũng không nghĩ ra. Và tôi bất giác hỏi, giọng tiếc nuối:

-Hồi bé thì con gái con trai chơi thân với nhau bao nhiêu cũng được hả mày?

-Dĩ nhiên rồi. Hồi bé thì cởi truồng tắm mưa chung cũng chẳng ai la rầy.

Tôi nhớ những năm tháng đã qua, cũng chẳng xa xôi gì, chỉ mới năm ngoái đây thôi, tôi và nhỏ Thắm thân thiết với nhau biết là chừng nào và nếu

https://thuviensach.vn

xếp những kỷ niệm đã có giữa hai đứa tôi từ trước đến nay như người ta xếp gạch, chắc hẳn thị trấn tôi đã có một con đường dài tít tắp chạy từ chùa Giác Nguyên đến ngã ba Cây Cốc, có khi chạy tuốt vô Chiên Đàn cũng nên.

Tôi nhìn Phan, bần thần:

-Thế bây giờ tao phải làm gì để mẹ nhỏ Thắm cho phép tao đi học chung với nó?

-Mày về nói ba mẹ mày đem trầu cau qua hỏi cưới nó cho mày?

-Tao đập mày nghe Phan. Tao hỏi thật mà mày cứ giỡn!

-Tao đâu có giỡn.

-Mười bốn tuổi mà cưới hỏi gì!

-Tao đâu có bảo mày cưới nhỏ Thắm ngay bây giờ. Hỏi cưới chứ chưa cưới. Kiểu giống như đặt cọc trước vậy. Có như vậy ba mẹ nó mới khỏi lo. Và mày tha hồ ghé nhà rủ nó đi học.

Rồi nó kết luận gọn ơ:

-Nói vậy là hiểu rồi ha!

Chuyện cưới vợ mà thằng Phan nói nghe giống như chuyện mua bò, đặt cọc với chẳng đặt kiếc.

Nhưng tôi không đủ lý lẽ để cãi nhau với một đứa mồm mép như nó.

Tôi phẩy tay "Mày chỉ toàn xúi bẩy" rồi quay lưng đi thẳng, mặc nó tức tối nhìn theo.

Chương 3.4

https://thuviensach.vn

Tôi ghé chơi nhà bà tôi để quên đi nghĩ ngợi. Thầy hiệu trưởng trường tiểu học tôi đã chuyển đi nơi khác, không còn ở trọ nhà bà nữa. Bây giờ suốt ngày quấn quýt bà là bầy cháu nhỏ - mấy đứa em họ tôi.

Gặp tôi, bà hay nói câu chú Lãm vẫn nói:

-Ồ, cháu bà bây giờ đã ra dáng thanh niên.

Thỉnh thoảng bà lại trêu:

-Lớn nhanh thế này, chẳng mấy chốc cháu bà đã cưới vợ được rồi.

Trước đây nghe bà trêu, tôi chỉ nhe răng cười. Nhưng từ khi được thằng Phan bày kế hỏi cưới nhỏ Thắm, tôi cũng cười, nhưng cười méo xẹo.

Lảng vảng quanh bà một lúc, tôi len lén chạy qua nhà nhỏ Lan. Tôi lại trèo lên cây khế cạnh bờ rào, hái trái liệng cho nhỏ Phượng, Phượng là con nhỏ cực kỳ dễ thương. Tôi đã bao lần sơ sẩy ném khế trúng đầu nhỏ, nó chỉ xuýt xoa "Bể đầu em rồi" nhưng liền sau đó nó toét miệng ra cười.

Phượng càng lớn càng giống nhỏ Thắm. Cách đây mấy tháng, mặt nó tròn quay. Vậy mà bây giờ, như được thời gian đẽo gọt, mặt nó đột ngột thon dài trông xinh đáo để. Nó thành thiếu nữ lúc nào mà tôi chẳng hay?

Nhưng Phượng càng giống như nhỏ Thắm, tôi càng rầu. Nó làm tôi nhớ quay quắt đến mối giao tình đứt đoạn giữa tôi và nhỏ bạn thân của mình. Nhiều nhân vật nam của Quỳnh Dao khi ở bên cô gái này lập tức quên bẵng cô gái kia - đúng như những gì chú tiểu Khôi từng nói. Tôi không giống chút gì với bọn họ. Những lúc ở bên nhỏ Phượng tôi luôn nhớ về nhỏ Thắm. Nhỏ Thắm chắc không biết điều đó. Nên có một lần, tôi ôm một chồng sách từ nhà chú Lãm bước ra, bất ngờ gặp nó chạy xe ngang qua. Vừa nhác thấy nó mặt tôi lập tức tái đi, còn tim thì đạp dồn. Tôi chưa biết phản ứng như thế nào, nhỏ Thắm thình lình thắng xe ngay trước mặt tôi:

https://thuviensach.vn

-Đăng nè!

Câu nói quen thuộc đập vào tai khiến tôi mừng mừng tủi tủi. Tôi mấp máy môi, định nói một câu gì đó nhưng chẳng có âm thanh nào bật ra. Chỉ vì tôi quá đối bất ngờ. Chỉ vì lòng tôi đang đong đầy hờn giận.

Đợi một lúc thấy tôi nghệt mặt ra, và có vẻ tôi sẽ đứng trơ như vậy cho đến tối, nhỏ Thắm nói nhanh:

-Mình không thích Đăng ngày nào cũng xuống chơi với chị em nhỏ Lan đâu!

Buông thõng một câu, nhỏ Thắm đạp xe chạy mất, bỏ lại tôi ngơ ngác đứng trông theo. Chiều đó, tôi ngẩn ngơ đếm bước trên đường về, bắt gặp mình buồn vui lẫn lộn. Tôi không rõ ràng bằng cách nào nhỏ Thắm biết tôi vẫn xuống chơi nhà chị em nhỏ Lan. Chắc nó tình cờ trông thấy, hoặc nó nghe đứa nào mách lẻ. Nhưng tại sao nó không thích tôi chơi với chị em nhỏ Lan, trong khi nó từ chối đi học chung với tôi như ngày xưa còn bé? Ngay cả lúc gặp nhau trên lớp nó cũng chả buồn trò chuyện với tôi. Nó nghe lời mẹ nó, nó muốn thẳng tay tẩy xoá tình bạn giữa tôi và nó, sao bây giờ nó nói những điều như thế để tôi phải nghĩ ngợi vẩn vơ?

Tôi hoang mang kể lại chuyện đó cho chú tiểu Khôi. Nghe xong, chú tiểu Khôi lại xoa đầu:

-Lạ quá há!

Lần này tôi không để cho chú "lạ quá há" suông nữa:

-"Lạ" là sao?- Tôi hỏi vặn.

Chú gãi cổ, lẩm bẩm:

https://thuviensach.vn

-Con gái thật khó hiểu.

Tôi bực mình:

-Nếu con gái dễ hiểu thì tôi hỏi ý kiến chú làm gì!

Xưa nay chơi với chú tiểu Khôi, tôi toàn làm chuyện tréo ngoe: tôi chẳng bao giờ thắc mắc về "đạo" chỉ chăm chăm hỏi về "đời". Nhưng chú không thèm để tâm đến cơn giận vô cớ của tôi, chỉ tặc lưỡi:

-Đăng hỏi bạn Phan xem!

Nghe tôi giãy bày tâm sự, Phan gật gù như triết gia:

-Con gái đứa nào chẳng vậy!

Tôi nhớ đến chú tiểu Khôi:

-Mày muốn bảo con gái khó hiểu?

Phan bĩu môi:

-Tụi nó chỉ làm ra vẻ khó hiểu thôi. Đi guốc vào bụng tụi nó rồi, sẽ thấy tụi nó dễ hiểu nhất trần gian.

Phan làm tôi nôn nao quá:

-Vậy mày cắt nghĩa đi! Vì lý do gì nhỏ Thắm không muốn tao chơi với tụi em nhỏ Lan?

Tôi liếm môi, hồi hộp nói thêm:

-Có phải vì nó vẫn thích tao không?

-Nó chả thích gì mày - Phan nhếch mép - Nếu thích, nó đã không tuân lời

https://thuviensach.vn

mẹ nó răm rắp.

Tôi nuốt nước bọt:

-Thế...

Phan ngắt ngang lời tôi:

-Bọn con gái là chú ích kỷ . Đối với nhỏ Thắm, mày giống như ngôi nhà vậy. Thích thì nó ở, không thích thì nó dọn ra. Nó dọn ra nhưng nó không muốn chị em nhỏ Lan dọn vào. Thà nó bỏ nhà hoang cho chó vào ị bậy.

Rồi nó nhún vai theo thói quen:

-Nói vậy là hiểu rồi ha!

Thằng Phan này, lên lớp Chín không biết nó bắt chước ai hay nó ăn nhầm thứ gì mà tự dưng sính nói câu "Nói vậy là hiểu rồi ha", mặc dù nhiều khi nó nói xong chẳng ai hiểu nó vừa nói gì -Hiểu cái đầu mày chứ hiểu! - Ví von của Phan khiến tôi nóng mặt - Mày ví tao như ngôi nhà hoang,còn xui chó vào ị nữa là sao?

Thực ra tôi giận Phan không phải vì lối so sánh ví von bất nhã của nó khiến tôi có cảm giác vừa bị ai nắm chân tôi lôi xuống nước. Từ lúc gặp nhỏ Thắm trước nhà chú Lãm, trái tim thoi thóp của tôi đã bắt đầu tìm lại được nhịp đập bình thường. Tôi tưởng Phan sẽ bơm thêm hi vọng vào trái tim đang cựa quậy trong lồng ngực tôi để giúp tôi hồi sinh, ngờ đâu nó phang một búa chí mạng khiến tôi muốn lăn quay ra đất. Thằng ác nhơn!

Chương 3.5

Sau lần gặp gỡ tình cờ đó, nhỏ Thắm nói chuyện với tôi thêm lần nào nữa. Ở trên lớp, tôi và nó ngồi ở hai dây bàn khác nhau nên nếu muốn tôi cũng

https://thuviensach.vn

không có dịp gợi chuyện. Những phân tích độc địa của thằng Phan càng góp phần đánh quỵ ý chí tôi, khiến tôi gỡ bỏ khỏi đầu ý định lân la đến gần nhỏ Thắm.

Thỉnh thoảng tôi thấy nhỏ Thắm nhìn về phía tôi khi tôi liếc trộm nó. Lần nào cũng vậy, bắt gặp ánh mắt của tôi là nó hấp tấp quay mặt đi. Tôi không rõ nhỏ Thắm nghĩ gì trong lúc đó, còn tôi luôn luôn bị mất tập trung với hàng mớ câu hỏi hiện ra lăn tăn trong đầu: Tại sao nó nhìn mình? Cái nhìn đó có ý nghĩa gì? Có phải nó nhìn mình như một ngôi nhà hoang? Từ khi bắtđầu chơi thân với nhỏ Thắm đến nay, chưa bao giờ tôi phải làm cái việc vất vả là đoán xem nó nghĩ gì. Tôi cũng không nghĩ chuyện dò xét người khác lại làm tôi mệt mỏi đến vậy.

Tôi định nhờ thằng Phan giải đáp nhưng tôi nhanh chóng dẹp bỏ ngay ý định đó. Tôi sợ nó lại gieo vào đầu tôi những ý nghĩ đen tối và giúp cho nỗi tuyệt vọng trong lòng tôi nhanh chóng lên ngôi.

Tôi cũng không nói gì với chú tiểu Khôi, vì không muốn một lần nữa nhìn bàn tay xoa xoa chiếc đầu láng bóng kèm theo câu "lạ quá há" chán ngắt

Những ngày này tôi cũng không bén mảng đến nhà nhỏ Lan. Tôi hết ham trèo lên cây khế hái trái cho nhỏ Phượng. Tôi sợ nhỏ Thắm biết được, sẽ giận tôi. Đôi khi tôi không hiểu nổi mình. Nhỏ Thắm đã hắt hủi tôi, đã quay lưng với tôi một cách thô bạo, vậy mà tôi vẫn không muốn làm trái ý nó. Tôi cứ sợ nhỏ Thắm biết được tôi vẫn tiếp tục chơi với chị em nhỏ Lan, chuyện tình cảm tôi sẽ bị bít lối về.

Hoang mang, buồn chán, tôi đi tìm sự khuây khoả bằng cách một mình lần mò vào con suối ở xóm Trong. Tôi đi tìm kỷ niệm. Kỷ niệm bao giờ cũng đẹp và đặc biệt là không biết phản bội. Quê tôi bắt đầu vào mùa mưa, cỏ lên xanh rờn dọc khắp lối đi. Nắng chiều hửng lên cuối chân trời và trên cao mây tụ thành bầy trông như hàng nghìn cánh cò chen chúc. Đám trẻ chăn bò thấp

https://thuviensach.vn

thoáng xa xa trên bãi thả nhưng hôm nay dường như biết tôi buồn, chẳng đứa nào có ý định gây hấn. Tôi đi thơ thẩn giữa cánh đồng li ti hoa dại, thấy lòng từ từ dịu lại. Có cảm giác những cánh bướm chập chờn chung quanh đã cõng nỗi buồn của tôi đem đi đâu xa lắm. Tôi mỉm cười khi nhớ lại nét mặt hoảng hốt của nhỏ Thắm khi nó phát giác tôi buông tay để nó bơi một mình ven suối. Tôi cũng nhớ cả lúc nó nhặt cây đánh nhau với lũ trẻ chăn bò để giải cứu tôi, sau đó hai đứa sánh bước bên nhau nhẩn nha ăn chung một trái ổi trên đường về.

Con suối thơ mộng dần dần hiện ra trước mặt tôi. Trong khi tôi bước đến gần, đưa mắt ngắm những cành lá xum xuê đổ bóng xuống mặt nước và định tìm một gốc cây ven bờ để ngồi chơi, miệng tôi bỗng há hốc.

Ai như là nhỏ Thắm? Đúng là nó rồi. Nó ngồi trên bờ, thõng hai chân xuống suối. Mặc dù nhỏ Thắm ngồi xoay lưng về phía tôi nhưng tôi vẫn nhận ra nó đã thôi thắt bím. Cả chiếc xe đạp màu vàng nằm nghiêng trên bãi có kia cũng đúng là chiếc xe nó thường đi.

Nhưng điều này làm ngực tôi tức nghẹn là chiếc áo màu xanh lá cây trên người nó. Đã lâu lắm tôi mới thấy nhỏ Thắm mặc chiếc áo này. Đã vậy, trên đầu nó hôm nó đang đội một chiếc nón vải cùng màu, chả rõ nó vòi mẹ mua từ lúc nào.

Tôi đứng yên sau lưng nhỏ Thắm một lúc lâu, không dám cất tiếng gọi, không dám nhúc nhích. Tôi đứng đó, gần như bất động, cứ sợ chỉ cần thở mạnh hình ảnh trước mắt tôi sẽ tan đi như một giấc mơ.

-Đăng phải không? - Nhỏ Thắm thình lình cất tiếng, nó gọi tôi mà sao tôi nghe như gió gọi tên tôi.

Nhỏ Thắm hỏi mà tôi không ngoái đầu lại. Tôi chẳng rõ bằng cách nào nó biết tôi đang đứng đó, nhưng tôi không ngạc nhiên. Tôi đã sớm nhận ra hồi

https://thuviensach.vn

còn nhỏ, tôi biết nhiều thứ hơn nó. Nhưng từ đầu năm lớp Chín đến nay, dường như nó đã biết nhiều thứ hơn tôi.

-Ơ - Tôi ngẩn ngơ đáp.

-Đăng đi bơi hả?

Tôi nuốt nước bọt:

-Không.

-Vậy Đăng lại đây ngồi chơi với mình.

Tôi e dè bước lại, vẫn loay hoay chân trên cỏ.

Nhỏ Thắm vỗ tay lên cạnh chỗ ngồi:

-Đăng ngồi xuống đi!

Tôi ngập ngừng ngồi xuống, ngạc nhiên thấy mình ngoan ngoãn như đang ngồi cạnh cô Sa năm nào.

Trong khi tôi đang còn lúng túng chưa biết xếp hai tay của mình vào đâu, nhỏ Thắm quay sang tôi, mỉm cười:

-Đăng nghỉ chơi với chị em nhỏ Lan rồi hả?

-Ờ - Tôi chép miệng, tự dưng thấy mình có lỗi với nhỏ Lan, nhỏ Phượng quá chừng. -Mình đâu có bảo Đăng nghỉ chơi với hai đứa đó. Mình chỉ không thích ngày nào. Đăng cũng chạy xuống nhà tụi nó thôi.

Tôi nói như phân bua:

-Tại nhà tụi nó kế nhà nội tôi.

https://thuviensach.vn

Đột nhiên tôi phát hiện khoé mắt nhỏ Thắm ươn ướt. Tôi dè dặt hỏi, thấy bụng mình thót lại:

-Thắm vừa khóc hả?

Nhỏ Thắm không trả lời câu hỏi của tôi. Nó đong đưa chân, nói:

-Đăng thấy cái gì đây không?

-Thấy. Đôi giày xanh.

Nó sờ tay lên chiếc nón:

-Cái này nữa?

-Tôi thấy từ nãy rồi. Chiếc nón xanh.

-Hôm nay Đăng thấy mình giống cây gì?

Tôi nhìn chiếc áo xanh của nó, tủm tỉm:

-Cây chuối non.

-Đăng còn giận cây chuối non không?

Tôi biết tôi còn oán trách "cây chuối non" nhiều lắm. Những ngày vừa qua thái độ của nhỏ Thắm làm tôi buồn thỉu buồn thiu. Nhưng chỉ cần vài phút ngồi cạnh và trò chuyện vui vẻ với nó, nỗi hờn giận trong lòng tôi bay biến mất. Tôi lại thấy ngày xưa của tôi quay về trong nụ cười của nhỏ bạn thân.

Tôi đáp, giọng dịu dàng:

-Trước đây thì giận. Bây giờ tôi hết giận rồi.

Tôi nhận ra tôi đã không còn "mày-tao" với nhỏ Thắm, không hiểu tại sao.

https://thuviensach.vn

Có lẽ vì nhỏ Thắm đã lớn. Cả tôi nữa, tôi cũng không còn là chú bé ngày nào. Mối quan tâm của tôi bây giờ đã khác, nỗi buồn vui trong lòng tôi bây giờ cũng khác. Khi người ta lớn, niềm vui và nỗi buồn cũng lớn lên theo. Trong những giấc mơ của tôi, không chỉ có châu chấu chuồn chuồn như những ngày thơ bé. Đã có bão giông theo về trong những đêm gió luồn qua mái lá. Ờ, ngay cả giấc mơ cũng lớn lên đó thôi.

Chương 3.6

Tôi biết, dù ngại ngần đến mấy cuối cùng tôi cũng không thể lảng tránh câu hỏi mà nếu không thốt ra trong lúc này tôi e tôi sẽ không còn dẹp nào nữa.

Tôi đưa mắt nhìn cánh hoa dong riềng đỏ rực bên kia như một mặt trời vừa mọc ra từ nách lá, ngập ngừng hắng giọng:

-Thắm nè.

-Gì hả Đăng?

-Tại sao mẹ Thắm không thích tôi ghé nhà rủ Thắm đi học nữa?

Có lẽ nhỏ Thắm biết sớm muộn gì tôi cũng hỏi nó câu đó. Tôi chắc nó đã chuẩn bị câu trả lời. Nhưng trong buổi chiều lộng gió bên bờ suối đó, nhỏ Thắm đã im lặng rất lâu sau câu hỏi của tôi.

Tôi ngồi bên cạnh nó, cảm giác hồi hộp như ngồi cạnh một bãi mìn. Tôi không rõ nó cất giấu bí mật nào trong đầu, bí mật đó trọng đại như thế nào và nhất là nó có sẽ sẵn sàng tiết lộ cho tôi biết hay không.

Hai đứa ngồi lặng thinh trong nắng trong gió trong mùi cỏ tháng mười dịu

https://thuviensach.vn

dàng vây bọc - như vậy một lúc lâu.

Cuối cùng, trong lúc tôi ngẩng đầu nhìn may bay, cố đừng để nôn nao quá, tiếng nhỏ Thắm vọng vào tai tôi ri rí như tiếng dế cất lên cạnh chỗ ngồi.

-Ba mẹ mình bắt mình lấy chồng.

Câu nói của nhỏ Thắm khiến tôi giật bắn, suýt chút nữa ngã lộn nhào xuống suối.

-Thắm vừa nói gì? - Tôi sửng sốt - Ba mẹ Thắm bắt Thắm lấy chồng?

Tôi nhìn chằm chằm vào mặt nhỏ bạn, chờ nó toét miệng ra cười như hồi bé: "Mình giỡn chơi thôi" Nhưng không có gì giống như tôi đang mong đợi. Nhỏ Thắm sụp mắt xuống, thở ra:

-Ờ.

Nhỏ Thắm "ờ" nhỏ xíu mà tôi tưởng như có một phát đạn vừa sượt qua tai. Tôi liếm môi, không giấu vẻ ngờ vực:

-Thắm nói thật hả Thắm?

Tôi nhìn cái gật đầu của nó, cố tin nó đang trêu tôi:

-Thắm còn nhỏ mà chồng con gì!

-Không phải lấy chồng ngay bây giờ. Nhưng khi lớn lên mình sẽ lấy người đó Tôi hỏi, nghe giọng mình nghẹn lại:

-Người đó là ai?

-Mình không biết.

https://thuviensach.vn

Lần thứ hai, nhỏ Thắm khiến tôi giống như đút đầu vào hầm tối:

-Trời đất! Lấy chồng mà không biết chồng mình là ai!

-Ờ.

Nhỏ Thắm lại "ờ". Sao hôm nay tôi ghét tiếng "ờ" đó quá thể.

Theo như những gì nhỏ Thắm kể lại với tôi sau đó, ba nó và ba chồng tương lai của nó hồi trẻ từng đi học ở Huế, cùng ở chung với nhau một phòng trọ. Đôi bạn thân đó trong lúc hào hứng đã giao hẹn sẽ làm sui với nhau ngay từ khi cả hai còn chưa lấy vợ. Chính nhỏ Thắm cũng không rõ đó là lời hứa nghiêm túc hay chỉ là vui miệng nói chơi. Suốt mười năm qua nó chưa một lần nghe ba nó đề cập đến chuyện này. Cuối năm lớp Tám, ba nó đột ngột đem chuyện hứa hẹn hồi xưa ra nói với mẹ nó. Ba nó thú nhận chính ông cũng quên bẵng lời giao ước năm nào nhưng người bạn của ông vừa rồi bỗng nhiên nhắc lại.

-Thắm không biết bạn của ba Thắm là ai?

-Mình có hỏi nhưng mẹ mình không nói. Và mẹ không muốn mình chơi thân với Đăng nữa, sợ gia đình người ta dị nghị.

Giọng nhỏ Thắm bắt đầu chuyển sang sụt sịt. Tôi nhìn đôi mắt ầng ậng nước của nhỏ bạn thân, thở dài:

-Đó là lý do mẹ Thắm bắt Thắm vào Chiên Đàn ở nhà ngoại suốt ba tháng hè phải không? Nhỏ Thắm khẽ gật đầu. Tôi nhìn chiếc nón màu xanh lấp lánh nắng trên mái tóc nó, tự nhiên thấy lòng nặng trĩu. Nhỏ Thắm là cô bạn thân duy nhất của tôi. Tôi vẫn nghĩ hai đứa tôi sẽ cùng lớn lên bên nhau, sẽ ngày ngày đi chung một con đường đến lớp, sẽ cởi lòng chia sẻ với nhau mọi vui buồn trong cuộc sống. Trong trí não non nớt của đứa con trai mười bốn tuổi, tôi chỉ mong thế thôi. Chưa bao giờ tôi mơ mộng xa hơn. Thỉnh thoảng tôi

https://thuviensach.vn

cũng nghĩ đến chuyện sau này nhỏ Thắm sẽ lấy chồng và chồng nó có thể không phải là tôi, nhưng điều đó chỉ thoáng qua đầu tôi, có làm tôi hoang mang chút nhưng sau đó tôi quên đi rất nhanh.

Dù sao cho đến giờ phút này, thứ tình cảm mà tôi cảm nhận được ở nhỏ Thắm là một tình bạn ấm áp, thân thiết. Chúng tôi thân nhau đến mức này đã quen với sự có mặt của đứa kia bên cạnh. Khi nhỏ Thắm đi xa, tôi nhận ra tôi nhớ nó biết chừng nào. Và cả nó nữa, chắc nó cũng nhớ tôi. Nếu không, tại sao chiều nay nó một mình đạp xe vào xóm Trong để ngồi ngẩn ngơ bên con suối ngày nào. Tuy cả tôi lẫn nó không đứa nào giải thích điều gì đã thúc đẩy mình có mặt ở đây nhưng đứa này đều đọc thấy tâm sự trong mắt đứa kia như thể cả hai đang nhìn vào gương.

Tôi đưa tay bứt một cọng cỏ bên cạnh chỗ ngồi, chép miệng:

-Không đi học chung với Thắm nữa, tôi thấy buồn buồn thế nào!

-Mình cũng vậy.

Nhỏ Thắm bâng khuâng nói, tôi nhìn sang thấy nó cũng đang vò một cọng cỏ trên tay. Tự nhiên tôi buột miệng theo ý nghĩ chợt nảy ra trong đầu:

-ước gì Thắm là con trai.

-Con trai à?- Nhỏ Thắm có vẻ ngạc nhiên.

-Ờ - tôi bùi ngùi - Nếu Thắm là con trai, mình sẽ tha hồ đi học chung, tha hồ chơi với nhau như hồi bé mà chẳng sợ ai cấm cản1

Có lẽ đó là ước mơ ngây ngô nhất trong đời tôi nhưng tôi tin đó là một ước mơ rất đỗi chân thành.

Nghe tôi nói vậy, nhỏ Thắm ngồi im. Lát sau nó đưa bàn tay vừa nghịch

https://thuviensach.vn

cỏ lên mũi, cười nói:

-Cỏ mật thơm quá hả Đăng.

Câu nói của nhỏ Thắm chẳng liên quan gì đến ước mơ buồn cười của tôi. Nhưng tôi không ngạc nhiên. Tôi chỉ ngạc nhiên tại sao miệng nó cừoi mà nó lại ngân ngấn nước. Nó đã thôi khóc từ nãy rồi kia mà. Hay có con gì vừa bay vào mắt nó.

Chương 3.7

Những cơn mưa thị trấn kéo dài lê thê khiến tôi thấy lòng mình ướt sũng trong nhiều ngày. Tôi đã thấy thôi giận nhỏ Thắm nhưng không vì vậy mà đầu óc tôi thanh thản hơn. Có phải từ nay tôi đã mất một người bạn? Ý nghĩ đó cứ bám chặt lấy tôi, làm tôi buồn muốn khóc.

Tôi tò mò hỏi mẹ tôi:

-Mẹ lấy chồng năm mấy tuổi hả mẹ?

-Mười chín tuổi.

Mẹ tôi đáp. Và bà ghẹo tôi:

-Sao tự nhiên con hỏi chuyện này? Con đã định lấy vợ rồi sao?

Tôi nhẩm tính. Như vậy năm năm nữa nhỏ Thắm sẽ lấy chồng. Và tôi giận dỗi nhủ bụng: Kệ nó đi! Nó chả thích lấy chồng sớm để được tô son môi như cô Sa là gi!

Tôi chạy qua chùa Giác Nguyên tìm chú tiểu Khôi:

-Mẹ chú lấy chồng năm mấy tuổi hả chú?

https://thuviensach.vn

-Tôi không biết.

-Ờ.

-Tôi đâu có biết ba mẹ tôi là ai. Thầy Chân Tuệ bảo tôi là đứa con nít, thầy nhặt được đem về nuôi.

Thầy Chân Tuệ là sư thầy trụ trì chùa Giác Nguyên. Thầy đã nói vậy, chắc chú tiểu Khôi không biêt gốc gác của mình thật.

Hôm sau đến lớp, tôi kéo vai Phan

-Mẹ mày lấy chồng năm bao nhiêu tuổi, mày có biết không Phan?

-Mười bảy tuổi.

Thằng Phan làm tôi méo xệch miệng. Nếu nhỏ Thắm lấy chồng sớm như mẹ thằng Phan thì nó chỉ còn tự do có ba năm. Ờ, nhưng trong ba năm đó, nó có được tự do hẳn đâu. Mẹ nó đâu có cho nó chơi với tôi. Mẹ nó đâu có biết nó vẫn khóc thầm về chuyện đó. Tôi nhớ lại câu hỏi của nhỏ Thắm bên bờ suối lúc hai đứa chuẩn bị chia tay "Nếu mai mốt mình đi lấy chồng, Đăng có còn thích chơi với mình nữa không?". Lúc đó suýt chút nữa ôi đã quay lại cách xưng hô cũ: "Tao thì vẫn thích chơi với mày nó có rượt đánh rao không thôi!". May mà đến phút chót tôi kịp dằn lại cơn giận bất thần. Và tôi buồn bã đáp:

-Lúc nào tôi cũng thích chơi với nhỏ Thắm á.

Tôi biết tôi luôn thích chơi với nhỏ Thắm. Điều đó mãi mãi không thay đổi, dù nó có lấy chồng hay không. Nhưng những giọt nước mắt tôi nhìn thấy trên má nó hôm nào khiến tôi xót xa.

Chắc nhỏ Thắm không muốn lấy chồng theo cách đó. Nó không muốn lấy

https://thuviensach.vn

chồng theo cách đó.

Nó không muốn lấy người nó không hề yêu thương, thậm chí không hề biết mặt. Tội nó ghê!

Nhưng ngay cả khi lấy được người mình thương, lấy chồng chưa chắc đã vui. Như cô Sa lấy anh Thắng. Tuần vừa rồi, nhỏ Ngọc về chơi hai ngày. Nó bảo nó nhớ nhà nên xin anh Thắng cho nó đáp xe về thị trấn thăm ba mẹ. Gặp lại bạn bè, nhỏ Ngọc vui lắm. Nhưng trong lúc nó cười, tôi vẫn thấy bóng mây u buồn phảng phất trong mắt nó. Chỉ vì cô Sa đã bỏ về nhà ba mẹ ở Duy Xuyên. Theo như nhỏ Ngọc buồn rầu kể lại với tôi, trong một lần có hơi men anh Thắng vui miệng tiết lộ chính anh là người phao tin đứa con riêng của cô Sa bị tượng đè chết ngoài công viên Đà Nẵng. Anh bảo nhờ mưu mẹo đó, anh mới cưới được cô Sa. Anh khoe chính tình yêu đã mách nước cho anh. Nào ngờ cô Sa đùng đùng nổi giận, mắng anh Thắng ác miệng. Cô kết tội anh đã đánh lừa cô. Và ngay hôm sau, cô bất ngờ bỏ nhà ra đi. Nhỏ Ngọc bảo khi tỉnh rượu, anh Thắng hối hận lắm. Nhưng cô Sa đã đi mất rồi.

Tôi không rõ cách anh Thắng chinh phục trái tim cô Sa là đúng hay sai. Chỉ biết câu chuyện của họ khiến đầu tôi quay quay, và trái tim tôi như bị bị gi cào. Bởi tôi yêu quý cả anh Thắng lẫn cô Sa. Tôi không bao giờ quên tuổi thơ của tôi lớn lên cùng với họ.

Nhỏ Ngọc bắt tôi thế thốt không được tiết lộ bí mật của vợ chồng anh Thắng với bất cứ ai. Dĩ nhiên nếu nó không căn dặn, tôi cũng sẽ không hé môi. Riêng bí mật của nhỏ Thắm, tôi e tôi không đủ sức ôm trọn một mình. Đôi lúc tôi muốn quên nó đi, tôi muốn ai đó mang nó ra khỏi người tôi phải đối diện với nó mỗi ngày. Luôn có cái gì đó loi choi quẫy đạp trong ngực tôi khiến mỗi khi nghĩ tới tôi lấy thấy tức thở.

Một hôm không nén được, tôi chạy qua chùa Giác Nguyên.

https://thuviensach.vn

-Gì đó, Đăng? - Chú tiểu Khôi tò mò khi nhìn thấy vẻ mặt nhớn nhác của tôi.

-Có chuyện bí mật này tôi muốn nói chú nghe.

Chú tiểu Khôi nhướn mắt:

-Chuyện gì vậy?

Tôi hít vào hơi:

-Nhỏ Thắm sắp lấy chồng.

-Đăng đừng có xạo. Chẳng ai lấy chồng tuổi này.

-Nó không lấy chồng ngay bây giờ. Nhưng ba, bốn năm nữa nó sẽ lấy. Ba nó đã hứa với người ta rồi.

Chú tiểu Khôi bắt đầu nhận ra tôi không đùa. Chú nhíu mày:

-Sao Đăng biết?

-Chính nhỏ Thắm nói với tôi. Đó là lý do mẹ nó không cho nó chơi với tôi.

Chú tiểu Khôi gãi trán:

-Nhỏ Thắm lấy ai vậy?

-Tôi không biết.

-Nhỏ Thắm không nói với Đăng sao?

Tôi nhún vai:

https://thuviensach.vn

-Ngay cả nhỏ Thắm cũng không biết chồng tương lai của nó là đứa nào.

-Đăng đang kể chuyện tiếu lâm hả?

Tôi định nói "Tiếu lâm cái đầu chú!" nhưng cái nhìn đầu cạo nhẵn của chú, tôi sợ mắc tội với nhà Phật, bèn nuốt câu nói vào bụng.

-Hồi trước ba nó và bạn của ba nó giao hẹn sau này sẽ gả cho nhau. Nhỏ Thắm chỉ biết vậy thôi.

Nó không biết bạn của ta nó là ai.

Chú tiểu Khôi lộ vẻ trầm tư:

-Thế thái độ của nhỏ Thắm thế nào?

-Còn thế nào nữa! Nó khóc.

-Thật không đó?

Sự nghi ngờ của chú tiểu Khôi làm tôi nổi khùng. Tôi nghiến răng:

-Tôi nói xạo tôi làm con chó. Tôi vừa gặp nó ở con suối xóm Trong.

Lúc bình thường, thế nào chú tiểu Khôi cũng chọc ghẹo chuyện tôi gặp nhỏ Thắm ở trong suối.

Chú sẽ bảo hai đứa tôi bí mật hẹn hò. Hôm nay mải nghĩ ngợi về chuyện lấy chồng của nhỏ Thắm, chú tiểu Khôi quên trêu tôi. Chú chỉ chép miệng:

-Tội nhỏ Thắm quá há, Đăng?

Chương 3.8

Lần thứ hai tôi giã từ tiệm cho thuê truyện của chú Lãm. Trong những

https://thuviensach.vn

ngày này, các chuyện tình sướt mướt của Quỳnh Dao chẳng giúp ích gì cho tôi ngoài việc chất thêm vào lòng tôi những khối sầu.

Tôi quay lại nhà thầy Vỹ. Tôi muốn tìm xem trong tủ sách trinh thám của thầy có cách thức nào giải cứu cho nhỏ bạn của tôi không.

Từ khi lên lớp Chín, tôi đã thôi học thầy Vỹ. Nhưng thỉnh thoảng tôi vẫn vào hội trường chơi bóng bàn với thầy.

Thầy Vỹ chớp mắt khi thấy tôi bước vào nhà:

-Lâu quá em không ghé thầy

-Thưa thầy, lâu nay em bận học.

-Ờ, em ráng học cho tốt. - Thầy đặt tay lên vai tôi. Năm nay là năm cuối cấp rồi.

Thầy ngạc nhiên khi nghe tôi hỏi mượn truyện.

-Em vẫn có thì giờ đọc truyện cho đầu óc bớt căng thẳng sau khi học bài.

Thầy Vỹ không biết tôi nói dối. Thầy gật gù:

-Ờ, đó cũng là một cách thư giãn tinh thần.

Tôi ôm một chồng sách từ nhà thầy Vỹ về, vùi đầu nghiên cứu. Tôi thức khuya lơ khuya lắc, đọc đến mắt đỏ kè, vẫn không thấy một điệp vụ nào trong đó các thám tử giúp một cô bé mười bốn tuổi thoát khỏi một cuộc hôn nhân áp đặt.

Tôi liệng sách trinh thám qua một bên, lục lọi đống truyện ông ngoại tôi mới tăng. Sách ngoại tôi mua mới cho, lúc này đã xếp kín mặt bàn, nhưng cũng chẳng có cuốn sách nào bày vẽ cho tôi được mưu kế gì.

https://thuviensach.vn

Trong khi tôi chìm vào tuyệt vọng, thị trấn bất ngờ xảy ra một chuyện lạ lùng.

Một sáng sớm, bà ƯỚC mở cửa dọn hàng thấy trước vách nhà có ai dán một tờ giấy, ghi "Phản đối hôn nhân lạc hậu. Con gái lớn lên phải được lấy người mình thương".

Bà ƯỚC tá hoả, giật vội tờ giấy khỏi vách, đem vào giấu trong nhà. Tất nhiên hai vợ chồng bà không kể chuyện này với ai, sợ thiên hạ thắc mắc, đàm tiếu. Nhưng những kẻ đi chợ sớm có người nhìn thấy tờ giấy đó. Thế là đồn râm ran cả thị trấn, mặc dù không ai biết rõ nội tình.

Buổi sáng xảy ra chuyện, buổi trưa nhỏ Thắm đạp xe lên nhà tôi.

-Đăng!- Nó ngoắt tôi ra cổng.

Đã lâu lắm nhỏ Thắm không ghé tôi. Sự xuất hiện bất ngờ của nó khiến tôi tròn xoe mắt. Tôi hấp tấp chạy ra:

-Thắm lên chơi hả?

Ngược với vẻ mừng rỡ của tôi, mặt nhỏ Thắm hầm hầm:

-Mình lên hỏi tội Đăng.

-Hỏi tội? -Tôi thụt lui một bước - Hỏi tội gì?

Cho tới lúc đó, tôi vẫn chưa biết chuyện tờ giấy vì hôm đó là chủ nhật, tôi ngủ một mách đến trưa trở trưa trật. Khi nhỏ Thắm đến tìm, tôi vẫn chưa bước chân ra khỏi nhà.

-Tộii làm mẹ mình suý đứng tim mà chết chứ tội gì.

Tôi vẫn ù ù cạc cạc:

https://thuviensach.vn

-Thắm nói gì tôi không hiểu.

-Đăng đừng có giả vờ - Nhỏ Thắm cao giọng - Nếu không phải Đăng thì tối hôm qua ai dán tờ giấy đó lên vách nhà mình.

-Tờ giấy nào?

Nhỏ Thắm xoáy mắt vào tôi:

-Còn hỏi nữa! Đăng nói thật đi! Chuyện đó do Đăng làm phải không?

Tôi nhăn nhó đưa tay bứt tóc:

-Đến lúc này tôi vẫn chưa biết Thắm nói chuyện gì.

Có lẽ vẻ mặt khó coi của tôi khiến nhỏ Thắm động lòng. Nó nhíu mày, phân vân:

-Chẳng lẽ mình nghi oan cho Đăng?

-Thắm nói rõ cho tôi nghe xem. Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sau một thoáng ngần ngừ, nhỏ Thắm thuật cho tôi nghe chuyện sáng sớm nay mẹ nó đã nhìn thấy tờ giấy trước cửa nhà như thế nào và bà đã suýt ngất ra sao. Nó vừa kể vừa nhìn tôi bằng ánh mắt thăm dò.

Trong một phút, tôi thấy gò má mình nóng bỏng và phải vất vả lắm tôi mới không quay mặt đi.

Lúc đó, tôi nghĩ ngay đến chú tiểu Khôi. Ngoài tôi ra, chỉ còn chú biết được bí mật của nhỏ Thắm. Nhưng tôi vẫn cảm thấy ngờ ngợ. Tôi không tin một đệ tử nhà Phật nửa đêm lẻn ra khỏi chùa để xuống chợ làm một chuyện mà người trần tục còn không dám làm.

https://thuviensach.vn

Tôi nghĩ lung tung trong đầu nhưng ngoài mặt làm ra vẻ ngạc nhiên:

-Ai vậy ta?

Nhỏ Thắm tặc lưỡi:

-Đăng có kể bí mật của Thắm cho ai nghe không?

-Không - Tôi chối, nghe bụng mình thót lại.

-Lạ thật.

-Ờ, lạ ghê!

Tôi lật đật hùa theo và tin cách đuổi khéo nhỏ Thắm bằng cách quay đầu vào nhà, vờ la lớn:

-Mẹ đợi con một chút! Con vào ngay đây!

Lần đầu tiên trong đời, tôi cầu mong nhỏ bạn thân của tôi về lẹ lẹ.

Chương 3.9

Nhỏ Thắm không biết tôi đánh lừa nó. Ba mẹ tôi về thăm ngoại từ sáng. Trong nhà chỉ có tôi và chị Hoài.

Khi tôi trò chuyện với nhỏ Thắm trước cổng thì chị Hoài đứng cạnh cửa sổ tò mò ngó ra.

Chị hỏi ngay khi tôi vừa quay vào nhà:

-Trưa nắng chang chang mà con Thắm đi đâu vậy?

https://thuviensach.vn

-Nó lên chơi với em?

Chị Hoài nhướn mắt:

-Lên chơi sao nó không vào nhà mà đứng ngoài cổng?

Tôi ấp úng:

-Dạ, nó có việc phải đi ngay.

-Nếu vậy, thì đâu có gọi là lên chơi.

Tôi chưa kịp nghĩ ra cách giải thích, chị Hoài hỏi dộp luôn:

-Nó lên hỏi tội em về chuyện dán giấy trước cửa nhà nó phải không?

Giống như chị Hoài vừa nhét một trái chanh vào họng tôi. Tôi đứng chết trân, trố mắt ra nhìn chị, ú ớ không nói nên lời. Tôi không dán tờ giấy đó, nhưng tôi sửng sốt về cách chị đoán được nội dung cuộc trò chuyện giữa hai đứa tôi.

-Nhìn cái gì! - Chị Hoài hừ mũi - Hồi sáng đi chợ chị nghe người ta đồn ầm.

Tôi nuốt nước bọt:

-Em không làm chuyện đó.

-Thế tại sao con Thắm đi kiếm em?

-Thì nó cũng nghĩ như chị -Tôi nhăn nhó - Nó tưởng em là thủ phạm.

Chị Hoài đột ngột thấp giọng:

-Ba mẹ con Thắm bắt nó lấy chồng hả?

https://thuviensach.vn

-Dạ.

-Nó mới học lớp Chín mà.

Tôi đành kể cho chị Hoài chuyện hôn ước oái oăm của nhỏ Thắm, cẩn thận dặn chị không được hé môi với ai.

Nghe xong, chị Hoài tỏ vẻ bất bình giùm nhỏ Thắm:

-Ông ƯỚC đúng là lãng xẹt! Thời buổi bây giờ mà làm cái chuyện y như thời phong kiến.

Mặt tôi vừa tươi lên sau câu nhận xét của chị đã vội sụp xuống khi chị nheo mắt nhìn tôi:

-Bộ em thương con Thắm hả?

-Đâu có - Tôi giật thót - Em với nó chỉ là bạn thôi.

-Thế sao em ghi câu "Con gái lớn lên phải lấy được người mình thương"?

Tôi có cảm giác chị Hoài đang cố ý lùa tôi bực mình. Tôi nhún vai, cố đừng để gắt gỏng:

-Em đã nói không phải em mà.

Chị Hoài thoắt nghiêm mặt lại, và câu nói tiếp theo của chị cho thấy chị không tin lời tôi. -Em chớ dại làm những trò trẻ con như thế. Đây là chuyện người lớn chứ không phải chuyện của con nít.

Tôi không buồn đôi co với chị Hoài. Tôi biết sự nghi ngờ trong lòng chị đang cao như núi và tôi không có cách nào san bằng ngọn núi đó.

Đợi chị Hoài đi vào bếp, tôi tức tốc chạy qua chùa giác Nguyên.

https://thuviensach.vn

-Chú phải không? - Tôi chỉ tay vào chú tiểu Khôi đang ngồi học bài trước cổng chùa, mặt hầm hầm.

Chú tiểu Khôi ngơ ngác:

-Phải không chuyện gì?

Vẻ mặt thật như đếm của chú tiểu Khôi làm tôi điên tiết. Tôi hổn hển tuôn ra một tràng: -Chú đừng có làm bộ. Dòng chữ "Phản đối hôn nhân lạc hậu. Con gái lớn lên phải được lấy người mình thương" là do chú viết phải không?

-Không - Chú tiểu Khôi lắc đầu - Không phải tôi.

Tôi nghiến răng trèo trẹo:

-Người tu hành không được nói dối nghe chú. Nói dối là có tội với Phật tổ đó.

-Tôi không viết thật mà.

-Chú không viết thì ai viết? - Tôi chồm ngừoi tới trước, răng nhe ra đầy hăm doạ -Chuyện này ngoài tôi ra, chỉ có chú biết thôi.

Có lẽ sợ tôi lên cơn điên cắn cho chú một phát, chú tiểu Khôi ngập ngừng thú nhận:

-Bạn Phan cũng biết.

-Trời đất! - Tôi la lớn - chú kể cho nó nghe hả?

Chú tiểu Khôi quay đầu đi chỗ khác để tránh ánh mắt của tôi. Chú không trả lời nhưng sự im lặng của chú chẳng khác nào một cái gật đầu.

Tôi chần chừ:

https://thuviensach.vn

-Sao chú đi kể với nó?

Chú tiểu Khôi thở hắt ra

-Tôi muốn nhờ nó nghĩ cách giúp nhỏ Thắm -Hừ, thằng đó chỉ toàn nghĩ cách bậy bạ.

Đang nói, tôi sực nhớ ra một chuyện.

-Ủa, thằng Phan ở tuốt dưới ngã ba Cây Cốc, chẳng lẽ nửa khuya nó đạp xe lên thị trấn để gián tờ giấy đó?

-Nó chỉ viết chữ thôi. - Chú tiểu Khôi gãi trán, bối rối đáp - Còn tờ giấy do tôi dán.

-Chú giỏ quá ha!

Tôi quét mắt khắp ngươi chú tiểu Khôi. Khác với đồng phục học trò tụi tôi, hằng ngày chú mặc áo tràng màu lam đến lớp. Bảng tên thay vì may trực tiếp vô áo, chú ép ni lông và dùng kim băng gắn lên trước ngực, có lẽ để tiện tháo ra lúc tan trường. Lúc không đi học, chú tự hỏi không biết ban đêm chiếc áo chú mặc có tiện cho việc "dạ hành" như Sở Lưu Hương trong truyện Cổ Long hay không.

-Đăng giận tôi hả? - thấy tôi không nói gì, chú tiểu Khôi rụt rè hỏi.

-Không. Tôi chỉ giận nhỏ Thắm.

Chú tiểu Khôi ngạc nhiên:

-Sao Đăng giận nó?

-Khi nãy nó lên nhà tôi. Nó tra hỏi tôi như công an tra hỏi kẻ cướp không bằng1 -Đăng đừng hiểu lầm nó.

https://thuviensach.vn

-Hiểu lầm gì! Nó bảo vì tôi mà nó bị ba nó đánh đòn. Nhưng tôi nghĩ nó tức giận vì tờ giấy đó làm nó không lấy được chồng thì đúng hơn.

Tôi tức tối tuôn một tràng và không để cho chú tiểu Khôi kịp lên tiếng xoa dịu, tôi băng qua sân trường Bồ Đề, chạy một mạch về nhà.

Chương 3.10

Hôm sau tôi thộp cổ thằng Phan trên lớp:

-Mày ngon quá há, Phan!

Phan biết ngay tôi muốn nói chuyện gì. Nó chớp mắt:

-Tại chú tiểu Khôi nhờ tao nghĩ cách chứ bộ.

-Bộ hết cách rồi sao mà mày nghĩ ra cách tà đạo này. Mày có biết nhỏ Thắm lên tận nhà hoạnh hoẹ tao không?

-Cái gì tà đạo? - Phan nhăn nhó gỡ tay tôi ra - Mày ngon hơn tao thì mày nghĩ ra cách khá đi!

-Cách khác...hả?

Thách thức của Phan khiến tôi bất giác cà lăm.

Những ngày qua tôi đã xoay tới xoay lui hàng trăm ý nghĩ trong đầu, đã ngồi soi mặt hàng giờ vào từng trang sách trinh thám của thầy Vỹ, vẫn không nảy ra được mẹo nào. Có lẽ chị Hoài nói đúng, đây là chuyện của người lớn. Chuyện của người lớn bao giờ cũng nằm ngoài tầm tay của chúng tôi. Bọn học trò lớp Chín dù sao cũng chưa đủ lớn khôn để sắp xếp đời mình và đời của bạn mình. Ờ, nhưng mà sắp xếp làm gì! - nghĩ tới đây tôi lại thấy ấm ức - mình sắp xếp cho nó, nó càng ghét mình thêm.

https://thuviensach.vn

Phan không hiểu tâm sự của tôi. Thấy mặt tôi bỗng dưng xịu xuống, nó thò lỏ mắt nghiêng ngó:

-Sao? Không nghĩ ra được cách nào hay hơn tao phải không?

-Ờ.

Tôi thở dài, tính nói xấu nhỏ Thắm một câu cho hả tức nhưng cuối cùng tôi kiềm lại được. Sáng nay, lúc vừa đặt chân vô lớp tôi đã hấp tấp đảo mắt nhìn quanh. Tuy giận nhỏ Thắm, tôi vẫn nơm nớp sợ nó bỏ học vì xấu hổ. Gỉa như nó đến lớp, tôi e nó sẽ không chịu đựng nổi những lời chọc ghẹo của bạn bè. Nhưng nhỏ Thắm làm tôi ngạc nhiên vô kể. Nó không những ôm cặp đi học bình thường, tôi thấy nó vẫn cười nói tự nhiên với đám bạn gái trong lớp như không hề có gì xảy ra.

Có lẽ bạn bè không nỡ trêu nó, hoặc không nghĩ ra lý do gì để trêu. Ờ, làm sao tụi bạn có thể nghĩ nó là nhân vật chính trong câu chuyện lùm xùm này. Nó mới mười bốn tuổi mà. Hơn nữa trong thời gian đó thị trấn đang ồn lên chuyện chị Hoè lấy chồng. Thế là thiên hạ lập tức quên ngay tờ giấy dán trước nhà bà ƯỚC, một phần vì người ta không hiểu nội dung của nó định ám chỉ điều gì. Có người đoán đó chỉ là trò nghịch ngợm của lũ tiểu yêu trong khu chợ. So với chuyện nhắng nhố trẻ con đó, hoa khôi lấy chồng là sự kiện trọng đại hơn nhiều. Trong một thị trấn phẳng lặng như nơi tôi ở, đám cưới của chị Hoè giống như một biến cố.

Hồi anh Thắng giả điên, thị trấn Hà Lam vui hơn bây giờ. Với những tràng tiếng Pháp lốp bốp và bài hát Aline thường bất thình lình vang lên trước cổng trường tiểu học, trẻ con bọn tôi còn có cái để mà chờ đợi. Lần cuối cùng anh Thắng đem lại sự sôi nổi cho thị trấn là lúc anh ngồi rền rĩ hát trước giường bệnh của cô Sa, người lớn con nít bu đen bu đỏ xem như xem xiếc. Chỉ tiếc là sau lần đó, anh cưới cô Sa rồi đem cô đi mất, trả lại cho thị trấn vẻ buồn tẻ quen thuộc. Bây giờ, chị Hoè-người mà anh Thắng từng ngoảnh mặt,

https://thuviensach.vn

bằng cuộc hôn nhân muộn màng của mình đã thay anh bơm vào đời sống lặng lờ của quê tôi luồng không khí náo nhiệt và mọi người lại vớ được đề tài hấp dẫn để bàn tán suốt ngày.

Bọn trẻ con cũng kéo vào vòng xoáy này. Cả đống cái miệng háo hức:

-Ê, biết tin gì chưa? Chị Hoè sắp lấy chồng -Chị Hoè lấy ai vậy mày?

-Nghe nói chú rể đẹp trai như tài tử xi nê.

Gần đến ngày cưới, thông tin bắt đầu rò rỉ. Chú rể là một bác sỹ làm ở bệnh viện lớn trong Sài Gòn. Chị Hoè quen anh trong một lần đưa mẹ vào trong chữa bệnh.

Trong mắt cư dân thị trấn. Sài Gòn là một kỳ quan. Đó là một xứ sở bí mật, xa xăm, lộng lẫy, giàu sang. Nó như thuộc về một thế giới khác. Chúng tôi chỉ nhìn thấy Sài Gòn trên các tờ hoạ báo sặc sỡ. Dạo đó, quê tôi rất ít người có dịp đi Sài Gòn. Phải thật giàu như tiệm vải nhà chị Hoè hoặc phải học giỏi cỡ "cao học" như anh Thắng mới đi được tới xứ đó. Không hiếm người ao ước đi Sài Gòn một lần trong đời cho biết "nó" là cái gì rồi về chết cũng cam lòng.

Chú rể không những người Sài Gòn mà còn là bác sĩ, càng thếm oai phong. "Bác sĩ, kỹ sư" là một cái gì cao siêu vĩ đại vào thời đó. Ao ước tột bậc của các bậc phụ huynh trong thị trấn là con mình cố làm sao học tới bác sĩ, kỹ sư. Nó không chỉ đánh giá, mà còn đồng nghĩa với giàu có, với ô tô nhà lầu. Nhưng để trở thành bác sĩ, kỹ sư cũng khó ngang với trở thành phi công vũ trụ nên rốt cuộc chưa có con người hiếu thảo nào ở quê tôi thoả mãn được giấc mơ quá đáng của các đáng sinh thành. Vậy mà đùng một cái, chồng chị Hoè là bác sĩ. Lại là bác sĩ Sài Gòn.

Chuyện cứ thế mà ầm ĩ cho tới ngày nhà chị Hoè dựng rạp trước cổng

https://thuviensach.vn

tiệm vải.

Hoá ra chồng chị Hoè khác xa lời đồn thổi. Anh không giống tài tử xi nê chút nào. Người anh đen và lùn, đứng thấp hơn chị Hoè nửa cái đầu.

Trong dân tình đã xuất hiện những lời độc địa:

-Tưởng sao, hoa lài rốt cuộc lại cắm bãi cứt trâu!

Các chàng trai nhờ thất tình chị Hoè mà trở thành nhạc sỹ cũng kéo nhau về thị trấn trong dịp này - vì hiếu kỳ và cả vì đố kỵ. Vài người trong số họ tỏ vẻ hả hê khi phát hiện kẻ thắng cuộc có dung mạo xấu xí ngang với chàng Trương Chi chèo đò.

Có người, trong lúc say mèm, đã ứng tác bài hát " Thương cho môt đoá hoa lài" rồi ôm đàn gảy tưng tưng và ông ổng hát ngay cạnh lều rạp đám cưới.

Trong khi gia đình chị Hoè chưa biết phản ứng thế nào thì cư dân thị trấn, kể cả người vừa thốt câu chế nhạo "hoa lài cắm bãi cứt trâu", xúm nhau đuổi đánh anh nhạc sĩ ba trợn khiến anh phải vứt đàn chạy thẳng xuống ngã tư Hà Lam leo lên xe đò vọt mất. Lý lẽ của những kẻ trừng phạt được đám đông nhiệt liệt hoan nghênh: Nhận xét, chê bai là một chuyện, còn phá đám ngày vui của người ta là chuyện khác - chuyện thất đức, không chấp nhận được.

Nghe tin này, chị Hoài tặc lưỡi:

-Chuyện vợ chồng là do duyên số, em ạ.

Mẹ tôi bình luận:

-Đàn ông giá trị ở chỗ có tài hay không. Vẻ ngoài đâu có quan trọng.

Bà nội tôi móm mém:

https://thuviensach.vn

-Mấy đứa đẹp mã chỉ lo đàn đúm, ăn chơi. Chính mấy đứa xấu trai mới chỉ thú học hành, đỗ đạt thành tài.

Anh Thắng cũng quay về trong dịp này. Anh mua một bó hoa, viết một tấm thiệp rồi đem tới tiệm vải lịch sử chúc mừng chị Hoè.

Thắng Phan bình luận:

-Cỡ "cao học" xử sự có khác!

Phan không biết chuyện cô Sa bỏ về Duy Xuyên. Nên nó không biết "cao học" xử sự đôi khi cũng rất ẩu.

Chuyện chị Hoè lấy chồng gợi tôi nhớ đến hôn ước bí mật của nhỏ Thắm. Nên tôi không hề thấy háo hức như lũ bạn. Tôi chỉ tò mò về sự xuất hiện của anh Thắng ở thị trấn.

Những ngày này tôi quẩn quanh trước cửa nhà nhỏ Ngọc nhiều hơn là chỗ tiệm vải chị Hoè. Chỉ để dò xem thái độ của anh Thắng. Chỉ để mong giải đáp được thắc mắc đang cộm lên trong ngực: Chị Hoè hớn hở đi lấy chồng trong khi anh thì bị vợ bỏ, liệu anh có buồn không? Tôi hỏi và tôi không tìm thấy câu trả lời trong nét mặt tươi tình của anh Thắng. Tôi không biết anh bình thản thật hay anh cố tình làm ra thế. Tôi chỉ biết, nếu mai kia nhỏ Thắm đi lấy chồng chắc tôi buồn lắm.

Con mắt trên tường nhà nhỏ Ngọc hình như cũng nghĩ giống tôi. Nó nhìn tôi như muốn nói:

Buồn chứ sao không!

Lần đầu tiên tôi nhận ra mình không tránh tia nhìn của nó.

https://thuviensach.vn

CÂY CHUỐI NON ĐI GIÀY XANH

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Chương 4

Chương 4.1

Chị Hoè lấy chồng đột ngột. Và ra đi vội vã. Gần như chị không từ giã ai. Dĩ nhiên con gái phải theo chồng nhưng cách chị đi như chạy trốn làm tôi thấy có điều gì đó bất nhẫn. Tôi đoán là chị chạy trốn miệng lưỡi người đời. Người đời thực ra không độc ác gì nhưng cứ thích bình phẩm chuyện thiên hạ, tự xem mình có quyền phán xét mọi thứ, bất chấp những phát ngôn của mình có làm cho người khác tổn thương hay không. Vì vậy, không ác mà thành ác.

Một tuần sau ngày chị Hoè lên xe hoa, ông Cứ hớt tóc dạo thình lình qua đời. Ông sống một mình trên Dốc Sỏi, không vợ không con. Người ta bảo ông say rượu, nửa đêm ra sau hè đi tiểu trong lúc trời mưa rả rích nên bị trúng gió đột quỵ.

Ông Cứ không có thân thích ở thị trấn. Cũng không ai rõ ông từ đâu trôi. Khi tôi bắt đầu có hiểu biết, đã thấy ông lang thang trên các ngả đường với chiếc thùng gỗ trên tay và vệt trầu trên miệng. Một cái tông đơ, một cái quan tài cất trong nhà, dặn hàng xóm nếu chẳng may ông có bề gì thì lo hậu sự giùm.

Cái chết của ông Cứ vô tình chia đôi thị trấn. Các phụ huynh mặt mũi rầu rĩ lo lắng vì không biết ngày mai ai sẽ cắt tỉa tóc tai cho bọn trẻ, trong khi lũ con trai nhóc tì nhảy cẫng lên, mặt mày tươi hơn hớn như vừa nhận được quà

https://thuviensach.vn

tết.

Tôi không thuộc đám hội hè đó, vì tôi đã lớn. Đã lâu tôi không còn là đối tượng hù doạ của ông Cứ. Chưa kể chính ông là người đã vớt tôi lên từ dưới Bàu Hà Kiều.

Trước những sự kiện đó, tôi bắt gặp mình buồn vui lẫn lộn. Có lẽ buồn nhiều hơn. Từ bé đến lớn, tôi đã quá quen thuộc gần gũi với những gương mặt chung quanh mình, dù đó là những gương mặt tôi yêu hay là những gương mặt tôi ghét. Nhưng vượt lên trên mọi yêu ghét thông thường, trong sâu thẳm của lòng mình tôi tự nhiên xem những gương mặt đó là một phần của cuộc đời tôi. Là một cái gì đó vô cùng gắn bó. Tất cả đã in dấu trong trí não tôi, đã làm nên cuộc sống tinh thần của một đứa con trai mới lớn. Khi thầy hiệu trưởng trường tiểu học chuyển đi nơi khác , khi anh Thắng cô Sa nhỏ Ngọc và bây giờ đến lượt chị Hoè bỏ vào Sài Gòn, rồi cả ông Cứ chết đi, tôi cảm thấy đời tôi đang dần trở nên trống trải. Có cảm giác những ngày tháng đang trôi qua mặt tôi đang thiếu vắng điều gì. Nó không còn đầy đủ nữa, vì vậy cũng không còn vui tươi như khi tôi còn bé.

Tôi hình dung được một ngày kia nhỏ Thắm bỏ đi luôn thì cuộc sống của tôi sẽ như thế nào. Hắn lúc đó nó không còn giống như bây giờ. Chắc nó giống thị trấn sau một trận bão lớn, những gì tươi đẹp và bình yên nhất đều bị gió cuốn đi.

Trong rất nhiều ngày tôi cố ép mình đừng nghĩ đến nhỏ Thắm nhưng câu chuyện của nó cứ bám chặt tâm trí tôi, như không phải đó là câu chuyện đến từ bên ngoài mà tự nó âm thầm mọc ra từ một kẽ nứt nào đó dưới lớp võ não khiến ngày nào tôi cũng bắt quả tang mình thở đều trên nỗi giận hơn phiền muộn.

Sau lần ghé nhà tôi để vặn vẹo tra hỏi về chuyện tờ giấy, nhỏ Thắm không gặp tôi thêm lần nào nữa. Hằng ngày tôi vẫn nhìn thấy nó trên trường, vẫn

https://thuviensach.vn

thấy nó đi lại cười nói nhưng hình ảnh nó trước mắt tôi luôn chập chờn như thế tôi đang nhìn nó qua một màn sương mờ ảo.

Một hôm chú tiểu Khôi hỏi tôi:

-Đăng có muôn biết đứa nào là chồng tương lai của nhỏ Thắm không?

Câu hỏi bất ngờ của chú tiểu khiến tôi ngẩn ra mất mấy giây. Tôi định gật đầu nói "muốn" nhưng một cơn phẫn nộ bất thần chặn họng tôi lại. Tôi mím môi giọng bất cần:

-Không.

Chú tiểu Khôi nhướn mắt:

-Đăng không muốn biết thật hả?

-Kh...không...ng...-Tôi lặp lại, đã kém quả quyết hơn.

Chú tiểu Khôi mỉm cười:

-Đăng không muốn biết thì thôi.

Tôi không thích nụ cười của chú tiểu Khôi chút xíu nào. Nó giống như là "Thí chủ đừng chọc cười bần tăn nữa". Tôi định phớt tỉnh nhưng sự tò mò trong lòng tôi đã thắng thế.

-Chú biết thằng đó à? - Tôi liếm môi hỏi.

-Tôi không biết. Nhưng muốn điều tra xem nó là ai thì vẫn có cách.

-Dò hỏi xem đứa nào trong lớp có ba từng học ở Huế.

Chú tiểu Khôi làm tôi phục lăn. Tôi nhớ tôi từng kể cho chú nghe ba nhỏ

https://thuviensach.vn

Thắm và bạn của ba nó trước đây trọ chung ở Huế. Theo lời nhỏ Thắm, hồi đó ông nội nó làm thư kí cho một hãng buôn ở An Cựu, đem ba nó theo. Lúc đầu bạn của ba nó ở chỗ khác, về sau chơi thân với nhau ba nó rủ về ở chung nhà. Cái chi tiết cỏn con đó, lúc nghe tôi chẳng để tâm lắm, càng không có ý định khai thác để truy lùng tung tích chồng tương lai của nhỏ Thắm, dù tôi đã ngốn cả đống truyện trinh thám của thầy Vỹ. Chú tiểu Khôi từ bé đến lớn chắc chỉ đọc kinh sách, vậy mà xem ra chú có máu thám tử hơn tôi.

Tôi tặc lưỡi xuýt xoa:

-Chú tài thật đấy! Chuyện vậy mà chú cũng nghĩ ra.

-Không phải tôi - Chú tiểu Khôi thật thà thú nhận - Bạn Phan nghĩ ra đó.

Lại thằng Phan "tà đạo". Thằng này thật lắm trò. Nhưng tôi phải công nhận nhờ nó nghĩ ra chuyện viết khẩu hiệu bậy bạ hôm nọ, tôi mới biết nhỏ Thắm chẳng xem tình cảm của tôi ra gì.

Tôi đi tìm gặp Phan, chưa kịp nói gì nó đã hất đầu:

-Mày nghe chú tiểu Khôi trình bày kế hoạch của tao chưa?

-Rôi.

-Vậy là hiểu rồi ha!

-Hiểu cái con khỉ! -Cái kiểu nói như thể luôn luôn đúng của nó khiến tôi nổi điên - Nếu tìm ra được thằng chồng của nhỏ Thắm thì tụi mình làm gì?

Phan ngớ ra:

-Ờ há! Tao cũng chẳng biết!

Nó đưa tay sờ cằm một hồi rồi nhe răng phán một câu khiến tôi méo xệch

https://thuviensach.vn

miệng:

-Hay tụi mình lôi nó ra đập cho một trận!

Chương 4.2

Rốt cuộc dẫu không biết truy ra thằng nhãi sắp trở thành chồng của nhỏ Thắm để làm gì, tôi, thằng Phan và chú tiểu Khôi vẫn tích cực dò xét.

Hễ tới trường là bọn tôi xáp lại đám bạn trong lớp. Chỉ để hỏi mỗi một câu:

-Ê, hồi xưa ba mày học ở đâu hả mày?

-Học ở trường chứ ở đâu?

-Trường nào?

-Thì trường mình đang học đây nè.

Trong suốt hai ngày, bọn tôi nhận được những câu trả lời có nội dung na ná nhau, do đó chán ngắt như nhau.

Cũng có đứa bực mình.

-Sao mày hỏi vậy? Mày không tin ba tao hồi nhỏ có đi học hả?

Tệ hơn, thằng Định nghiến răng nói như gây gổ:

-Ý mày bảo ba tao thất học phải không?

Sau này tình cờ nghe thằng Trí kể, tôi mới biết ba thằng Định hoá ra chưa từng đến lớp lấy một ngày thật. Ông không biết chữ. Dạo ông còn làm thợ hồ, mỗi khi đám thợ chia nhau tiền công ông luôn phản đối. Ông bảo "Tao không

https://thuviensach.vn

biết chữ, tụi mày chia tiền ăn gian làm sao tao biết". Ông bắt phải đổi tất cả ra tờ bạc có mệnh giá thấp nhất, sau đó cả đám ngồi vòng tròn rồi chia đều từng tờ như con bạc chia bài. Chia lòng vòng như vậy cho đến khi hết mớ tiền. Có vậy ông mới yên tâm mình không bị lừa. Chuyện buồn cười của ba thằng Định mãi đến khi thằng Trí nói ra bọn tôi mới biết.

Nhưng bữa đó Định lại tưởng bọn tôi đem ba nó ra chế giễu nên nó gầm gừ rất ghê.

Rút kinh nghiệm, dò hỏi đứa tiếp theo bọn tôi phải đổi mẫu câu:

-Hồi trước ba mày có học ở Huế không?

-Không. Ba tao từ nhỏ đến lớn chưa biết Huế là gì!

Tới ngày thứ ba, thằng Phan kết luận chồng tương lai của nhỏ Thắm không học chung lớp với bọn tôi.

Tôi nhíu mày:

-Chẳng lẽ nó không đi học?

Phan gật gù:

-Có thể nó học các lớp dưới.

Chú tiểu Khôi há hốc miệng:

-Nó ít tuổi hơn nhỏ Thắm à?

-Có sao đâu! - Phan gẩy tay - Biết đâu thằng đó năm nay mới mười hai tuổi. Ông bà chẳng nói "gái hơn hai, trai hơn một" là gì!

Thấy tôi nhăn mặt, nó nhe răng cười:

https://thuviensach.vn

-Ờ, mà cũng có thể thằng đó không đi học thật. Hoặc gia đình nó không sống ở thị trấn này. Tôi không biết điều thằng Phan nói đúng được bao nhiêu phần trăm. Nhưng suy đoán bi quan của nó kết thúc luôn sự nghiệp thám tử ngắn ngủi của bọn tôi.

Tôi lại quay về với những ngày lặng lẽ như trước đây. Thời gian này, trời đang đi dần vào tiết lập xuân, những cơn mưa đã ngớt hạt, chuẩn bị tạnh hẳn. Đám mây xám như pha chì lâu nay vẫn vần vũ trên nóc chùa Giác Nguyên đã chuyển sang màu trắng nõn, giống như ai vừa thả từng chùm bông gòn lên trời. Lũ chim nấp mưa suốt mùa đông dưới các mái ngói và trong các hốc cây lũ lượt kéo ra rủ nhau chơi trò chuyền cành và líu lo thi hót. Bọn học trò thi xong học kỳ một, đang nôn nao chờ tết đến.

Có lần tôi đi tha thẩn vào con suối xóm Trong hi vọng sẽ gặp nhỏ Thắm ở đó như lần trước. Nhưng không có gì giống như tôi nghĩ. Tôi ngồi bên bờ suối gần suốt buổi chiều chẳng thấy nó đâu. Chỉ có vạt cải cuối mùa còn sót vài vệt hoa vàng lốm đốm ven suối ngẩn ngơ nhìn tôi, như thắc mắc thằng nhóc kia là ai, đến đây làm gì nó mà mặt trông âu sầu đến vậy.

Đôi khi tôi vào, hoa đồng tiền và hoa hồng quế dại bén gió xuân nở rộ dọc đường như chào đón tôi nhưng lòng tôi chẳng thấy vui. Vì cũng như lần trước, tôi chẳng gặp được cây chuối non của tôi.

Đôi khi tôi lẩn thẩn tự hỏi không hiểu tại sao một tình bạn thân thiết như tôi và nhỏ Thắm lại tan vỡ dễ dàng như thế. Có phải do có kẻ thứ ba chen vào giữa hai đứa tôi như các mối tình ngang trái trong truyện Quỳnh Dao? Tôi nghĩ rất lâu rồi tôi lắc đầu: Chắc là không phải! Tôi và nhỏ Thắm còn quá nhỏ để có thể là bản sao của các nhân vật trong sách.

Dĩ nhiên tôi biết tôi thích nhỏ Thắm nhiều hơn bất kì một đứa con gái nào khác. Nhưng thích hẳn là khác với yêu. Tôi đọc trong sách, thấy người ta bảo "Thích một người nào đó, ta muốn kết bạn với họ. Còn yêu ta muốn kết hôn".

https://thuviensach.vn

Tôi chưa bao giờ bắt gặp trong đầu mình ý nghĩ lớn lên sẽ lấy nhỏ Thắm làm vợ mặc dù khi không có nó bên cạnh, tôi cảm thấy cuộc sống thật tẻ nhạt. Chuyện vợ chồng, chỉ nghĩ thôi tôi đã thấy buồn cười. Thấy giống như mình cố nhón chân lên để với tay đánh cắp những thứ người lớn cất trên đầu tủ- những thứ không dành cho trẻ con. Nhưng đó là tâm trạng của tôi, còn nhỏ Thắm nghĩ gì trong đầu làm sao tôi biết được. Bà nội tôi vẫn bảo con gái trưởng thành sớm hơn con trai đó thôi. Hôm ngồi cạnh tôi bên bờ suối xóm Trong, quả là mắt nhỏ Thắm có ươn ướt. Nhưng suốt cuộc trò chuyện, nó chưa lần nào bảo nó ghét cuộc hôn nhân mà ba nó sắp đặt. Ờ, nó chẳng nói gì về chuyện đó hết. Nó chỉ kể cho tôi nghe, rồi khoe mũ khoe áo khoe giày rồi về. Như thể đó là chuyện của người khác. Càng nghõ tôi càng tức.

Đã thế, chị Hoài cứ vài ba ngày lại hỏi tôi "Con Thắm sao rồi em?" khiến tôi nhức cả đầu.

Lần gần đây nhất, tôi sầm mặt:

-Nó chết rồi.

-Cái gì? - Chị Hoài sửng sốt.

-Với em thì nó chết rồi.

-Chà, em học cái giọng này của ai vậy?

-Cuộc đời dạy em.

Chị Hoài trố mắt nhìn tôi. Chắc chị tưởng tôi vừa ở nhà thương điên sổng ra. Chị không biết tôi nhiễm lối ăn nói văn vẻ của các nhân vật trong truyện nữ sĩ Đài Loan.

Tôi quan sát nét mặt chị, biết thế nào sau khi hoàn hồn chị cũng sẽ gặng hỏi tôi về chuyện nhỏ Thắm, liền nhanh chân vọt ra khỏi nhà.

https://thuviensach.vn

Chương 4.3

Tôi lại xuống nhà nội tôi. Lại chạy qua nhà ông Hoạch.

Chị em nhỏ Lan thấy tôi ghé chơi, mặt bừng lên như thắp nến. Từ ngày tôi không xuống nhà nó, nhỏ Lan cũng ít lên nhà tôi. Làm như tôi không chơi với nó thì ba nội tôi không thèm gửi bánh trái cho chị Hoài:

Nhỏ Phượng hồn nhiên nắm tay tôi:

-Lâu nay sao anh không ghé nhà em?

-Anh bận học bài. - Tôi nói dối.

-Anh đem tập xuống nhà nội anh ngồi học cũng được mà. Rồi khi nào rảnh rỗi anh chạy qua chơi với em.

Tôi đưa mắt nhìn lên cây khế cạnh hàng rào, thấy trái chín không người hái nằm im lìm trong bóng lá giống như đang thiu thiu ngủ. Dưới gốc cây, trái héo rụng đầy trên cỏ khiến lòng tôi bất giác nao nao.

Nhỏ Lan bâng quơ:

-Dạo này có người bận rộn.

Tôi biết nó trách khéo tôi nhưng khi tôi nhìn sang thì nó đỏ mặt bỏ chạy xuống bếp.

Từ hôm đó, tôi thường xuyên đến chơi với chị em nhỏ Lan. Tôi mặc kệ lệnh cấm của nhỏ Thắm.

Nó sắp lấy chồng rồi, có thèm chơi với tôi nữa đâu mà tôi phải nghe lời nó. Tôi đâu có ngu. Tôi biết nhỏ Lan mến tôi. Nhưng mến kiểu gì thì tôi không biết. Ngay cả nhỏ Lan chắc cũng không biết. Nó chỉ biết bẽn lẽn và

https://thuviensach.vn

lặng lẽ nấu chè đãi tôi mỗi khi tôi ghé chơi.

Khác với chị nó, nhỏ Phượng không giấu giếm tình cảm của mình, có lẽ nó không biết cách giấu giếm. Nó rất thích nắm tay tôi. Chỉ để lắc qua lắc lại, chu miệng vòi vĩnh:

-Anh bắt dế cho em chơi đi! Tối qua em nghe có tiếng dế rúc chỗ bụi dâm bụt đằng sau hè nhà em.

-Con gái ai lại chơi đá dế.

-Sao không chơi được! Anh một con em một con bữa nào đá thì xem ai thắng.

Hôm nó nằng nặc:

-Gần tết rồi, anh và em làm hạt dưa đi. Mình làm được. Tết mình khỏi mua.

-Anh đâu có biết cách làm.

-Em biết. Bữa nào anh em mình ra chợ, tới sạp bán dưa hấu xin hạt về làm.

-Em đừng có nằm mơ. -Tôi gặt ngang - Sạp dưa hấu làm gì có hạt. Người ta mua dưa đem về nhà chứ đâu có ai đứng ăn tại chỗ.

-Dễ mà! Mình rình xem ai mua dưa thì mình đi theo.

Tôi nheo mắt:

-Rồi chờ họ ăn xong mình hỏi xin hạt?

-Vậy chứ sao! Dễ mà anh!

https://thuviensach.vn

Với đầu óc ngây thơ của nhỏ Phượng, trên đời không có chuyện gì khó. Tôi phì cười:

-Tức là mình phải lẽo đẽo đi theo cả trăm người mới gom được một bịch hạt dưa nhỏ xíu không đủ cho một người ăn?

Càng ngày tôi càng mến tính cách của nhỏ Phượng. Mười ba tuổi rồi mà sao nó không chịu lớn. À không về thể xác thì nó đã ra dáng một thiếu nữ. Nhưng tâm hồn nó cứ như đứa con gái bé thơ. Nhiều lúc tôi bâng khuâng nhận ra nhỏ Phượng chính là hình ảnh của nhỏ Thắm năm nào. Nhỏ Thắm của thời cùng tôi đi moi đất sét ở mép bàu, cùng rơi xuống nước, cùng được người ta vớt lên và cùng nằm sưởi ấm trong nhà thương như hai con chim non bị rét. Nhỏ Thắm cũng thích cầm tay tôi lắc lắc như nhỏ Phượng, nhiều khi chỉ để hỏi đi hỏi lại mỗi một câu rồi toét miệng ra cười khi nghe tôi trả lời đúng ý nó.

Lên lớp Chín, chỉ sau một mùa hè. Nhỏ Thắm hòn nhiên nhí nhảnh đó đột ngột biến mất. Cứ như thể cuộc đời đã đánh cắp nhỏ bạn thân thiết của tôi và tráo vào đó một nhỏ Thắm hoàn toàn xa lạ.

Nhưng bây giờ nhỏ Thắm đã trở về với tôi trong hình hài của nhỏ Phượng. Ý nghĩ đó khiến lòng tôi được an ủi rất nhiều. Tự nhiên tôi mong nhỏ Phượng đừng bao giờ lớn lên. Khi một đứa con gái lớn lên, tính tình đứa con gái sẽ thay đổi, nhiều rắc rối sẽ gặp đủ thứ phiền phức. Ờ, đừng bao giờ lớn lên nữa nghe nhỏ Phượng! Tôi nghe tôi nhủ thầm và tự hỏi không biết nhỏ Phượng có nghe được mong ước của tôi không.

Thấy tôi gần như ngày nào cũng lân la ở nhà ông Hoạch, chú tiểu Khôi có vẻ không hài lòng.

Chú không dám nói thẳng với tôi. Chỉ bóng gió:

https://thuviensach.vn

-Dạo này Đăng siêng xuống chơi nhà bà nội quá há!

Tôi thừa biết chú tiểu Khôi nghĩ gì. Đây không phải là lần đầu chú trách tôi "thay lòng đổi dạ".

Tôi nghiêm mặt.

-Nếu chú có bà nội, chú cũng sẽ thường xuyên ghé chơi với bà chú giống như tôi, trừ khi chú không yêu bà.

Chú tiểu Khôi khác thằng Phan.Chú không giỏi mồm mép. Cái kiểu nói như giăng bẫy của tôi làm chú bối rối. Mặc dù biết tôi cố tình lảng tránh đề tài chính nhưng chú không biết phản ứng như thế nào, mặc nghệt ra đến tội.

Chương 4.4

NHỏ Thắm dường như cũng biết dạo này tôi hay ghé chơi nhà ông Hoạch. Nó biết tôi không thèm nghe lời nó. Nhưng nó không chặn đường tôi để khuyến cáo như lần trước. Trên lớp thỉnh thoảng tôi thấy nó đưa mắt nhìn tôi rồi quay sang nhìn nhỏ Lan đầy ngụ ý.

Trong khi nhỏ Thắm quan sát tôi và nhỏ Lan, chú tiểu Khôi âm thầm quan sát cả ba đứa tôi.

-Sao chú và nhỏ Thắm không nói chuyện với nhau nữa? - Có lần không nén được, chú hỏi thẳng.

Tôi hừ mũi:

-Nó có chịu nói trước đâu.

-Đăng là con trai, Đăng phải làm lành trước.

https://thuviensach.vn

-Làm lành? - Tôi nhếch môi - Chú không nói tiếng Ấn Độ đó chứ? Tại sao tôi phải làm lành khi mà hôm trước chính nó vặn vẹo trách móc điều tra tôi đủ thứ?

Chú tiểu Khôi hạ giọng:

-Ờ thì nhỏ Thắm có lỗi. Nhưng Đăng phải mở miệng trước thì nó mới có cơ hội làm lành với Đăng.

Chú hiến kế:

-Hôm nào Đăng vờ bước lại chỗ nó hỏi mượn tập hay mượn com-pa là nói chuyện được ngay chứ khó gì đâu.

Tôi biết chú tiểu Khôi có ý tốt. Từ hồi lớp Năm, chú đã chơi thân với tôi và nhỏ Thắm. Chú không muốn chứng kiến tình bạn giữa hai đứa tôi đổ vỡ. Nhưng sáng kiến của chú làm tôi nổi nóng:

-Tôi với nó chơi thân nhau từ hồi nhỏ, tại sao bây giờ tôi phải tìm cách làm quen nó lại từ đầu?

-Ờ...ờ...

Chú tiểu Khôi giống như người bị dồn vào chân tường. Lý lẽ của tôi khiến chú lúng túng. Chú "ờ, ờ" vài tiếng rồi lảng sang chuyện khác.

-Trưa nay Đăng qua ăn cơm với tôi không?

Tôi sực nhớ hôm nay là ngày rằm. Từ khi ba tôi cất nhà cạnh trường Bồ Đề, cứ đến ngày rằm là tôi chạy qua chùa Giac Nguyên ăn cơm. Nhà chùa những ngày đó rất đông Phật tử đến lễ Phật và làm công quả. Rằm tháng giêng, rằm tháng bảy và rằm tháng mười, cảnh chùa ngày càng tấp nập hơn nữa, người đi lễ như trẩy hội. Trong khi các thầy giảng pháp ở đằng trước, bà

https://thuviensach.vn

nội tôi cùng vài người khác phụ việc bếp núc nhưng mỗi khi nghe tiếng niệm Phật ở chánh điện vẳng râ từ chiếc loa treo lên cột nhà, bà tôi và các người khác đều lẩm bẩm niệm theo.

Bữa chay chỉ có chè xôi, rau đậu chấm với nước tương mà sao tôi thấy ngon miệng vô cùng.

Chú tiểu Khôi nhắc làm tôi nuốt nước bọt:

-Qua chứ! Tụi mình leo lên gác chuông ngồi ăn ha?

-Ngày rằm gác chuông thường có người lên xuống, tụi mình không ăn trên đó được đâu.

Tôi gãi gãy:

-Vậy vô phòng chú ngồi ăn!

Phòng của chú tiểu Khôi trưa đó hóa ra không chỉ có tôi và chú. Khi tôi đẩy cửa bước vào đã thấy thằng Phan và nhỏ Thắm ngồi sẵn ở đó rồi.

Tôi hơi khựng lại một chút chỗ ngách cửa vì bất ngờ. Nhác thấy tôi, nhỏ Thắm ngượng ngập quay mặt đi. Chỉ có thằng Phan bô bô:

-Nếu nhà tao gần đây, ngày nào tao cũng chạy qua chùa ăn cơm cho đỡ tốn gạo!

Câu pha trò của Phan giúp bầu không khí tự nhiên hơn một chút. Chỉ một chút thôi. Vì chốc sau đây lại vào đấy.

Cả bọn đều biết tôi đang giận nhỏ Thắm nên câu chuyện quanh mâm cơm đâm ra sượng sùng. Tôi đoán chú tiểu Khôi rủ nhỏ Thắm lên chùa ăn cơm là để giảng hòa hai đứa tôi. Nhưng thiện ý của chú rõ ràng không mang được tôi và nhỏ Thắm ra khỏi những rắc rối của mình.

https://thuviensach.vn

Bữa trưa hôm đó chúng tôi ăn bằng những chiếc đũa thường chứ không phải những chiếc đũa thần để mà khi chạm vào đĩa rau xào là tôi và nhỏ Thắm có thể lập tức toét miệng ra cười được ngay. Suốt bữa ăn chúng tôi vẫn chuyện trò, vì không thể ngồi nhai trong thinh lặng. Nhưng chỉ có Phan nói với tôi, tôi nói với chú tiểu Khôi, chú tiểu Khôi nói với nhỏ Thắm, nhỏ Thắm nói với Phan. Riêng giữa tôi với nhỏ Thắm không ai nói với ai câu nào. Tất nhiên tôi ghét sự im lặng giữa tôi và nhỏ Thắm. Nó kéo dài quá lâu đến nỗi bây giờ trò chuyện với nhau cũng trở nên khó khăn. Nó dựng lên giữa tôi và nhỏ Thắm một bức tường vô hình, còn khó phá vỡ gấp trăm lần bức tường xây bằng gạch đá. Hằng ngày tôi vẫn nhìn thấy nhỏ Thắm trên lớp nhưng có cảm giác đã lâu hai đứa không gặp nhau. Ngay cả bây giờ, ngồi cách nhau một mâm cơm mà tôi tưởng hai đứa đang ngồi ở hai bờ đại dương và tôi vô cùng đau lòng nhận ra tình bạn gắn bó ngày nào đã thành lỏng lẻo mất rồi.

Ý nghĩ đó khiến tôi không nhai nổi cơm. Tôi buông đũa đúng dậy, giả vờ đi toa lét và lặng lẽ bỏ về nhà.

Chương 4.5

Ghé chùa Giác Nguyên ăn cơm, nhỏ Thắm mặc váy xanh, đội nón xanh. Tôi nhận thấy điều đó ngay từ khi đặt chân vào phòng chú tiểu Khôi và tôi không thể dối lòng rằng tôi không cảm động. Thằng Phan và chú tiểu Khôi dĩ nhiên không biết màu xanh kia có ý nghĩa gì, chỉ nghĩ đó là sở thích thông thường. Chỉ có tôi biết nhỏ Thắm muốn biến thành cây chuối non trong mắt tôi, vì nó luôn tin rằng màu xanh lá cây là màu tôi thích nhất.

Tôi nhớ hồi học lớp Năm, một hôm trời vừa bảnh mắt nó đã chạy lên nhà tôi kêu ầm ĩ:

https://thuviensach.vn

-Đăng ơi, Đăng! Dậy đi học!

Thấy tôi mở cửa sổ ngó ra, nó lật đật chum chân khoe:

-Đăng có thấy gì đây không?

-Ra là mày có giày mới?

-Giày mới của mình màu gì?

Hóa ra hôm trước nghe tôi bảo tôi thích màu xanh, nó đã vòi mẹ nó mua cho đôi giày này thay cho đôi giày cũ, chỉ để cho tôi vui lòng.

Cứ chỉ đáng yêu đó của nhỏ Thắm luôn làm tôi xao xuyến mỗi khi nhớ lại. Lần này cũng vậy. Nhưng lần này lòng tôi chỉ xao xuyến có một lúc, vì tôi sực nhớ hôm gặp nhau bên bờ suối xóm. Trong nó cũng ăn mặc như thế này sau đó nó vẫn đạp xe lên nhà tôi hoạnh họe việc cản trở nó lấy chồng. Điều đó khiến tôi đâm ngờ nó mặc màu xanh chỉ vì nó thích màu này chứ không hẳn vì tôi thích.

Trưa đò về tới nhà, tôi lôi bức tranh nhỏ Thắm trong tập ra bâng khuâng ngắm nghía, thầm công nhận nó bây giờ xinh hơn nhiều so với nhỏ Thắm trong bức tranh chú tiểu Khôi vẽ tặng tôi hôm nào. Nó xinh hơn và nó cũng xa cách hơn. Sự thay đổi đó khiến tôi tưởng như tôi đang sống trong một thế giới khác với ngày hôm qua và cảm giác đó khiến lòng tôi nặng chình chịch. Tết năm đó tôi được mẹ tôi may áo mới nhưng tôi chẳng thấy hứng như những năm trước. Chỉ vì tôi không có ai bên cạnh để khoe. Tôi biết tết năm này tôi chẳng còn rủ thằng Phan và chú tiểu Khôi ghé chơi nhà nhỏ Thắm, ngồi cắn hạt dưa tí tách lấy lệ, sau đó rủ nó đạp xe tới nhà một đứa con gái nào đó có vườn tược ven sông ở chơi suốt một ngày, sung sướng ùa ra vườn hái trái, bới củ trong khi chờ chủ nhà lục đục trong bếp hạnh phúc của tuổi học trò thật đơn sơ, giản dị, tiếc là nó không thể đi cùng tôi suốt quãng đời áo

https://thuviensach.vn

trắng.

Những ngày tết có lẽ sẽ trôi qya buồn chán với tôi nếu không xảy ra chuyện thằng Biểu. Tết, thằng Định ra Đà Nẵng chơi nhà ông chú họ, dắt về một thằng nhãi trạc tuổi tôi. Thằng Biểu mặt mày sáng sủa, mày rậm, mũi cao, đẹp như Tây. Định dẫn thằng Biểu đi rảo khắp các ngả đường trong thị trấn , gặp đứa nào nó cũng hếch mặt lên trời: "Em họ tao đó. Đẹp trai không? ". Trông nó dắt thằng em đi diễu ngoài đường như người khoe của, bọn tôi đã gai mắt. Đã thế, Định còn khiêu khích: "Thằng em tao ở Đà Nẵng chỉ đẹp trai hạng mười tám. Nhưng về Hà Lam, nó là số một. Tụi mày chỉ đáng xách dép cho nó".

Định là thằng mất dạy tôi đã tẩy chay nó từ ngày cố tình vứt đôi dép của tôi trước nhà thầy Vỹ. Chú tiểu Khôi tất nhiên không quan tâm đến trò lố của Định. Nhưng thằng Phan tức lắm. Nó tia nước bọt qua kẽ răng:

-Tao phải đập chết tụi nó!

-Kệ tụi nó đi. - Tôi can.

-Kệ sao được mà kệ. Mày không nghe thằng Định sỉ nhục con trai Hà Lam sao?

-Nó cũng là con trai Hà Lam vậy.

-Thế nó mới ngu.

-Mày chấp thằng ngu làm gì.

Nghe lời tôi, Phan không thèm "chấp thằng ngu". Nhưng đến khi Định dắt thằng Biểu đến chơi nhà mấy đứa con gái trong thị trấn, xong nhăn nhở tuyên bố "Thằng em tao cưa đổ toàn bộ con gái Hà Lam rồi" thì ngay cả tôi cũng không nhịn được. Tôi không biết Định có dắt thằng Biểu tới nhà nhỏ Thắm

https://thuviensach.vn

không nhưng chỉ mường tượng đến cảnh đó thôi, tôi đã sôi máu. Lần này thấy Phan đấm ngược bình bịch "Tức chết đi mất! Tao không thể trơ mắt ra ngó được!" , tôi không buồn can ngăn, còn đổ thêm dầu vô lửa:

-Ờ, tụi nó coi mình như đồ giẻ rách.

Phan nghiến răng:

-Tao sẽ đón đường tụi nó.

Tôi bất chợt lo lắng:

-Cẩn thận đó! Thằng Định sẽ tới nhà méc ba mẹ mày!

-Cho nó méc!

-Nó sẽ báo với ban giám hiệu. Mày sẽ bị đuổi học.

Nghe hai chữ "đuổi học", Phan hơi chùn. Nó đưa tay vỗ vỗ trán:

-Được rồi, tao sẽ không trực tiếp ra tay!

-Nghĩa là sao?

-Tao sẽ kêu đám bạn chăn bò của tao đón đường đập tụi nó.

Lần này không để tôi kịp mở miệng bàn lùi, Phan hất đầu:

-Nói vậy là hiểu rồi ha!

Chương 4.6

Khoảng bảy giờ tối, tôi và Phan nấp sau bụi cây trên con đường cuối chợ.

https://thuviensach.vn

Phan thì thầm vào tai tôi:

-Tao điều tra rồi! Tụi nó hay đi xuống cầu Hà Kiều ngồi chơi vào giờ này.

Nghe Phan nói vậy, tôi cố ngồi yên nhưng chốc chốc lại phải nhỏm người lên vì bị muỗi chích vào mông.

Trăng thượng tuần chêch chếch xuyên qua bóng tre, rưới những giọt vàng lốm đốm lên tóc lên lưng Phan như một cơn mưa bằng bạc. Khung cảnh trước mắt tôi thơ mộng đến mức tôi nghĩ thật là điên mới tin có một tránh đánh nhau sắp xảy ra.

Mấy đứa bạn của mày đang nấp ở đâu vậy? - Tôi khều vai Phan.

-Lát mày sẽ biết!

Ngồi một lúc lâu, phần bị muỗi đốt phần mỏi cẳng tôi đã tỉnh giục Phan ra về chợt nghe tiếng cười nói xôn xao vẳng tời từ phía chợ.

Phan bấm tay tôi, ý nói "Im lặng! Tụi nó tới đó!".

Một lát thằng Định và thằng Biểu xuất hiện. Có cả thằng Trí đi bên cạnh. Dưới ánh trăng, tôi trông rõ ba đứa vừa đi vừa huých vai nhau, chả hiểu tụi nó nói những gì, chỉ nghe tiếng thằng Định cười hô hố.

Trước khi đến chỗ tôi và Phan nấp, tụi thằng Định phải đi ngang qua con hẻm dẫn vô khu đất của ông Cửu Năm. Khi thấy bốn bóng người bất ngờ phóng ra từ con hẻm chặn đường tụi nó, tôi mới biết đám bạn thằng Phan nãy giờ mai phục trong đó.

Bốn thằng bạn của Phan đứa nào đứa nấy tướng tá vạm vỡ, đen trùi trũi, đã thế tay mỗi đứa đang cầm một khúc cây to. Nhác thấy bọn này, tụi thằng Định hốt hoảng lùi lại.

https://thuviensach.vn

-Tụi mày là ai? - Định quát lớn, nhưng tôi nghe giọng nó run run.

-Tụi tao là con trái đất này! - Đứa đứng giữa lạng lùng đáp.

Đứa đứng bên cạnh chỉ vô mặt thằng Biểu, gằn giọng:

-Mày chính là thằng huênh hoang đã cưa đổ hết con gái Hà Lam phải không?

Đứa thứ ba vung cây lên khỏi đầu, mặt đằng đằng sắc khí:

-Để tao đập vô mặt nó xem nó còn khoe đẹp trai nữa không!

Thằng Biểu lấm lét liếc khúc cây lơ lửng trên đầu, sợ cứng lưỡi. Nó khua khua tay trước mặt, miệng ú a ú ớ.

Đứa đúng giữa hất đầu:

-Són trong quần rồi hả con?

Định cuống quýt:

-Ê, ê, tụi mày không được làm bậy à nha!

Thằng Trí hớt hải:

-Tao la lên bây giờ!

Bạn thằng Phan không chịu hạ cây xuống. Nó nhếch mép:

-Cho mày la!

Rồi nó trỏ khúc cây vào mặt Biểu:

-Mày còn coi thường con trai Hà Lam nữa không?

https://thuviensach.vn

Biểu vẫn "ơ...ơ" như có ai nhét giẻ vào mồm.

-Tụi mày đừng hỏi nó. - Định vọt miệng - Nó bị câm.

Tiết lộ bất ngờ của thằng Định hoàn toàn ra ngoài tiên liệu của tôi. Hai đứa bất giác quay đầu ngó nhau và dưới ánh trăng thấp thoáng tôi thấy mặt Phan lộ vẻ kinh dị.

Đằng trước mặt, đám bạn của bạn thằng Phan lập tức ngẩn ra.

-Cái gì? Nó bị câm? -Thằng nhãi hung hăng nhất trong bọn hạ khúc cây trên tay xuống, giọng không giấu sửng sốt.

-Thằng em tai nó bị câm từ nhỏ.

-Thế sao nó tán gái được?

Định cười hề hề:

-Tao giỡn chơi thôi chứ nó có tán tỉnh gì đâu. Gặp con gái, nó toàn nhe răng ra cười không à. Ngọn lửa căm hờn trong lòng những đứa con trai Hà Lam đang quyết lấy lại thanh danh, cả những đứa chặn đường lẫn những đứa ngồi co ro sau bụi cây, đột nhiên tắt ngóm. Trận đòn thù chưa kịp bắt đầu đã nhanh chóng kết thúc theo cách không ai ngờ tới.

Bốn chàng hảo hán đến từ ngã ba Cây Cốc liệng mấy khúc cây trên tay vô bụi tre, khẽ liếc về chỗ Phan nấp, rồi khoát tay:

-Về thôi, tụi bay!

Đợi tụi thằng Định đi khuất, Phan nhỏm người vọt chạy:

-Tao phải đuổi theo mấy đứa bạn. Mày về ngủ đi!

https://thuviensach.vn

Tôi thất thểu ra về, dở cười dở mếu, tự dưng thấy tội tụi thằng Phan quá chừng. Từ ngã bã Cây Cốc đi lên thị trấn rồi bây giờ quay ngược trở lại, quãng đường đâu có ngắn. Vậy mà chẳng được tích sự gì. À, cũng không đến nỗi vô tích sự lắm: Nhờ vậy tụi tôi phát hiện thằng Biểu bị câm, nhất là vô cùng sung sướng khi biết nó chẳng tán tỉnh được mấy đứa con gái Hà Lam nào.

Thằng Định chỉ toàn bốc phét!

Chương 4.7

Sáng hôm sau, Biểu biến mất khỏi thị trấn.

Tôi đoán trận đòn hụt tối hôm qua đã khiến nó hoảng sợ nên vội vã giục thằng Định đưa nó về nhà.

Tôi chạy qua chùa Giác Nguyên, định kể cho chú tiểu Khôi nghe chuyện thằng Biểu, ngỡ ngàng thấy tôi đã nhìn thấy người đến chùa rất đông dù hôm nay không phải ngày rằm. Đã thế, tiếng tụng kinh từ gian chánh điện vọng vào tai tôi một cách bất thường khiến tôi khua chân gấp gáp.

Tôi bắt gặp chú tiểu Khôi đang đứng khóc cạnh giếng nước phía sau chùa.

-Có chuyện gì vậy chú?

-Sư thầy tịch rồi, Đăng ơi.

-Thầy mất lúc nào?

-Khuya hôm qua.

Trả lời xong, chú lại ùa ra khóc. Thầy Chân Tuệ là người nuôi dưỡng và

https://thuviensach.vn

dạy Phật cho chú tiểu Khôi từ tấm bé. Xưa nay chú vẫn rất mực kính yêu thầy và xem thầy là người thân thiết nhất của mình. Trong đầu tôi chợt hiện ra hình ảnh ngày nào chú tiểu Khôi đạp xe vào nhà ông thầy Thám ở xóm Trong đế hốt thuốc cho thầy. Như vậy, thầy Chân Tuệ bị bệnh lâu rồi. Theo lời chú tiểu Khôi sụt sùi kể lại, gần đây sư thầy không đi lại bình thường được nhưng đầu óc rất minh mẫn, thỉnh thoảng vẫn trao đổi kinh phật với các Phật tử.

Khóc một hồi, chú tiểu Khôi chuyển qua thút thít. Rồi chú đưa tay quệt nước mắt, đột ngột nói:

-Trước khi về cõi Niết bàn, sư thầy có đưa cho tôi một phong thư.

-Thư viết gì vậy?

-Tôi không biết. Ngoài bì thầy ghi hai chữ " Tùy duyên ".

Tôi nôn nao:

-Mở ra coi đi!

Chú tiểu Khôi không nghe lời tôi. Chú không mở thư ngay lúc đó nhưng qua mấy ngày sau, chú gặp tôi, mặt mày trầm trọng:

-Tôi đã đọc lá thư của thầy sư rồi.

Tôi hồi hộp:

-Lá thư nói gì vậy?

-Sư thầy tiết lộ nguồn gốc xuất thân của tôi.

-Vậy là chú biết ba mẹ chú là ai rồi hả? - Tôi nuốt nước bọt, cảm giác mình đang nén một hơi thở.

https://thuviensach.vn

-Ờ. - Chú tiểu Khôi chép miệng. - Hóa ra ông Hoạch là ba tôi.

Tôi há hốc miệng:

-Ông Hoạch là ba của nhỏ Lan nhỏ Phượng hả?

Chú tiểu Khôi đưa mắt nhìn ra xa:

-Xưa nay ba mẹ tôi vẫn thường đi lễ chùa...

-Ra là họ âm thầm thăm chú. - Tôi nhanh nhẩu tiếp lời, cứ như câu nói của chú tiểu Khôi thình lình nhảy qua miệng tôi.

Chú tiểu Khôi gật đầu. Rồi chú thở hắt ra:

-Lâu nay tôi vẫn học chung với nhỏ Lan mà đâu có biết nó là em tôi.

Tôi tặc lưỡi:

-Nhỏ Lan nhỏ Phượng chắc cũng không biết chú là anh tụi nó.

Theo như di thư của thầy Chân Tuệ , chú tiểu Khôi lúc bảy , tám tháng tuổi là một đứa bé khó nuôi, ốm lên ốm xuống, có lần bệnh nặng suýt chết. Ông Hoạch đi coi thầy, thầy bảo nghiệp chướng dòng họ nhà ông phạm vào Tuyệt Mạng nếu không bán khoán vào chùa nhờ chư Phật gia ân bảo hộ, e là khó sống. Nghe vậy, ông Hoạch bế con đến chùa Giác Nguyên gửi cho thầy Chân Tuệ, hẹn đến lúc đứa con mười lăm tuổi thì làm lễ chuộc con về.

-Như vậy năm nay chú mười lắm tuổi, lớn hơn tôi một tuổi.

-Chắc vậy.

Tự nhiên tôi không kiềm chế được một câu đùa:

https://thuviensach.vn

-Biết đâu mai mốt tôi là em rể chú.

Chú tiểu Khôi nhăn mặt:

-Đăng cứ nói lung tung.

Ngay cả khi biết mình là anh của nhỏ Lan nhỏ Phượng chú tiểu Khôi vẫn không muốn tôi thân thiết với hai đứa em của chú. Tôi biết lòng chú đau đầu chuyện tôi và nhỏ Thắm.

Tôi bèn lái câu chuyện ra xa đề tài nam nữ:

-Sau khi sư thầy mất, chú đã gặp ba mẹ chú chưa

-Hôm qua ba mẹ tôi lên chùa tìm tôi. - Chú tiểu Khôi đáp với vẻ mặt kém vui.

-Chắc để bàn chuyện chuộc chú về

-Ờ. Nhưng tôi không muốn hoàn tục. Tôi muốn đi theo con đường của sư thầy.

Tôi liếm môi:

-Thế ba mẹ chú có nói gì không?

Giọng chú tiểu Khôi rầu rầu:

-Mẹ tôi nói tùy tôi quyết định. Chỉ có ba tôi giận dữ.

-Chắc vì ba chú chỉ có chú là con trai.

-Thì vậy. Ba tôi bảo nếu tôi không nghe lời ông, tôi mắc tội đại bất hiếu. Nhưng tôi xác định chỗ dừng chân của tôi bây giờ là nhà Như Lai.

https://thuviensach.vn

Như có một tia chớp xẹt qua đầu, đột nhiên tôi hiểu ra tại sao thầy Chân Tuệ không nói chuyện này với chú tiểu Khôi khi thầy còn sống. Thầy không muốn chú được tự do lựa chọn quyết định của đời mình. Có lẽ vì chú có duyên với cửa Thiền, chú sẽ ở lại. Nếu không có duyên, chú sẽ trở về nhà.

Chú tiểu Khôi chọn ở lại và quyết tâm của chú không hề lay chuyển dù cả tháng trời sau đó, ba chú vẫn thường xuyên gặp chú khuyên bảo, năn nỉ, thậm chí cả mắng mỏ.

-Ba tôi ngoài ba mươi, vẫn có thể sinh con. Còn tôi trước đây là "con nuôi của Đức Phật", bây giờ đã là con của Ngài.

Chú tiểu Khôi nói giọng trầm buồn nhưng tôi đọc được sự kiên định trong vẻ mặt nghiêm nghị của chú. Bất giác tôi gật gù:

-Tôi ủng hộ chú.

Tôi không hiểu tại sao tôi nói vậy, có lẽ vì tôi không hình dung được một chú tiểu Khôi để tóc dài, quần tây, áo sơ mi và miệng suốt ngày chóp chép khô bò như tụi thằng Định, thằng Trí. Chú ăn đậu phộng da cá thì được, mặc dù từ khi lên lớp Tám chú đã không còn thói quen này.

Chương 4.8

Đúng như tôi nghĩ, chị em nhỏ Lan không biết chú tiểu Khôi là anh của tụi nó. Thất bại trong việc khuyên con trai hoàn tục, hắn vợ chồng ông Hoạch quyết định giữ kín bí mật về thân thế của con trai mình.

Đến trường, tôi tò mò quan sát nhỏ Lan, thấy thái độ nó đối với chú tiểu Khôi không có gì khác lạ. Tôi ghé nhà tụi nó chơi, nó và nhỏ Phượng vẫn trò chuyện với tôi bình thường như trước đây. Sau tết, nhỏ Phượng dường như lớn lên một chút. Nó không còn kêu tôi trèo cây hái khế cho nó nữa. Dạo này nó đâm ra thích đọc sách.

https://thuviensach.vn

-Anh có sách gì hay không, cho em mượn đọc với!

Mặt tôi vênh lên:

-Tưởng gì chứ sách hay, nhà anh có cả đống!

Sách ông ngoại tôi mua cho tôi lúc này đã khá nhiều. Mặt bàn không đủ chỗ để xếp sách theo chiều thẳng đứng, tôi phải đặt sách nằm ngang, xếp chồng cuốn này lên cuốn kia.

Cứ vài ba ngày, tôi lại đem sách cho nhỏ Phượng mượn. Lần nào nó cũng xuýt xoa:

-Nhà anh nhiều sách ghê!

Tới lần thứ mười, nó không khen nhà tôi nhiều sách nữa. Nó đổi mẫu câu làm tôi suýt ngất:

-Anh thích chị Thắm hả?

Tôi hoàn toàn không chờ đợi ở nhỏ Phượng một câu hỏi như vậy. Bất giác tôi thót bụng lại như tránh mũi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

-Làm gì có! - Mặt đỏ nhừ, tôi hấp tấp chối phăng.

Nhỏ Phượng dòm lom lom vào mặt tôi, tủm tủm:

-Anh nói dối.

-Ai bảo em là anh thích chị Thắm?

Nhỏ Phượng cười hi hi:

-Cái này bảo em nè.

https://thuviensach.vn

Vừa nói nó vừa rút từ trong cuốn sách trên tay ra một tờ giấy huơ lên trước mặt tôi. Đó là bức tranh chú tiểu Khôi vẽ nhỏ Thắm dạo nào. Mỗi khi nhớ nhỏ Thắm, tôi vẫn lôi bức tranh này ra ngồi ngắm, không ngờ lại nhét vào trong cuốn sách này. Tôi nhìn bức tranh, quai hàm cứng đơ, mồ hôi ứa ra lấm tấm trên trán.

-Công nhận anh vẽ đẹp ghê! - Nhỏ Phượng trầm trồ.

Tôi chà tay lên chóp mũi:

-Bức tranh này không phải do anh vẽ.

-Chứ ai vẽ?

Nhìn vẻ mặt của nhỏ Phượng thỉnh thoảng vẫn nghịch ngợm nhắc lại chuyện bức tranh để trêu tôi. Nó vừa trêu vừa cười khúc khích nên tôi không cảm thấy nhột nhạt. Tôi biết nó mến tôi như mến một người anh trai.

Nhỏ Lan không trêu. Nhưng thỉnh thoảng nó bóng gió nghe muốn nhức xương:

-Hồi trước có anh Thắng "ngồi họa hình người tình vào bãi cát vàng", bây giờ có người họa hình người tình lên giấy rồi kẹp vô sách, lạ ha!

Nhỏ Thắm không phải là "người tình" của tôi. Thậm chí tôi ghét cay ghét đắng chữ "người tình", nghe nó sến sến thế nào. Nhưng tôi không cãi nhỏ Lan. Đến bây giờ thì tôi biết chắc nhỏ Lan thích tôi và chuyện tôi vô tình để lộ bức tranh nhỏ Thắm chắc làm nó buồn lắm. Khi một đứa con gái đang buồn, ta không nên gây hấn. Nếu nỗi buồn đó chính ta đem lại, ta không những không nên gây hấn mà càng phải tránh xa. Tôi dặn mình như vậy và mỗi khi nhỏ Lan cất lên những lời lẽ xa xôi là tôi len lén chuồn qua nhà bà nội tôi. Cho yên thân.

https://thuviensach.vn

Chú tiểu Khôi có vẻ phiền muộn khi thấy tôi cứ phi xuống nhà bà tôi hoài. Nhưng về sau này, chú không ngăn tôi nữa. Có lẽ chú sợ tôi lại hùng hồn phun câu "Nếu chú có bà nội, chú sẽ thường xuyên ghé chơi với bà chú giống như tôi, trừ khi chú không yêu bà". Bây giờ thì chú tiểu Khôi đã biết ba mẹ mình là ai. Chú còn biết chú không còn bà nội. Nhưng cho dù bà chú còn sống hay đã mất, chú vẫn chưa nghĩ ra cách khắc chế câu thần chú "trừ khi chú không yêu bà" của tôi.

Sau tết, mối quan hệ giữa tôi và nhỏ Thắm có vẻ càng tệ đi. Sự xa cách trong một thời gian dài khiến tôi sống thu mình lại, trong khi đó nhỏ Thắm dường như cũng ngày càng khép kín bản thân. Tôi không còn bắt gặp ánh mắt nó nhìn trộm tôi trên lớp nữa và phát hiện đó khiến tôi thấy các giờ học trôi qua lê thê như có ai kéo dài ra.

Thằng Phan cụng đầu vào đầu tôi:

-Mày và nhỏ Thắm nghỉ chơi với nhau luôn thật à?

-Tao cũng không biết nữa.

-Sao mày không làm lành với nó?

Nếu như trước đây, tôi đã quát lên "Tại sao tao phải làm lành?" nhưng bây giờ lòng tôi nguội ngắt nguội ngơ. Ngay cả khi tôi muốn bỏ qua chuyện cũ, tôi cũng không biết tôi sẽ làm lành với nhỏ Thắm bằng cách nào. Vết thương nhỏ thắm gây ra cho tôi đã kéo dài quá lâu. Nó đã thành sẹo trong tâm hồn, bác sỹ thời gian không tẩy xóa được, chỉ làm cho nó chai đi.

Cho đến tận lúc này tôi vẫn không hiểu tại sao nhỏ Thắm đã nổi khùng lên với tôi trong buổi trưa hôm đó. Cái cách truy vấn gắt gao của nó làm tôi tổn thương ghê gớm. Có đáng gì đâu một trận đòn oan, so với tờ giấy chú tiểu Khôi lén dán lên vách nhằm giải cứu nó khỏi lời hứa hẹn ngông cuồng của ba

https://thuviensach.vn

nó một thời trai trẻ. Vậy mà nó đùng đùng đi kiếm tôi để "hỏi tội". Tôi lại vẩn vơ nghĩ đến những ông bố gia trưởng và thích dùng đòn roi ở thị trấn quê tôi. Đòn roi chỉ khổ cho con cái. Khổ cho cả bạn bè của con cái.

Tôi nhớ những lần ba tôi vụt roi vào lưng chị Hoài và lưng tôi mỗi khi hai chị em tôi làm điều gì lầm lỗi. Những lúc đó mẹ tôi không bao giờ dám can ngăn, chỉ đứng bên cạnh khóc lóc van xin. Suốt thời thơ ấu dài lâu, những đứa trẻ thị trấn đã dìu nhau lớn lên dưới những trận mưa roi của người bố và mưa nước mắt của người mẹ.

Tôi cố hình dung trận đòn roi mà nhỏ Thắm phải chịu khi ba nó nghi nó để lộ chuyện hôn ước lỳ quặc kia ra ngoài, cố mường tượng cảnh nó nước mắt đẫm má trên nền những hòa âm đớn đau nức nở. Chắc hôm đó ba nó đánh nó đau lắm, có khi nó suýt gãy tay nữa không chừng! Tôi cố đẩy trí tưởng tượng đi thật xa để vịn vào đó bào chữa cho thái độ của nó hôm nọ. Để cho nguôi ấm ức. Để cho lòng khuây khỏa. Để cho tôi không phải mệt đứt hơi vì cứ phải hầu hạ cơn giận của mình.

Chương 4.9

Trước đây tôi nghe nói nhiều về thần giao cách cảm . Tức là dù ở xa nhau đến mấy, người này vẫn đọc được ý nghĩ trong đầu người kia. Tôi nghe và tôi cười khảy, nghi người ta bịa chuyện.

Nhưng bây giờ thì tôi tin

Tôi vừa nghĩ về nhỏ Thắm hôm trước, chiều hôm sau nó bất ngờ chặn đường tôi. Chỉ khác là lần này cuộc đụng đầu xảy ra trước tiệm vải của chị Hòe chứ không phải trước cửa tiệm cho thuê truyện của chú Lãm.

Vẫn ngồi trên chiếc xe đạp vàng, một chân đặt trên pê-đan một chân chống đất, nhỏ Thắm kêu tôi:

https://thuviensach.vn

-Đăng!

Tôi quay lại, thấy nó đang mỉm cười nhìn tôi. Đã lâu lắm nhỏ Thắm không cười với tôi. Trong một lúc, tôi có cảm giác ai đó gắn nhầm nụ cười lên môi nó. Hay là tôi hoa mắt?

-Gì vậy Thắm?

Tôi nhướn mắt, ngạc nhiên về sự bình tĩnh của mình. Lần trước cũng trong tình huống như thế này, tôi từng thốt nên lời.

-Sáng mai Đăng rảnh không?

Tôi nhớ ra ngày mai là chủ nhật.

-Có gì không?- Tôi hỏi, câu hỏi thật xa cách mặc dù tôi không cố ý.

-Vô suối chơi! - Nhỏ Thắm rủ, tỉnh bơ như giữa hai đứa tôi chưa từng xảy ra xích mích.

Như vậy là nhỏ Thắm chủ động làm lành trước. Tôi nghĩ, cảm thấy tự ái được xoa dịu rất nhiều.

Có vẻ số phận đã bắt đầu nuông chiều tôi, sau khi đã hành hạ tôi tơi tả.

-Ờ.

Tôi gật đầu và quay mình bỏ đi. Tôi biết mình vui vì lại sắp được ngồi cạnh nhỏ Thắm, sắp được trò chuyện với nó, đặc biệt điều đó xảy đến mà tôi không cần phải cất công giảng hòa như lời xúi của thằng Phan và chú tiểu Khôi. Tuy nhiên tôi không bắt gặp trong lòng mình tự hân hoan vồ vập như tôi tưởng. Có thể tính cách thất thường của nhỏ Thắm khiến tôi không dám đặt cược hi vọng vào cuộc gặp gỡ ngày mai. Cũng có thể khi ta giận ai đó quá lâu, sự lạnh nhạt không còn là biểu hiện của cảm xúc nữa mà dần trở thành

https://thuviensach.vn

một thói quen.

Tôi nhận ra điều đó không chỉ trên đường về nhà mà cả lúc ngồi cạnh nhỏ Thắm bên bờ suối vào sáng hôm sau.

Nhỏ Thắm đến chỗ hẹn vẫn với nón xanh, áo xanh, giày xanh. Tôi nhớ lần trước cũng với trang phục thế này, nó đã tủm tỉm hỏi tôi:

-Hôm nay Đăng thấy mình giống câu gì?

Và tôi đã vui vẻ trả lời:

-Cây chuối non.

-Đăng còn giận cây chuối non không?

Và tôi đã sung sướng đáp:

-Trước đây thì giận. Bây giờ tôi hết giận rồi.

Bây giờ tôi cũng không còn giận nhỏ Thắm mà tôi từng thay vào đó là sự hoang mang mệt mỏi. Có vẻ tôi vẫn thích nhỏ Thắm hồi bé hơn. Nhỏ Thắm mà tôi từng biết lắm lúc làm tôi bực mình nhưng không bao giờ khiến tôi thấp thỏm. Tôi dễ dàng đọc được tâm trạng của nó như thể hai đứa cùng nghĩ bằng một cái đầu nhỏ Thắm bây giờ giống như một dấu hỏi biết đi, chỉ có hóa thành con ong đất chui vào đầu nó may ra tôi mới biết nó nghĩ gì. Tôi bần thần nhủ bụng và cảm thấy mình chẳng vui sướng gì với phát hiện đó. Vì tôi biết một khi nhỏ Thắm không còn giống nhỏ Thắm trong tâm tưởng tôi khi bản thân tôi cũng không còn là tôi ngày trước.

Tôi định hỏi nhỏ Thắm nó hẹn tôi vào đây làm gì nhưng rồi tôi biết đó là câu hỏi ngu ngốc, cho dù quan hệ giữa chúng tôi có thay đổi thế nào đi chăng nữa.

https://thuviensach.vn

Bên cạnh tôi, nhỏ Thắm ngồi thõng chân xuống suối và đong đưa hai chân theo thói quen. Tôi chăm chú nhìn đôi giày xanh của nó, đầu óc tự nhiên chập chờn như rơi vào ảo giác.

-Đăng nè. - Nhỏ Thắm thình lình mở miệng.

Tôi giật mình như người đang ngủ bị đánh thức:

-Gì hả Thắm?

-Ngày mai Đăng ghé nhà rủ mình đi học được rồi.

Lần này thì tôi tỉnh hẳn.

-Sao? - Tôi chỉ thốt được một tiếng, nó giống một phản xạ hơn là một câu hỏi.

-Mẹ mình bảo mình nói với Đăng như vậy.

-Tại sao chứ? - Lần này vẫn là phản xạ nhưng tiến bộ hơn, tôi thở ra được ba tiếng.

Nhỏ Thắm tươi nét mặt:

-Cái vụ hứa hôn đó. Hủy rồi!

-Ai hủy?

-Bạn của ba mình. Ông bảo con trai ông từ nhỏ đã vào học trong Sài Gòn. Khi biết chuyện hôn ước này, nó kịch liệt phản đối. Nó muốn sau này cưới vợ người miền Nam.

Giống như ai vừa nhấc một quả tạ khỏi ngực tôi. Tôi không rõ tôi có niềm vui riêng tư nào trước tin tức tốt lành đó không, nhưng chắc chắn là lòng tôi

https://thuviensach.vn

vô cùng nhẹ nhõm.

-Ba mẹ Thắm có nói gì không

Lúc này mặt trời đã lên gần tới ngọn cây cao nhất ven bờ và nắng gắt đã được một lúc nhưng chẳng đứa nào trong chúng tôi thấy nóng. Tiếng nhỏ Thắm lẫn vào trong tiếng gió reo nhưng tôi vẫn nghe rõ từng lời. Hóa ra mẹ nó ngay từ đầu đã không ủng hộ chuyện hứa hôn này nhưng vì sợ ba nó nên mẹ nó không dám phản đối. Ba nhỏ Thắm cũng không vui vẻ gì với lời nhắc nhở của người bạn cũ nhưng ông là người coi trọng danh dự. Ông sợ người ta chê ông không biết giữ chữ tín dù trong thâm tâm ông không muốn bị ràng buộc vào những lời hứa vu vơ trong một phút bốc đồng.

Nhỏ Thắm nói, tôi tin ngay. Cũng như tôi tin ngoài tật gia trưởng và thích dạy con bằng roi vọt, những ông bố trong thị trấn là những người cực đoan, khẳng khái, trọng nghĩa khí. Tính cách này có lẽ có từ ngàn xưa, tốt xấu lẫn lộn nhưng cứ kéo thành vệt đến tận ba tôi và nhỏ Thắm, có khi kéo dài tới tận tôi nữa. Ờ, nếu tôi tiếp tục lớn lên trong thị trấn, tôi sẽ hít thở bầu không khí đó, ăn nằm với những tính cách đó và tôi sẽ giống những ông bố quê tôi đến từng chi tiết.

Đang lan man nghỉ ngơi, sực nhớ tới một chuyện, tôi bỗng rùng mình vọt miệng:

-Mẹ Thắm có nói ba của ba Thắm là ai chưa -Có. Ông Hoạch.

Chương 4.10

Như vậy, con trai ông Hoạch không học ở Sài Gòn, cũng không hề phản đối cuộc hôn nhân sắp đặt của ông. Con trai ông đã vào chùa và thành chú tiểu Khôi. Những lời bịa tạc của ông chỉ nhằm mục đích dựng lên một lý do chính đáng để rút lui êm thắm, để phòng cơn rủa từ phía ba nhỏ Thắm.

https://thuviensach.vn

Một cách tình cờ, có một sợi dây vô hình cột chặt chúng tôi lại với nhau theo một vòng tròn: tôi- nhỏ Thắm - chú tiểu Khôi - nhỏ Lan nhỏ Phượng - rồi lại là tôi. Giống như số phận nghịch ngợm vẽ ra cái vòng tròn bí ẩn đó và bắt chúng tôi xoay mòng mòng như chiếc đèn kéo quân vẫn được ông thầy Thám treo trước hiên nhà vào mỗi mùa Trung Thu.

Dĩ nhiên tôi không hề kinh ngạc khi nhỏ Thắm nên tên ông Hoạch vì ngay khi buột miệng hỏi, trực giác đã mách bảo tôi người đó chính là ông. Câu chuyện chú tiểu Khôi xảy ra chưa lâu, còn nóng hổi trong tâm trí và chiếu sáng từng ngóc ngách trong vò não tôi. Sự trùng hợp của hai câu chuyện, lại xảy ra chẳng xê xích bao lăm về mặt thời gian, làm tôi ngờ ngợ. Bây giờ tôi mới hiểu ra tại sao tôi, thằng Phan và chú tiểu Khôi thất bại thảm hại trong việc truy tìm "người chồng tương lai" của nhỏ Thắm. Chúng tôi chỉ phỏng vấn những đứa con trai trong lớp. Nhỏ Lan là con gái, dĩ nhiên trượt khỏi sự chú ý của bọn tôi, vì vậy không đứa nào biết ba nó từng đi học ở Huế. Tôi đã không nói gì với nhỏ Thắm trong buổi sáng nắng gắt và không khí trên đồng cỏ tràn ngập gió giêng hai đó. Gió đi thành từng luồng, vướng vào hai đứa tôi, tự gỡ ra rồi tiếp tục lao nhanh về phía biển. Hôm đó những chuyển động xung quanh tôi có vẻ vội vã những tôi thì bắt đôi môi mình chậm lại. Tôi sợ tôi ngứa miệng sẽ làm tung tóe mọi thứ.

Cho đến giờ phút này, trong cái vòng tròn luẩn quẩn đó tôi là mắt xích duy nhất biết được tất cả bọn tôi được nối với nhau bởi điều gì.

Nhỏ Lan nhỏ Phượng không biết chú tiểu Khôi là anh nó. Nhỏ Thắm không biết chú tiểu Khôi là người suýt trở thành chồng nó. Ngược lại, chú tiểu Khôi không biết nhỏ Thắm là người mà ba nó đã chọn cho nó nếu nó chịu trở về nhà. Buồn cười nhất là "người chồng tương lai" đó là người rất hăng hái trong việc chống lại hôn ước của chính mình mà không tự biết. Khi chú tiểu Khôi vẽ bức tranh nhỏ Thắm, chú hoàn toàn không hay biết đó chính là "người vợ tương lai" của mình nếu chú quyết định từ giã cửa Thiền theo dự

https://thuviensach.vn

tính của ba chú mười lăm năm về trước. Thật là phiền phức, những người lớn! Kể từ lúc đó, tôi bắt đầu nghiệm ra người lớn luôn có những bí mật. Và thế giới mà bọn trẻ đàn nhìn thấy thực ra là những gì họ muốn cho bọn trẻ nhìn thấy. Nói cách khác, nếu không tình cờ khám phá ra những góc khuất, bọn nhóc tì chúng tôi rốt cuộc chỉ nhìn thấy thế giới qua cặp mắt của người lớn. Cứ như thể họ chủ ý tạo ra những ống kính với những nút điều chỉnh theo ý họ rồi nhét vào tay chúng tôi và bảo "Tuyệt lắm đó! Nhìn thử đi!". Rất nhiều năm về sau này, tôi nhận ra trong thế giới người lớn đằng sau câu chuyện này còn có một câu chuyện khác, rồi đằng sau câu chuyện khác đó rất có thể đang che giấu một câu chuyện khác nữa. Để biết được cái lõi của sự thật, đôi khi phải tỉ mỉ bóc tách từng lớp con người của họ như bóc một củ hành tây cho đến khi mắt cay xè và óc thì choáng váng - mà trẻ con lớp Chín như bọn tôi lúc đó thì không đủ từng trải lẫn kiên nhân để đi đến sự thật cuối cùng theo cách như vậy.

Chỉ do may mắn tình cờ mà tôi biết được những ẩn khúc đằng sau câu chuyện của nhỏ Thắm. Thoạt đầu, tôi quyết định không thổ lộ bí mật đó với ai nhưng rồi tôi cũng biết nếu tôi chôn câu chuyện trong lòng chẳng khác nào tôi chôn một quả mìn. Người tôi sẽ phát nổ bất cứ lúc nào.

Sau một đêm cân nhắc, chiều hôm sau tôi chạy qua chùa Giác Nguyên

-Vừa xảy ra chuyện gì rồi phải không? - Vừa trông thấy bộ tịch khác thường của tôi, chú tiểu Khôi hỏi ngay.

Tôi hừ mũi:

-Chú đừng có bắt chước thằng Phan ra vẻ ta đây cái gì cũng biết!

-Vậy là không có chuyện gì à?

- Có. - Tôi hất đầu về phía chú - Nhưng là chuyện của chú, không phải

https://thuviensach.vn

chuyện của tôi.

-Chuyện của tôi? Chú tiểu Khôi ngơ ngác - Chuyện gì của tôi?

-Chuyện vợ con của chú chứ chuyện gì!

-Đăng đừng có nói bậy! - Chú tiểu Khôi nhăn mặt.

-Bậy á? - Tôi nhếch môi - Thế chú có biết tại sao ba chú quyết kêu chú trở về nhà không?

Tới đây thì chú tiểu Khôi lộ vẻ bối rối:

-Ờ, thì vì lý do...nối dõi tông đường....

Chú nhìn tôi dò xét:

-Hôm trước tôi đã nói với Đăng chuyện này rồi mà. Có gì mới lạ đâu!

Tôi xoa hai tay vào nhau, tặc tặc lưỡi:

-Thôi được rồi. Nếu chú muốn mới lạ, tôi sẽ kể chú nghe chuyện này.

Chú tiểu Khôi không nói gì, chỉ nhướn mắt ra ý hỏi. Trông chú có vẻ cảnh giác trước kiểu ăn nói vòng vo của tôi.

-Tôi đã điều tra ra "người chồng tương lai" của nhỏ Thắm là ai rồi. - Tôi đột ngột thấp giọng như sợ có người nghe lỏm.

-Là ai? - Chú tiểu Khôi xoáy mắt vào tôi, vẻ căng thẳng.

Tôi cố ý nói thật chậm:

-Là chú đó.

https://thuviensach.vn

-Đăng đừng có...

Tôi giơ tay, cắt ngang:

-Tôi không có nói bậy Chính nhỏ Thắm vừa kể cho tôi nghe.

Mồ hôi trên trán chú tiểu Khôi ứa ra thành giọt. Có lẽ thái độ úp mở của tôi đã làm chú chột dạ ngay từ đầu và đến khi tôi đột ngột nhảy từ chuyện của chú sang chuyện của nhỏ Thắm, chú đã đoán ra tới định dẫn dắt câu chuyến đến đâu.

Mặt chú tiểu Khôi tái đi từng phút:

-Kiểu này thì mai mốt làm sao....

-Chú yên tâm đi. - Tôi nói nhanh - Nhỏ Thắm chỉ biết "ba chồng" của nó là ông Hoạch thôi. Nó không hề biết "chồng" của nó là ai.

Lúc bình thường, chắc chú tiểu Khôi đã giãy nảy trước kiểu nói năng bỗ bã của tôi. Nhưng lúc này nỗi lo lắng của chú đang vượt lên trên những tiếng "chồng", "ba chồng" tôi chêm lung tung vào câu nói.

Trán chú tiểu Khôi giãn ra sau sự trấn an kịp thời của tôi. Nếu nhỏ Thắm biết được chú tiểu Khôi là con ông Hoạch, chắc chắn cả hai sẽ không dám nhìn mặt nhau suốt một thời gian dài. -Ngay cả khi nhỏ Thắm không biết gì về thân thế của tôi, tôi vẫn cảm thấy sượng sùng khi gặp lại nó, Đăng à. - Chú tiểu Khôi trầm ngâm.

Tôi nháy mắt:

-Chú cởi áo ta về nhà đợi nó lớn rồi cưới nó làm vợ thì hết sượng sùng liền à.

-Đăng nói vậy không sợ có tội với Phật tổ hả? - Chú tiểu Khôi nhìn tôi với

https://thuviensach.vn

vẻ trách móc.

- Tội gì chứ! Chú từng vẽ hình nó. Chú lại ăn bánh cưới của anh Thắng cô Sa nữa.

Chú tiểu Khôi quên khuấy câu chuyện cũ.

-Là sao? - Mắt chú trố lên.

Tôi cười hi hi:

-Ai lỡ ăn bánh cưới thì lớn lên phải lấy vợ chồng chứ sao!

Chương 4.11

Chú tiểu Khôi sượng sùng thật. Đến lớp chú không dám nhìn về phía nhỏ Thắm. Nhưng càng không muốn nhìn nó chú càng trông thấy nó nhiều hơn. Vì chú phải đảo mắt xem nhỏ Thắm đang đứng ở đâu để bắt mình đừng nhìn về phía đó. Và thế là chú thấy nó lảng vảng khắp nơi. Nhỏ Thắm không phát hiện ra vẻ lấm lét của chú tiểu Khôi. Suốt buổi học, nó toàn nhìn về chỗ tôi ngồi. Tất nhiên tôi biết điều gì thúc đẩy nhỏ Thắm làm như vậy. Nó đang thắc mắc tại sao hai ngày nay tôi không ghé nhà rủ nó đi học dù nó đã mở lời bên bờ suối hôm nào.

Thực sự thì khi nghe đề nghị bất ngờ của nhỏ Thắm, cái hắt lên đầu tiên trong lòng tôi là sự ngạc nhiên, kế đến là niềm hân hoan nhưng tôi sự tự ái của một đứa con trai mới lớn đâm chồi ngay sau đó và lớn vụt lên, nhanh chóng án ngữ trái tim tôi. Hôm đó trên đường về tôi cứ dày vò bởi ý nghĩ nếu ông Hoạch không rút lại đề nghị của mình,liệu bà ƯỚc có dỡ bỏ sự cấn đoán của bà và cả nhỏ Thắm nữa, liệu nó có sẵn sàng đi cùng tôi trên con đường đến lớp nữa không. Tôi bứt một chiếc lá, vò nát trong tay và tự trả lời: "Chắc

https://thuviensach.vn

là không!". Ngay trong khoảnh khắc đó, lòng tôi trào lên nỗi tủi thân và tôi cảm thấy mình như một thứ đồ chơi. Chẳng ai buồn đếm xỉa đến cảm xúc của tôi, khi không cần thì người ta vứt đi, khi cần thì người ta nhặt lại rồi đến một lúc nào đó có thể người ta lại vứt đi lần nữa.

Đó là lý do tôi chống lại nhỏ Thắm, dù qua ngày thứ hai tôi mơ hồ cảm thấy làm như thế cũng là chống lại chính mình nhưng tôi nhất quyết không làm khác đi. Trong nhiều ngày, tôi cảm thấy tự ái của mình được thỏa mãn khi biết nhỏ Thắm vẫn liếc về phía tôi với cái nhìn hoang mang, u uất. Nhưng sự hoan hỉ trong tôi không kéo dài được lâu. Qua ngày thứ tư tôi phát giác ra trong lúc nỗi hờn dỗi của tôi được vỗ về, tôi vẫn thấy có cái gì đó như là sự buồn tẻ gieo vào lòng tôi từng phút một.

Chú tiểu Khôi đã nghe tôi kể về câu chuyện bên bờ suối nên chú cũng thắc mắc y như nhỏ Thắm.

Chỉ khác một điều, nhỏ Thắm hỏi tôi bằng mắt còn chú tiểu Khôi hỏi bằng miệng:

-Sao Đăng không rủ nhỏ Thắm đi học?

Tôi cười khẩy:

-Chà, chú quan tâm đến "vị hôn thê" của mình quá há!

Chú tiểu Khôi nhíu mày vẻ phật ý:

-Đăng đừng có nói linh tinh! Đăng trả lời tôi đi!

Tôi phồng má:

-Tại sao tôi phải rủ nó đi học khi mà trước đây tôi ghé rủ thì nhà nó đuổi tôi như đuổi tà?

https://thuviensach.vn

-Đăng cũng biết lý do rồi mà.

-Đi sóng đôi ngoài đường sợ thiên hạ thấy chứ gì! - Tôi nhún vai - Nhưng tại sao đến trường nó cũng không dám lại gần tôi?

-Chính ở trường mới khí, Đăng à. - Chú tiểu Khôi điềm đạm - Nhỏ Lan nhỏ Phượng học ở đó, làm sao ba mẹ nhỏ Thắm dám để con gái họ lại gần Đăng. Chung quanh lại còn đám anh chị em họ của nhỏ Thắm nữa. Ai mà biết được tụi nó không phải là tai mắt của ba mẹ nhỏ Thắm. Tôi ngớ người ra mất đi một lúc trước những phân tích của chú tiểu Khôi. Trước đây tôi chưa bao giờ nghĩ đến sự lắt léo này và vẫn thầm trách nhỏ Thắm về sự thờ ơ của nó. Tôi chợt nhận ra mình thường xuyên bất mãn khi nghĩ về nó trong thời gian gần đây, giống như người luôn nhìn thấy ma ở nơi thực ra chẳng có bóng ma nào. Ờ, nhỏ Thắm đâu đến nỗi như vậy. Có thể nó không quá xấu để tôi luôn miệng bài xích, chê bai. Tôi lục lọi ký ức, sàng lọc lại kỷ niệm và giật mình thấy những thứ tốt đẹp nhất đã không được nâng niu mà bị sự uất ức băm nhỏ ra từng ngày và cứ cái đà này, sẽ chẳng còn gì nữa giữa hai đứa tôi.

Tôi bắt đầu nghĩ đến chuyện ghé nhà rủ nhỏ Thắm đi học nhưng rồi tôi cứ nấn ná vì chưa tìm được lý do chính đáng. Tôi đã trót bỏ qua cơ hội mất rồi.

Trong khi chờ đợi, tôi ghé chơi nhà chị em nhỏ Lan để đầu óc bớt căng thẳng, nào ngờ hôm đó vừa đi tới nhà bà nội tôi, tôi đã kinh ngạc khi nghe tiếng khóc như rỉ từ bên nhà ông Hoạch vọng sang.

Tôi nhìn quanh không thấy bà tôi đâu liền ba chân bốn cẳng chạy sang tìm nhỏ Lan nhỏ Phượng. Hai chị em nó đang nước mắt nước mũi tèm lem khi tôi bước vào nhà. Ông Hoạch đang nằm thiêm thiếp trên giường, mắt nhắm nghiền. Vợ ông, cả bà tôi nữa đang lăng xăng quanh chỗ ông nằm. Trông hai người rất bận rộn nhưng dường như không ai ý thức mình đang làm gì, chỉ luống cuống kéo cái khăn, xếp lại góc mền hoặc xê dịch một chiếc ghế chỗ

https://thuviensach.vn

đầu giường.

Ông thầy Thám đang vạch miệng ông Hoạch đổ thứ thuốc gì đó có màu đen sóng sánh.

Tôi khều tay nhỏ Phượng, thấp thỏm hỏi:

-Có chuyện gì vậy em?

-Ba em sắp chết rồi. - Nó sụt sịt đáp, nước mắt tuôn thành dòng.

Tôi liếc về phía chiếc giường ở góc nhà:

-Ba em bị bệnh gì vậy?

-Em không biết. - Nhỏ Phượng đưa tay quệt nước mắt. - Lâu nay ba em vẫn hay bị sốt, thỉnh thoảng lại buồn nôn. Khi nãy tự nhiên ba em đau thắt nơi ngực, toát mồ hôi dầm dề rồi ngất đi. Nói xong, đã nín nó bỗng òa ra nức nở. Tôi định hỏi thêm vài câu nhưng thấy nhỏ Phượng mải khóc, liền quay mình ra cửa tức tốc chạy về phi báo cho chú tiểu Khôi.

Mười lăm phút sau, chú tiểu Khôi theo tôi xuống nhà ông Hoạch. Chị em nhỏ Lan thấy chú xuất hiện càng khóc to hơn. Chắc tụi nó nghĩ nhà chùa cử người tới chuẩn bị thủ tục làm lễ cầu siêu. Sau khi hỏi han, biết xưa nay ông Hoạch chỉ uống thuốc của thầy Thám, chú tiểu Khôi đề nghị mẹ chú chuyển ngay ba chú đến nhà thương thị trấn. Thú thật lúc đó tôi không thấy chú giống đứa học trò lớp Chín chút nào. Chú nghiêm nghị, chững chạc, toát ra một thứ uy lực khiến người khác phải răm rắp nghe theo.

Trên đường đến nhà thương, tôi nói nhỏ vào tai chú:

-Bữa nay nhìn chú oai phong giống hệt Huyền Tử phương trượng!

-Huyền Tử phương trượng là ai?

https://thuviensach.vn

-Huyền Tử là một cao tăng. Oong là phương trượng chùa Thiếu Lâm, là Thái Sơn Bắc Đẩu trong võ lâm.

Mải rảo bước đến nhà thương, lại đang lo lắng, chú tiểu Khôi không hỏi tiếp.

Chú tiểu Khôi chắc không đọc truyện Kim Dung. Nếu biết Huyền Tử phương trượng là người đã bí mật có với Diệp Nhị Nương một đứa con tư sinh chắc chú rượt tôi mất dép.

Chương 4.12

Ông Hoạch nằm nhà thương gần một tuần, đã dần tỉnh táo. Các bác sỹ nói ông bị áp-xe gan, nếu không chữa trị kịp thời e là khó sống. Họ cho ông uống kháng sinh. Rồi họ chích kim vào bụng ông để rút mủ.

Tôi và chú tiểu Khôi vẫn lên thăm ông hằng ngày. Đứa nào cũng sợ ông cao hứng nhắc đến chuyện chú không chịu về nhà nhưng rất may ông không nói gì. Mấy ngày sau thêm thằng Phan và nhỏ Thắm tới thăm. Rồi những đứa bạn cùng lớp lục tục kéo đến. Có lẽ nhờ vậy mà chị em nhỏ Lan không nghi ngờ gì sự có mặt của chú tiểu Khôi, vì dẫu sao chú cũng học cùng lớp với tụi tôi.

Bất ngờ nhất là có cả nhỏ Ngọc. Trường nó trong Sài Gòn đang sửa chữa nên nó được nghỉ học, theo anh Thắng và cô Sa về thăm quê. Nó hớn hở khoe với tôi cô Sa đã làm lành với anh Thắng.

Chồng cũ của cô đã có hai đứa con riêng. Đó là lý do anh Thắng về Duy Xuyên kéo cô ra tòa án ở Đà Nẵng để khiếu kiện quyền được nuôi con, mặc dù trong bản án ly hôn nhiều năm về trước quyền này vốn thuộc về cô.

Buổi chiều, tôi, thằng Phan và chú tiểu Khôi ghé chơi nhà nhỏ Ngọc. Vừa

https://thuviensach.vn

tới trước cửa, cả ba lập tức há hốc miệng khi thấy nhỏ Ngọc cùng thằng Biểu trong nhà đi ra.

Trong khi chú tiểu Khôi "ơ" lên một tiếng dài, thằng Phan đưa tay dụi mắt:

-Tao đang thấy ma hả tụi bay?

Tôi nhìn nhỏ Ngọc nhưng tay thì chỉ vào thằng Biểu:

-Thằng này....

-Con cô Sa đó. - Nhỏ Ngọc vui vẻ giới thiệu

Cứ như có một cành cây rớt trúng đầu ba đứa tôi chợt nhớ hồi lớp Năm có lần cô Sa bảo tôi có một đứa con trạc tuổi tôi, không ngờ là thằng quỷ này.

-Nó là thằng Biểu phải không? - Phan vọt miệng.

Nhỏ Ngọc tròn xoe mắt:

-Ủa, sao Phan biết tên nó?

-Bạn Biểu đâu có câm. Ai bảo mấy bạn vậy?

Bọn tôi đưa mắt nhìn nhau, dở cười dở khóc. Như vậy là cả đám bị thằng Định cho vào xiếc. Tối hôm đó trước nguy cơ bị đám bạn thằng Phan tấn công, nhân lúc thằng Biểu sợ đến cứng lưỡi, Định đã vu thằng này bị câm để thoát hiểm.

Có lẽ Biểu cũng cảm thấy áy náy về chuyện đó. Tuy không chủ động nhưng nó đã nhanh nhẹn đồng lõa với thằng Định bằng cách nín thinh luôn khiến bốn đứa ngoài đường và hai đứa trong bụi đều bị lừa. Thằng Biểu tất nhiên không biết trò chặn đường này là do Phan bày ra. Nó tưởng hai đứa tôi

https://thuviensach.vn

chỉ nghe tin đồn về nó, không hề biết lúc đó tôi và Phan đang nấp trong bụi ngó ra.

Biểu gãi tai, vẻ biết lỗi:

-Tao không câm. Nhưng tao không hề tán tỉnh đứa con gái nào hết á. Toàn thằng Định bịa ra thôi.

Nó quay sang nhỏ Ngọc:

-Con nói vậy cô có tin không, cô?

Phan nhảy dựng:

-Mày xưng hô cái kiểu gì vậy, Biểu?

Thằng Biểu chưa kịp đáp, chú tiểu Khôi đã mỉm cười:

-Bạn đó xưng hô như vậy là đúng rồi.

Tôi cau mày một thoáng đã hiểu ngay. Thằng Biểu là con cô Sa, có nghĩa anh Thắng là ba nó. Nhỏ Ngọc là em của ba nó, dĩ nhiên nó phải gọi bằng cô.

Thằng Biểu kể với bọn tôi, khi nó đã vượt qua sự bối rối ban đầu và cả bọn đang trên đường xuống chợ, rằng lúc thằng Định dắt nó về Hà Lam lần đầu tiên, ba nó đã cẩn thận dặn đi dặn lại là không được tiết lộ nó là con của cô Sa. Tuy cô không còn dạy học ở thị trấn nhưng nếu biết thằng Biểu là con riêng của cô với người chồng cũ thế nào thiên hạ cũng hiếu kỳ xúm lại và điều đó sẽ khiến thằng bé lúng túng. Khi dặn dò như vậy, ba nó không ngờ thằng con mình không lúng túng về lai lịch mà lúng túng vì suýt bị ăn gậy vào đầu do cái miệng ba hoa của thằng Định.

Nghĩ đến chuyện trớ trêu đó, tôi vừa đi vừa cười thầm.

https://thuviensach.vn

Tôi chỉ thôi cười khi tiếng nhỏ Ngọc thình lình cất lên:

-Ủa, bạn Thắm đâu?

Từ năm lớp Sáu đến năm lớp Tám, năm đứa bọn tôi ngồi cùng một bàn, chơi chung một nhóm.

Bây giờ tự nhiên thiếu mất một đứa, tôi biết sớm muộn gì nhỏ Ngọc cũng phát giác ra.

Phan khẽ liếc tôi, ấp úng:

-Chiều nay nhỏ Thắm bận làm chuyện nhà.

Phan chống chế. Nhưng chống chế ngu. Nó vừa nói xong, nhỏ Ngọc nhảy tưng tưng:

-Vậy tụi mình kéo xuống nhà bạn Thắm chơi đi!

Chương 4.13

Nhỏ Thắm không có nhà.

Buổi chiều chợ bắt đầu vãn nên khách vào mua bún thưa thớt. Bà ƯỚc ngồi sau sạp hàng, thấy bọn tôi đứng lố nhố trước cửa liền hấp tấp bước ra.

-Bạn Thắm bị rắn cắn, đang nằm trên nhà thương, tụi con lên thăm bạn đi!

Tôi cố tình đứng nấp sau lưng mấy đứa bạn, cứ sợ mẹ nhỏ Thắm nhận ra tôi. Tôi vẫn nhớ hoài câu "Từ nay con đừng ghé rủ bạn Thắm đi học nữa nha con" bà nói với tôi hồi đầu năm học. Bây giờ hôn ước của con bà đã hủy bỏ, bà không còn cấm cản tôi nữa nhưng tôi vẫn ngại ngùng khi phơi mình ra

https://thuviensach.vn

trước mắt bà.

-Bạn Thắm đi đâu mà bị rắn cắn hả cô? - Nhỏ Ngọc lo lắng hỏi thay cho cả bọn.

Bà ƯỚC thở dài:

-Con nhỏ đó chẳng biết nó ăn trúng thức gì mà tự nhiên vô suối ngồi cho rắn mổ. May mà có người ở trong xóm Trong phát hiện chở đi cấp cứu kịp.

Cứ như ai quất roi vào lưng tôi. Tôi liếc chú tiểu Khôi, thấy chú cũng đang kín đáo nhìn tôi. Hóa ra nhỏ Thắm bị rắn cắn là do nó dọ dẫm lần về kỷ niệm. Những ngày vừa qua, tôi không thèm ghé nhà rủ nó đi học chắc nó buồn lắm. Chắc nó cũng giống như tôi, khi nhớ đến người bạn ấu thơ chỉ biết đi tha thẩn một mình vào con suối xóm Trong ngồi ôn lại những ngày xưa cũ. Lòng rưng rưng, tôi lẽo đẽo theo tụi bạn đi về phía nhà thương thị trấn. Tiệm vải nhà chị Hòe trước cổng chợ lác đác người vào ra. Lúc chị Hòe còn đứng trông coi cửa tiệm, khách nườm nượp. Khách Hà Lam lẫn khách tứ xứ đổ về coi mắt hoa khôi. Từ ngày chị đi lấy chồng, tiệm vắng teo. Có lẽ đó là lý do dạo này mỗi lần đi ngang nhà chị, tôi cứ thấy buồn man mác. Cách tiệm vải nhà chị Hòe một quãng là tiệm cho thuê truyện của chú Lâm. Nửa tháng trước, chú tuyên bố đóng cửa tiệm vì ế khách. Khách thuê truyện ăn dầm nằm dề như tôi nay đã lớn, đã có những tâm mới, không còn bị Lệnh Hồ Xung, Trương Vô Kỵ của Kim Dung hay Mộ Hòe, Hàn Ni của Quỳnh Dao níu chân. Lúc đi ngang tôi ngó vào, thấy chú Lãm đang hươ nạng chỉ trỏ và theo những gì tôi nhìn thấy, tiệm cho thuê truyện hình như sắp trở thành quán bia. Trước nhà nhỏ Ngọc, con mắt vẫn đang ngự trên cao trầm mặc quan sát cõi nhân sinh và khi ngước lên, tôi thấy nó đang nhìn tôi ra chiêu quở trách: "Sao chú bé chưa chịu làm hòa với bạn Thắm?".

Đó là tiếng nói của con mắt trên vách nhà nhỏ Ngọc hay tiếng nói vọng ra từ đáy lòng tôi, tôi chẳng biết. Tôi chỉ biết thời gian qua, tôi ngỡ ngàng nhận

https://thuviensach.vn

ra tôi đã nghĩ oan cho nó nhiều thứ. Giống như tôi tự dưng lên một phiên tòa, nhốt nó vào đó và bắt đầu phán xét nó mà không cho nó mở miệng bào chữa.

Trời bắt đầu sập tối khi bọn tôi bước qua cổng nhà thương. Từ trong các dãy phòng ánh đèn hắt ra khiến đám phù du kéo tới bu đầy.

Giường của nhỏ Thắm cách giường ông Hoạch không xa lắm. Tôi không rõ ông Hoạch có biết cô bé đang nằm với dây truyền huyết thanh lủng lẳng trên cọc mùng đằng kia là con dâu hụt của ông không. À, khi nhìn thấy ông ƯỚC chắc chắn là ông đã đoán ra.

Ba nhỏ Thắm đang ngồi trên chiếc ghế thấp cạnh giường con gái. Thấy tụi tôi đến thăm, ông gật đầu:

-Sau khi uống thuốc và thở ô-xy, bạn Thắm đã qua cơn nguy kịch rồi tụi con à.

Nhỏ Thắm nhắm nghiền mắt vẻ mệt mỏi. Nghe tiếng lao xao, nó từ từ mở mắt ra và đôi môi xám ngoét của nó cố nặn một nụ cười khi nhìn thấy bọn tôi.

Khi lướt qua mặt tôi, ánh mắt của nó như ngừng lại vài giây hoặc là tôi tưởng tượng thế nhưng dù sao cảm giác đó vẫn khiến tôi bâng khuâng cảm động. Tôi bất giác xốn xang khi nhớ lại bốn năm về trước, nó cũng nằm ở đây cùng với tôi khi hai đứa được ông Cứ và anh Thắng vớt từ dưới bàu lên và lúc đó nó từng quay sang nhoẻn miệng cười với tôi bằng đôi môi tái nhợt y như lúc này. Ờ, đã bốn năm nay rồi sao ngỡ như mới hôm qua.

Ở bên cạnh, chú tiểu Khôi có vẻ ngượng ngập. Tôi thấy chú thoạt đầu thõng hai tay bên hông, rồi dường như không yên tâm chú chắp tay sau lưng, một lát lại lóng ngóng vòng ra khoanh tròn trước ngực. Mặc dù nhỏ Thắm không biết chú là con ông Hoạch nhưng trong phòng bệnh lúc này ngẫu nhiên có mặt cả ba chú, ba nhỏ Thắm lẫn nhỏ Thắm, tình thế đó khiến chú loay

https://thuviensach.vn

hoay trông giống hệt một con mèo sảy chân vào thùng bột.

Trên đường về, khi tôi và chú rẽ vào con đường đất chạy ngang chùa Giác Nguyên, tôi đập vai chú, cười khì khì:

-Lúc này trong phòng tập trung cả cô dâu chú rể lẫn hai nhạc phụ đại nhân, thật là nhộn nhịp!

-Đăng có thôi đi không!

Chú tiểu Khôi nạt. Đột nhiên chú hạ giọng:

-Đăng nè!

-Gì?

-Bây giờ thì tôi biết tại sao ba tôi bỗng dưng nhắc lại chuyện hứa hôn ngày xưa với ba nhỏ Thắm rồi.

-Tại sao?

Tôi nhướn mắt hỏi, nhưng rồi tôi hiểu ngay:

-À, lâu nay ba chú bệnh tật kéo dài, cứ nghĩ mình không qua khỏi nên vội vàng thu xếp chuyện này chứ gì!

-Ờ.

-Chúc mừng chú nha. Lần này khỏi bệnh, ba chú chắc sẽ không chì chiết chú nữa. Ông thừa sức sinh cho nhỏ Lan nhỏ Phượng cả mớ em trai mà.

Trong bóng đêm chập choạng, chú tiểu Khôi im lặng rảo bước bên cạnh tôi. Tuy chú không nói gì, tôi tin chú đang cảm thấy nhẹ nhõm như vừa chui ra khỏi đống gạch mà ba chú đã trút xuống cuộc đời chú mấy tháng nay.

https://thuviensach.vn

Chương 4.14

Trước khi chia tay chỗ cổng trường Bồ Đề, chú tiểu Khôi bất thần hỏi tôi:

-Đăng còn giận nhỏ Thắm không?

Nhớ đến những gì xảy ra gần đây, nhất là chuyện nhỏ Thắm vừa bị rắn cắn ở con suối xóm Trong, tôi đã định nói "Hết rồi!" nhưng đến phút chót tôi bỗng ngập ngừng sửa lại:

-Hết được chín mươi phần trăm.

-Sao Đăng giận dai vậy? Mười phần trăm kia giữ lại làm gì?

Tôi cựa quậy người:

-Tại tôi vẫn chưa quên được buổi trưa nó đạp xe lên nhà tôi để "hỏi tội" tôi vụ tờ giấy chú gián trước nhà nó.

Chú tiểu Khôi đột ngột cụp mắt xuống, nhè nhẹ thở ra:

-Tôi không phải là người dán tờ giấy đó.

-Chú nói sao? - Tôi sửng sốt, trong một lúc tôi tưởng mình nghe lộn, hoặc chú tiểu Khôi nói lộn. -Thú thật là tôi không dán tờ giấy đó. - Chú tiểu Khôi tặc lưỡi đáp, vẫn nhìn xuống đất. - Người xuất gia như tôi nửa đêm đi rình mò trước của nhà người ta coi sao được.

Tôi cắn chặt môi:

-Chứ ai dán? Thằng Phan hả?

https://thuviensach.vn

-Không. Chính nhỏ Thắm dán. Tôi đưa tờ giấy cho nó để nó tự dán.

Suýt chút nữa tôi đã bay lên vì kinh ngạc. Trong hàng chục giả định, đây là giả định không hề xuất hiện trong đầu tôi. Trong những giấc mơ táo bạo nhất tôi cũng không bao giờ mường tượng thủ phạm là nhỏ bạn của tôi.

Tôi bần thần hỏi lại, giọng vo ve như tiếng muỗi:

-Nhỏ Thắm?

Thực ra đó không phải là một câu hỏi. Chỉ là một tên người vẳng ra từ đâu đó trong đáy lòng tôi.

Là sự ray rứt ngân lên thành tiếng. Là nỗi xúc động vô bờ bỗng chốc về lấp đầy.

Tôi thừ ra không biết trong bao lâu. Mãi một lúc tôi mấp máy môi, hỏi như mơ ngủ:

-Vậy tại sao nó còn nghi tôi là thủ phạm?

Chú tiểu Khôi ngước mắt lên, chậm rãi:

-Nó vờ nghi Đăng là thủ phạm để Đăng không nghi nó là thủ phạm thôi.

-Nhưng tại sao chứ? - Tôi kêu lên, có cảm giác cả đầu lẫn cổ đang nhúng vào mớ bùng nhùng.

-Bạn Phan đoán là do nhỏ Thắm xấu hổ.

-Lại thằng Phan! - Tôi mím môi - Nhỏ Thắm xấu hổ vì chuyện gì?

-Vì cái câu "Con gái lớn lên phải lấy được người chồng mình thương". Câu đó do bạn Phan nghĩ ra nhưng nhỏ Thắm tự tay dán lên có khác nào nó

https://thuviensach.vn

tuyên bố nó "thương" Đăng?

Trong ánh đèn hắt ra từ bên kia đường, tôi thấy một nụ cười thấp thoáng trên môi chú tiểu Khôi. Nhưng tôi chẳng còn lòng dạ nào phản ứng với chú. Lòng tôi lúc này giống như con tàu bị sóng đánh, không biết phải neo cảm xúc của mình vào đâu. Tôi biết nhỏ Thắm không suy nghĩ gì sâu xa khi dán từ giấy đó lên vách. Mục đích duy nhất của nó là phản đối chuyện hôn nhân áp đặt của ba nó. Nhưng khi tờ giấy được treo lên, nằm nghĩ tới nghĩ lui nó mới giật mình xấu hổ. Có lẽ vì vậy mà ngay trưa hôm sau nó lật đật đạp xe đi tìm tôi vờ "hỏi tội". Vậy mà tôi không hiểu nỗi khổ tâm của nó. Tôi toàn nghĩ xấu về nhỏ bạn của mình. Tôi tưởng nhỏ Thắm hằm hè tôi vì bị ba đánh đòn, nhất là vì tôi phá đám chuyện lấy chồng của nó. Chính vì sự ghẻ lạnh của tôi mà nó phải một mình lần vào con suối năm xưa để bị rắn cắn đến suýt chết.

Lòng ngập tràn hối hận, tôi vùng quay người:

-Tôi phải quay lại nhà thương thăm nhỏ Thắm lần nữa.

Chú tiểu Khôi chộp tay tôi:

-Ở nhà đi, Đăng!

-Chú đừng cản tôi. - Tôi gầm gừ - Tôi phải đi xin lỗi nó.

Chú tiểu Khôi vẫn nắm chặt tay tôi:

-Để cho nhỏ Thắm nghỉ ngơi. Hơn nữa, có ba nhỏ Thắm bên canh mà Đăng nói được gì!

Chú tiểu Khôi hoàn toàn có lý. Nhưng vì chú có lý mà tôi đâm cáu. Tôi hất tay chú ra:

-Còn chú nữa! Chuyện tờ giấy sao chú lừa tôi? Chú tu hành mà nói dối

https://thuviensach.vn

như Cuội!

-Tội lỗi, tội lỗi quá! - Chú tiểu Khôi chắp hai tay trước ngực. - Tôi đã sám hối trước Phật tổ rồi.

Tôi cũng bất đắc dĩ nói dối Đăng có một lần đó thôi.

Thấy quai hàm tôi vẫn bạnh ra, chú tặc lưỡi trần tình:

-Nhỏ Thắm đâu có cho tôi nói. Chưa kể chuyện này nếu lộ ra ngoài, ba nó sẽ giết nó mất!

Tôi hậm hực:

-Nhưng không nói ra thì chú giết tôi!

-Thôi mà, Đăng! - Chú tiểu Khôi đấu dịu - Ngày mai Đăng ghé rủ nhỏ Thắm đi học, mọi chuyện sẽ lại như xưa thôi.

-Khi nãy bác sỹ bảo ngày mai nhỏ Thắm chưa đi học được.

-Vậy thì ngày mốt.

Tôi huých vào vai chú, giọng hăm dọa:

-Ngày mốt chú phải đi với tôi đó nghe!

Chương 4.15

Trưa hôm sau vừa đi học về, quẳng vội chiếc cặp vô hộc bàn, tôi ba chân bốn cẳng phi thẳng đến nhà thương.

Nhưng nhỏ Thắm đã về nhà. Ông Hoạch cũng không còn nằm trên chiếc giường quen thuộc. Chắc bác sĩ đã cho ông xuất viện sau khi bệnh tình của

https://thuviensach.vn

ông thuyên giảm.

Chiều hôm đó, tôi bồn chồn đi tới đi lui quanh nhà. Tôi nôn nao muốn chạy xuống nhà nhỏ Thắm để thăm nó biết bao nhưng sự ngại ngần đã giữ chân tôi lại.

Chị Hoài thấy tôi đi lòng vòng cả buổi, nhíu mài hỏi:

-Lớp em sắp thi môn đi bộ hả?

Sáng mai. Sáng mai tôi sẽ ghé rủ nhỏ Thắm đi học. Hai đứa tôi sẽ lại có những ngày vui vẻ bên nhau. Nhỏ Thắm sẽ lại ríu rít bên tai tôi những câu hỏi bất tận như một con chim sẻ liến thoắng.

Suốt ngày hôm đó, tôi chìm vào mơ mộng. Chốc chóc tôi lại bắt gặp tôi cười một mình. Trong đầu tôi, cánh diều tuổi thơ tưởng đã thất lạc lại trở về chập chờn bay lượn. Và tôi sốt ruột nhìn đồng hồ, mong trời chóng tối.

Tờ mờ sáng tôi đã ôm cặp chạy ra khỏi nhà, phớt lờ cả tiếng kêu của chị Hoài "Ơ, em chưa ăn sáng mà?".

Chú tiểu Khôi đã đứng đợi sẵn trước cổng chùa. Hôm nay có lẽ chú cũng háo hức không kém gì tôi. Mong ước lớn nhất của chú bấy lâu nay là làm sao hàn gắn được tình bạn giữa tôi và nhỏ Thắm. Chú tốt ghê!

Thằng Phan cũng tốt. Nhưng đứa bạn tốt không phải lúc nào cũng đem tới những tin tốt.

Tôi và chú tiểu Khôi đi gần đến chợ đã thấy Phan từ xa hớt hải chạy lại. Nó vừa nói vừa thở như mới bị chó rượt:

-Đăng, chú tiểu Khôi! Hai người biết gì chưa?

-Gì?

https://thuviensach.vn

-Nhỏ Thắm đi Sài Gòn rồi.

-Đi hồi nào? - Tôi giật thót, sống lưng bỗng lạnh ngắt.

-Chiều hôm qua. - Phan hổn hển - Nó đi với gia đình anh Thắng. Nghe nói nó chuyển trường vô Sài Gòn luôn. Nhỏ Ngọc ỏ trong đó than buồn nên rủ nhỏ Thắm đi theo.

Tôi hoàn toàn không chờ đợi một tin tức như thế trong buổi sáng hôm đó. Như con dao nóng đi qua miếng bơ, thông báo bất ngờ của Phan lập tức nhung chảy trái tim tôi. Trong một thoáng, bầu trời như sập xuống quanh tôi và nước mắt tôi tự nhiên ứa ra.

Như vậy đã quá muộn với tụi mình rồi phải không Thắm, cây chuối non của tôi? Mắt mũi tôi cay xè theo từng câu nói thầm vang lên trong đầu. Cứ nghĩ đến những ngày vừa qua nhỏ Thắm mong làm hòa với tôi biết bao nhưng tôi vẫn dửng dưng và đến khi tôi quyết định quay lại với nó thì nó đã bỏ đi, ngực tôi lại tức nghẹn và nước mắt tiếp tục lăn dài trên má.

-Ngưng đi mày! - Phan thúc cùi tay vào hông tôi - Cotrai gì mà khóc lóc ngoài đường ngoài sá!

Phan không nói còn đỡ. Đang thút thít, nghe nó nói tôi bỗng òa ra khóc tức tưởi.

-Nín đi, Đăng! - Chú Tiểu Khôi giật chéo áo tôi - Đang đi ngang nhà nhỏ Thắm, coi chừng mẹ nó nhìn thấy.

Mẹ nhỏ Thắm nhìn thấy bọn tôi thật. Đang ngồi sau quầy, thấy ba đứa tôi trờ tới, bà đứng dậy bước ra:

-Con ghé rủ bạn Thắm đi học hả, Đăng?

https://thuviensach.vn

Có tới ba đứa nhưng bà lại kêu đích danh tôi khiến tôi hấp tấp đưa tay áo quẹt nước mắt.

Bà chép miệng:

-Tiếc quá, con tới trễ mất rồi!

Vừa nghe ba tiếng "trễ mất rồi" tôi phải cố lắm mới không nức nở trở lại. Nhưng khi bà nói tiếp, người tôi giống như va phải gốc cây:

-Con bé không biết hôm nay con ghé nên nó đi trước rồi.

Tôi khựng lại năm giây để cố hiểu xem điều gì đang diễn ra chung quanh tôi. Tới giây thứ sáu, tôi quay nhìn thằng Phan bằng ánh mắt của kẻ sắp sửa giết người nhưng nó đã chạy tuốt ra xa đứng cười hích hích.

Chương 4.16

Tôi và nhỏ Thắm lại ngồi đong đưa chân bên bờ suối xóm Trong. Hai đứa ngồi lặng im ngắm hoa dong riềng đỏ ối bên kia suốt, tai lơ đãng nghe tiếng ong bay vù vù trong nắng sớm, cả tiếng nước róc rách mơ hồ vẳng tới từ đỉnh đồi xa.

Lần đầu tiên trong đời tôi nhận ra trong đầu tôi không chứa một ý nghĩ nào rõ rệt. Đầu óc tôi cứ bềnh bồng lơ lửng như quả bóng bay. Tôi cố nghĩ về một điều cụ thể gì đó nhưng tôi không sao làm được. Cũng có khi một hình ảnh thoáng hiện ra trong tâm trí nhưng ngay lập tức nó lại tan đi. Một lúc lâu tôi không làm sao bắt mình tập trung. Có phải khi hạnh phúc quá mức, con người ta không thể nghỉ ngợi được gì?

Tôi chỉ mở miệng khi phát giác nhỏ Thắm ngồi cạnh tôi hôm nay ngoài nón xanh, áo xanh, giày xanh, nó còn cầm trên tay mấy cọng sả.

https://thuviensach.vn

-Cầm sả theo chi vậy Thắm?

-Mình nghe người ta bảo rắn kỵ sả.

Tôi nheo mắt:

-Tôi với tụi thằng Phan vô đây bơi hoài có bao giờ bị rắn cắn đâu.

-Hôm đó lúc dắt xe về, có con rắn bò ngang trước mặt mà mình không thấy. Thế là mình đạp phải đuôi nó.

-Để bữa nào tôi rượt đánh nó trả thù cho Thắm. - Tôi đùa.

-Đăng đừng đánh nó. Nó là ân nhân của Thắm chứ không phải kẻ thù.

-Ân nhân?

-Ờ. - Nhỏ Thắm tủm tỉm - Nếu nó không cắn mình, Đăng đâu có chịu làm hòa với mình.

Tôi biết nhỏ Thắm chỉ trêu cho vui nhưng tôi vẫn thấy lương tâm cắn rứt quá chừng. Mặt nóng ran, tôi ngước nhìn lên trời, khẽ nói:

-Không phải chỉ chuyện rắn cắn thôi đâu. Chuyện gì của Thắm cũng làm tôi cảm động hết á.

-Như chuyện gì chẳng hạn?

-Chuyện Thắm dán tờ giấy trước cửa nhà đó.

-Tờ giấy đó không phải do mình dán.

Cứ như nhỏ Thắm vừa liệng ra một quả bom. Tôi quay nhìn nó, gần như dựng cả tai lẫn mắt, miệng hỏi dồn:

https://thuviensach.vn

-Cái gì? Vậy ai dán? Thắng Phan? Chú tiểu Khôi? - Mẹ mình dán.

Tôi nghe lùng bùng hai lỗ tai. Và trong đầu tôi, đom đóm lập lòe bay lẫn với sao rơi.

-Mẹ Thắm? - Tôi hỏi như ngáp, cảm giác chung quanh thình lình tụt ô-xy.

-Ờ, lúc mình đem tờ giấy vào nhà chưa kịp giấu thì mẹ mình trông thấy.

Nhỏ Thắm bảo lúc mẹ nó giằng lấy tờ giấy, nó sợ muốn rụng tim. Nhưng khi nghe nó run run trình bày ý định, mẹ nó vuốt tóc nó, bảo "Con không sợ ba con đuổi ra khỏi nhà sao? Để đó cho mẹ!".

Bất giác tôi nhớ đến mẹ tôi. Tôi nhớ đến những bà mẹ mà tôi từng biết. Những bà mẹ quê tôi luôn dành cho con cái một tình thương bao la, tuy sợ chồng nhưng lúc nào cúng ấp ủ chở che con, sẵng sàng gánh khổ nạn vì con không chút đắn đo. Nếu tôi từng có chút lấn cấn khi nhớ đến câu nói hất hủi ngày nào của mẹ nhỏ Thắm thì bây giờ nỗi bận lòng đó cũng tiêu tan không còn vết tích.

-Mẹ Thắm hay ghê! - Tôi buột miệng cảm thán.

-Thế là từ hôm nay tụi mình tha hồ đi học chung, tha hồ chơi với nhau như hồi bé mà chẳng sợ ai cấm cản, phải không Đăng? - Nhỏ Thắm tinh nghịch nhắc lại câu nói của tôi.

-Dĩ nhiên rồi.

-Vậy bây giờ Đăng có còn ước Thắm là con trai nữa không?

Tôi mỉm cười:

-Thắm biết rồi mà còn hỏi!

https://thuviensach.vn

Nhỏ Thắm chun mũi:

-Chính vì biết Đăng vẫn ước Thắm là con trai nên Thắm mới hỏi.

Khi tình bạn ấm áp thuở thiếu thời quay trở lại, tính nghịch ngợm cũng nhanh chóng quay về với nhỏ Thắm.

Nó nói kiểu đó, tôi chẳng biết cách sao trả lời. Tôi bối rối thò tay bứt một cọng cỏ cạnh chỗ ngồi, vò vò rồi đưa lên mũi, bâng khuâng nói - không biết mình đang lặp lại câu nói của nhỏ bạn bên bờ suối hôm nào:

-Cỏ mật thơm quá há Thắm.

https://thuviensach.vn

CÂY CHUỐI NON ĐI GIÀY XANH

Nguyễn Nhật Ánh
www.dtv-ebook.com

Kết Chuyện

Phan thân,

Tao chỉ viết đến đây thôi. Năm lớp Mười tao đã vào Tam Kỳ học. Dĩ nhiên thời gian ở Tam Kỳ cũng lắm chuyện thú vị nhưng tao không đưa vào bài này vì nó không liên quan gì đến Hà Lam. Khi nào một đứa bạn học Tam Kỳ lên làm chủ tịch thành phố và có ý định làm cuốn kỷ yếu về Tam Kỳ, có thể tao sẽ viết tiếp về những năm cấp ba.

Bài về Hà Lam lúc đầu tao định viết cỡ bốn ngàn chữ nhưng chuyện này kéo chuyện kia, chuyện kia lôi chuyện nó, kỷ niệm ùa về như thác nên tao không dừng được, đành nuông chiều cảm hứng mà dông dài như mày thấy đó.

Mày nói thằng Biểu muốn cắt cho gọn lại cũng được. Nó muốn cặt đoạn nào tùy nó, nhưng riêng đoạn nó bị tụi bạn ngã ba Cây Cốc của mày đón đường hãm dọa khiến nó sợ đến són ra quần, phải giả vờ câm để thoát nạn thì nó không được cắt. Nếu nó cắt đoạn đó thì thà bỏ quách cái bài của tao cho rồi. Mày nói với nó đây là ý của tao. Đai trượng phu dám làm dám chịu. Leo lên tới chủ tịch thị trấn rồi mà hở tí là đòi phi tang quá khứ thì nó leo xuống quách để mày lên thay con hơn. He he, "nói vậy là mày hiểu rồi ha!".

Hai đứa tao hẹn gặp lại tụi mày ở Hà Lam nhân dịp kỷ niệm sắp tới, nhất là đã lâu tao không gặp sư thầy Trí Tịnh - thực ra tao vẫn muốn gọi thầy là "chú tiểu Khôi" như ngày xưa hơn.

https://thuviensach.vn

Siết tay tụi mày.

Đăng & Thắm

Trại Hoa Vàng, 29/6/2017

https://thuviensach.vn